XIV. évfolyam 21. szám. Ára: 1 forint 1958. május 22

Ludas Matyi

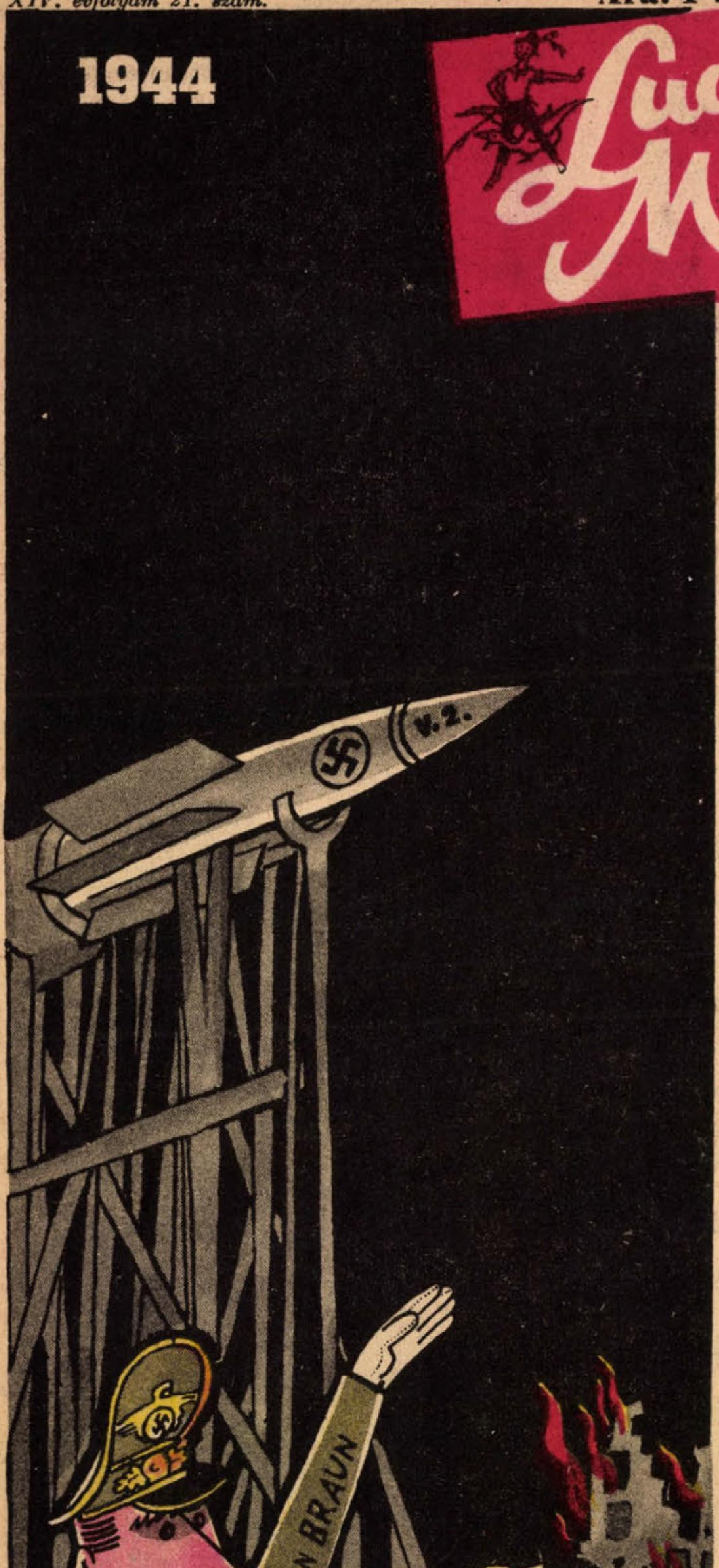
1944
V.2.
VON BRAUN

Von Braun náci rakétatervező: Mein Führer, még egy évre van szükségem és meglesz a csodafegyver!

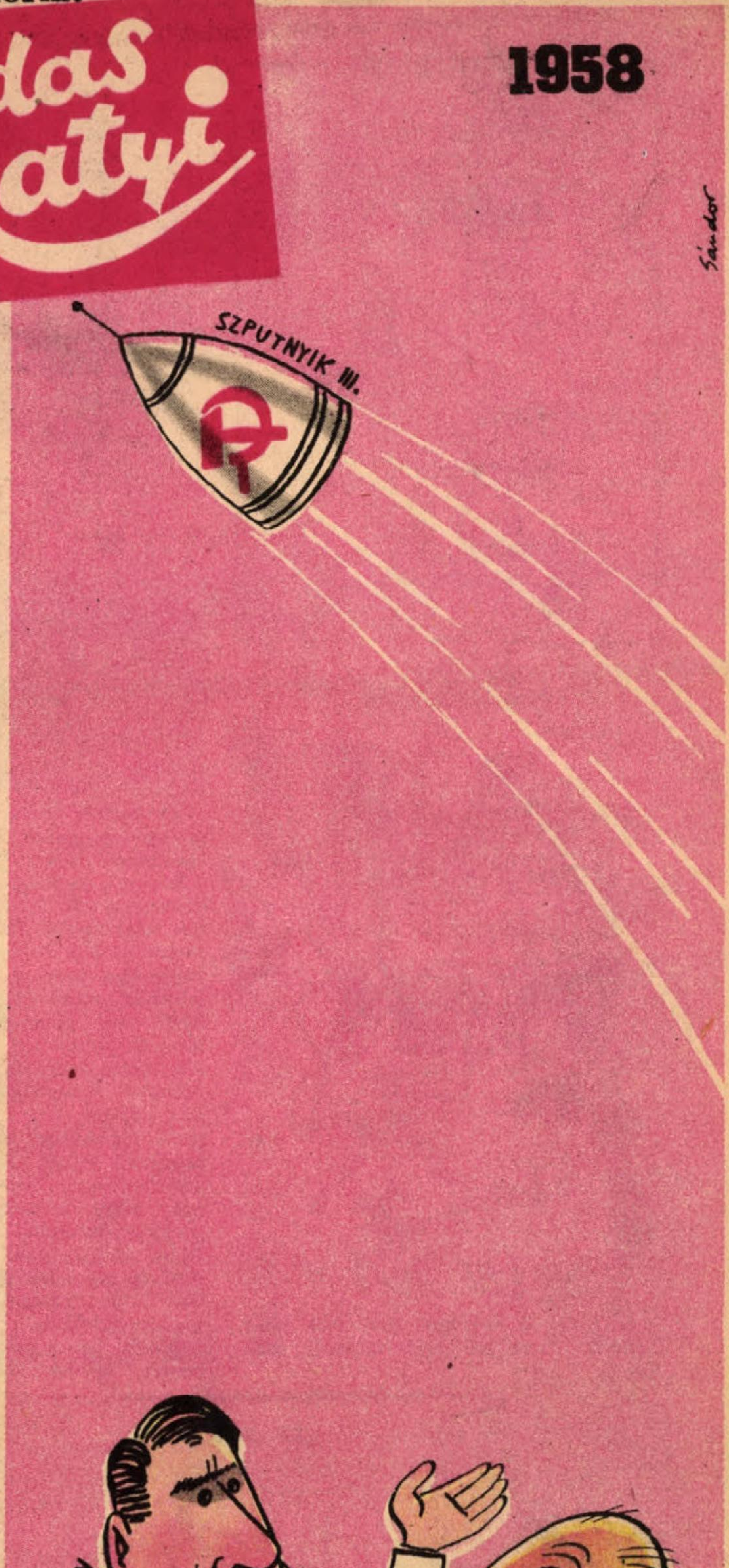
1958
SZPUTNYIK III.
VON BRAUN
EISENHOWER
Sándor

Von Braun USA rakétatervező: Mister Eisenhower, még egy évre van szükségem és utolérjük a Szovjetuniót!

Sándor Károly rajza

Modern gólya

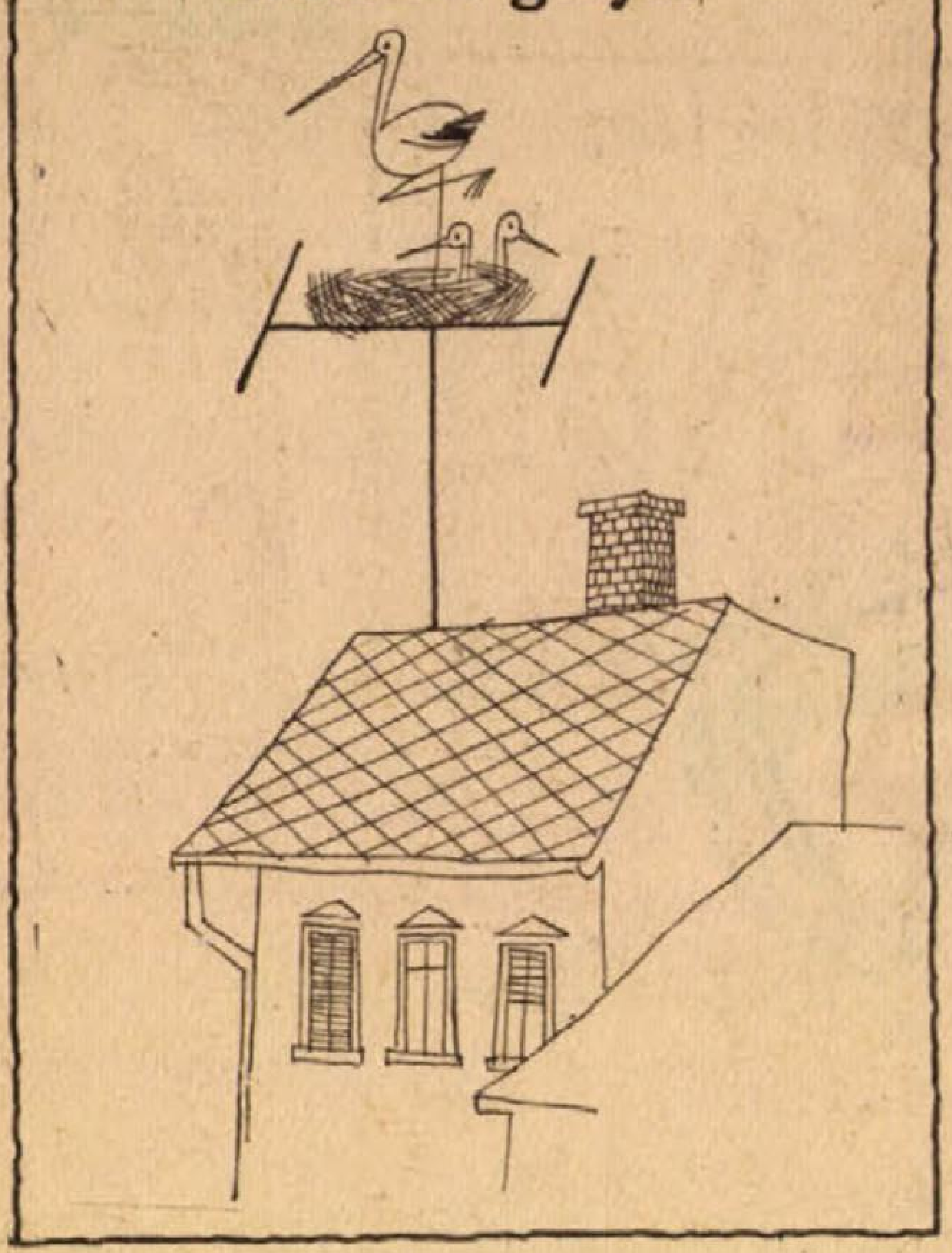

Ebédidő

Hegedűs István rajza

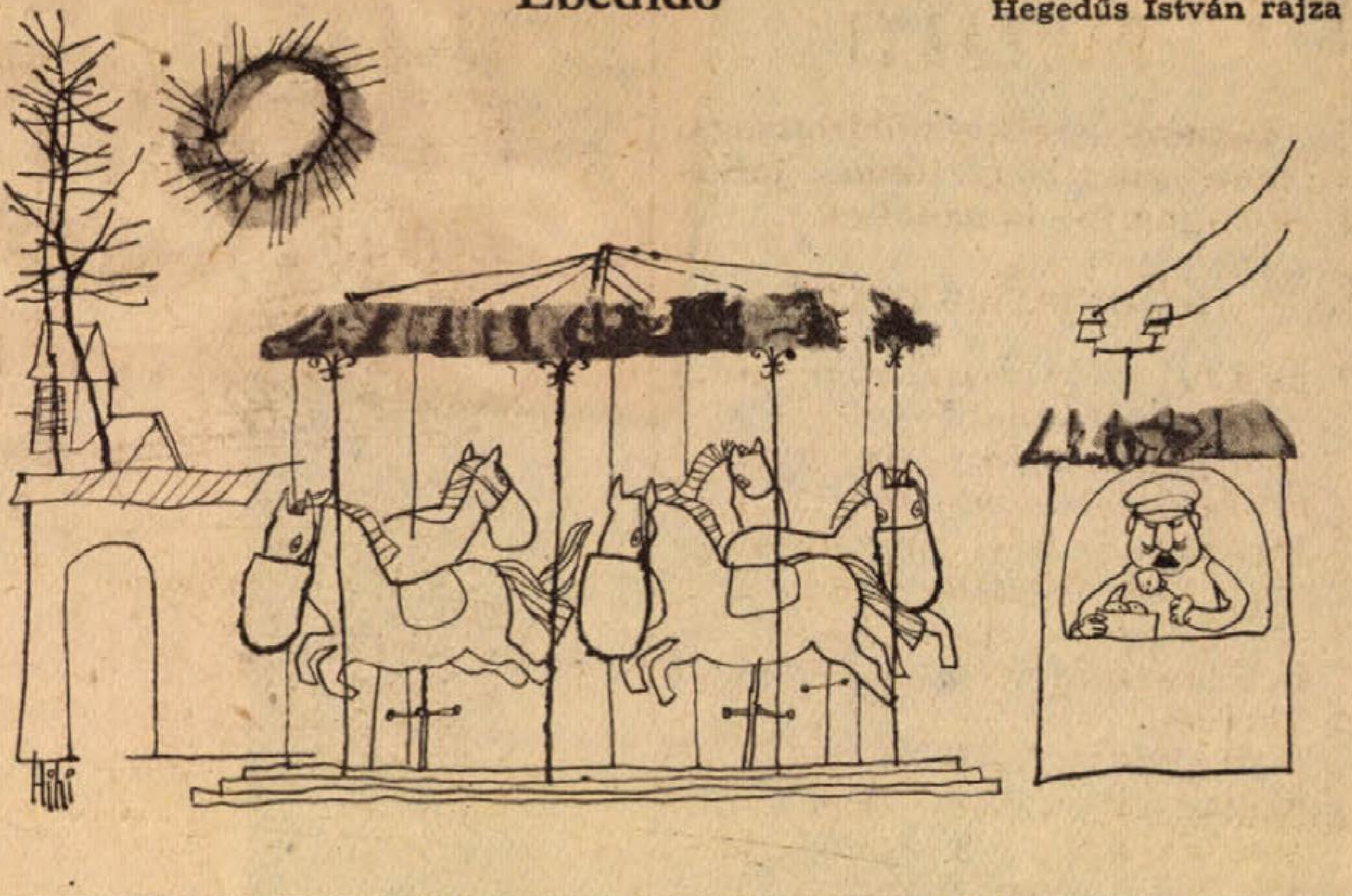

Hurcolkodás

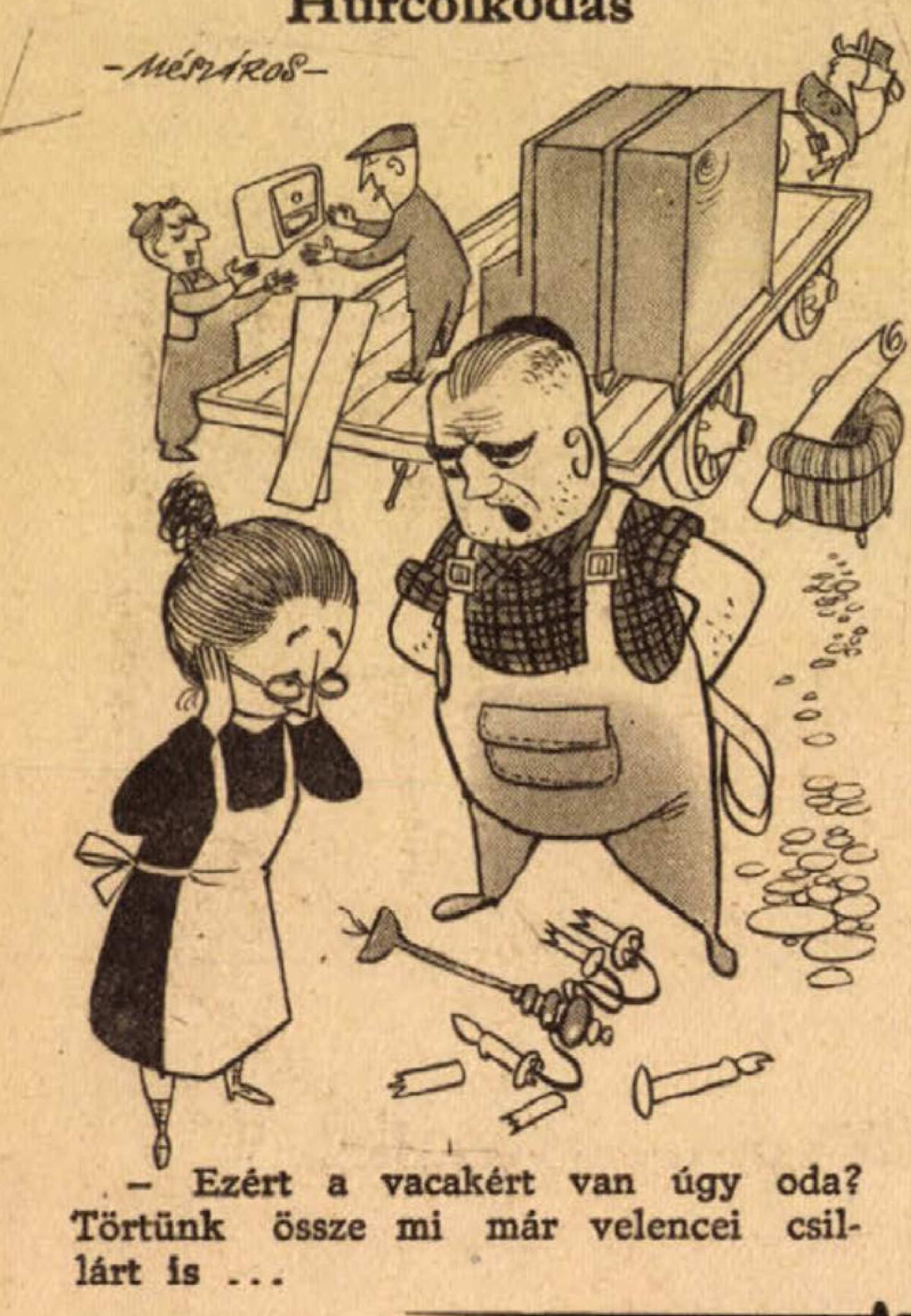

– Ezért a vacakért van úgy oda? Törtünk össze mi már velencei csillárt is ...

Az asztali tenisz, vagy bizalmasabb nevén a pingpong kedves, szórakoztató, egészséges sport. Biztos szemet, gyors reflexeket, jó tempóérzéket, kitartó küzdőszellemet kíván. Mindmegannyi pompás tulajdonság. Erősíti a láb- és karizmokat, sőt a hasizmokra is üdvös hatással van, mert az elgurult kis kaucsuklabdáért minduntalan le kell hajolni. Ahol van pingpongfelszerelés, ott az unalom ismeretlen dolog. Gyermek és aggastyán, csitri és matróna egyformán örömmel pingpongozhat. Az asztali tenisz minden bizonnyal a legelterjedtebb sport. Egészséges generációk felnevelése pingpong nélkül csaknem egyenlő a lehetetlenséggel. Teljesen rendjén van tehát, hogy a sötétzöld fehérszegélyes pingpongasztalokat mindenhol megtalálja az ember, ahol csak megfordul: hivatalok tágasabb előszobáiban, klubokban és kultúrházakban, üdülőkben és tanácstermekben.

Mégis, bár a pingpong jó hatása közismert, egy-két hely sajnálatosan még mindig nélkülözi a pingpongasztalokat. Így például hiába kerestem azokat az Országház Kupolatermében, a Bazilika főhajójában, a Rókus-kórház sebészeti műtőjében és a Lenin körúti házasságkötő-teremben, hogy csak a legkirívóbb eseteket említsem. Jól tudom, hogy ennek a különös jelenségnek oka semmi más, mint felszínes előítélet. „Nem illik!", „Nem odavaló!", „Mégiscsak furcsa lenne!" — ilyen és hasonló megondolások akadályozzák meg abban a — teszem azt — derék sebészprofesszort, hogy sikeres vakbélműtétje befejeztével ott mindjárt a helyszínen pingpongozhassék egy kicsit.

Örömmel jelenthetem, hogy etekintetben biztató javulás szemtanúja vagyok s van reményünk rá, hogy az ostoba előítéletek végre hatályukat vesztik. A Budapesti Központi Kerületi Bíróság Markó utcai épületének negyedik emeleti folyosóján ugyanis a napokban két pingpongasztalra bukkantam, közvetlenül ama tárgyalótermek előtt, amelyekben a Kerületi Bíróságok ítélkeznek nemegyszer sorsokat eldöntő perekben. A pingpongasztal a Törvény Házában eleinte furcsán hatott rám, s csaknem rabja lettem azoknak az előítéleteknek, amelyeket magam is megvetek. „Nem illik!", „Nem odavaló!", „Nem szolgálja a törvénytiszteletet!" — ilyeneket gondoltam, de aztán eszembe jutott, hogy a sport mindenkié s a pingpong fontos dolog. Ma még csak hivatalos órák után játszanak rajtuk a bíróságok dolgozói, de nyilván eljő az ideje, amikor majd egy-egy izgalmasabb bűnügy tárgyalási szünetét fel lehet használni a testnevelés céljaira s akkor végre irányt vehetünk a „Fürge vádlottakat, izmos ügyészeket, egészséges alpereseket!" — mozgalomra.

(t. l.)

Itt a nyár!

Réber László rajza

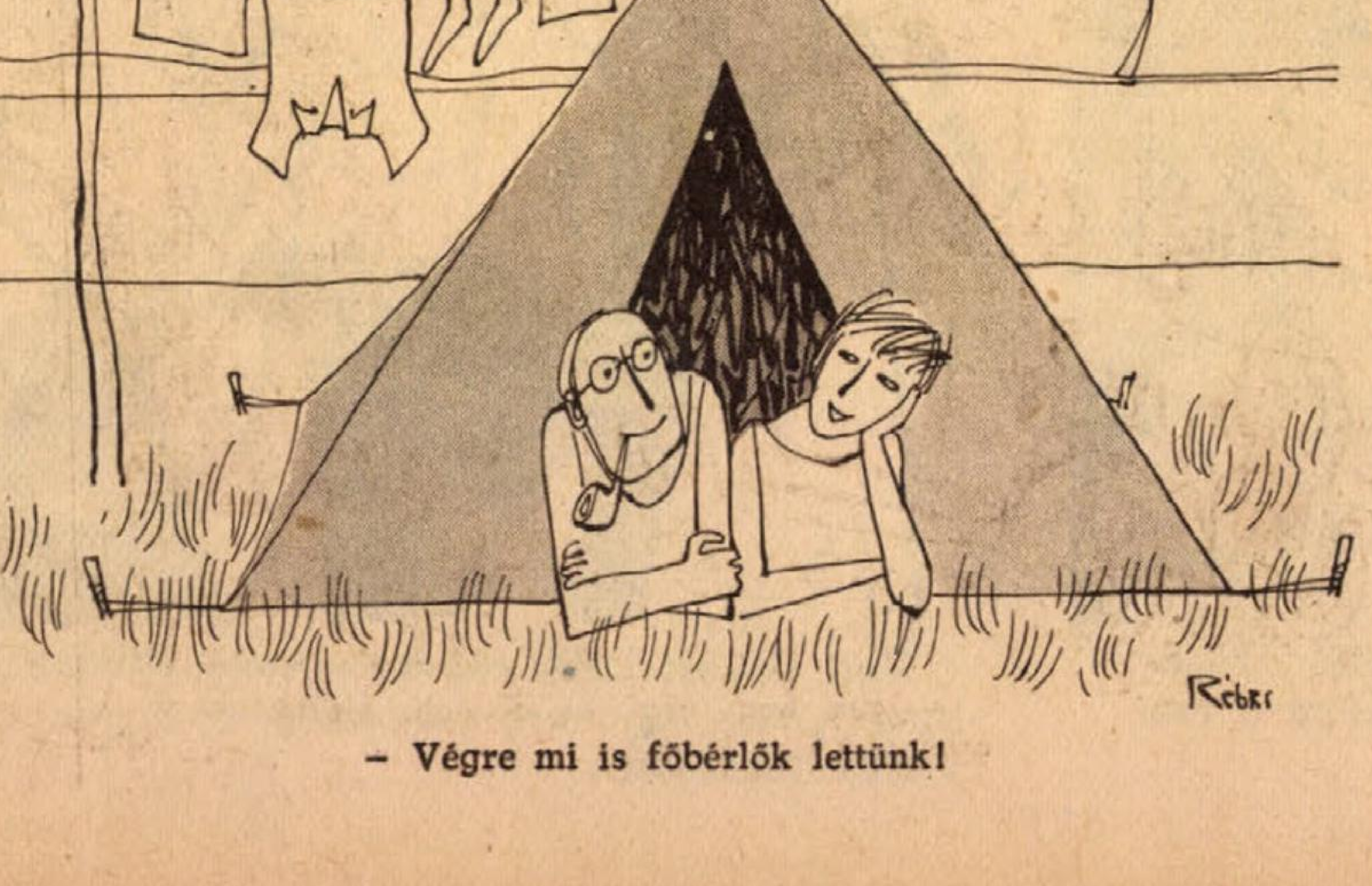

– Végre mi is főbérlők lettünk!

PÁLYÁZAT

Lapunk szerkesztőbizottsága elhatározta, hogy június, július és augusztus hónapokra

ötletpályázatot

hirdet, melyen minden olvasónk részt vehet.

A pályázat kizárólag karikatúra-ötletekre vonatkozik, melyeket akár kész rajz formájában, akár vázlatszerűen, akár az elképzelt rajz leírásával lehet szerkesztőségünknek megküldeni.

A pályázat célja az, hogy alkalmat adjon ötletes olvasóinknak politikai, társadalmi, üzemi, ipari, mezőgazdasági, kulturális, sport-életünk szatirikus, humoros bírálatára, vagy ábrázolására. A pályázat céljából következik, hogy esélyük csak időszerű ötleteknek lehet, ezért régi karikatúra-témákat és ismert viccek rajzos változatát a pályázatra beküldeni felesleges fáradozás.

Pályázatunkat három hónapra írjuk ki és minden hónapban a 3 legjobb ötletet 500—500 forint jutalommal honoráljuk. A díjnyertes ötleteken kívül közölni kívánjuk a nekünk megfelelő többit is, s ezekért a szokásos honoráriumot fizetjük.

A pályázatokat szerkesztőségünk címére (Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.) kell beküldeni. A borítékra írjuk rá: Ötletpályázat.

A Ludas Matyi szerkesztősége.

Pesti tudósítónktól

Vannak erősen sematikus dicséretek, amelyeknek előregyártott kifejezéseit jól ismeri alkotó és kritikus egyaránt. Ilyen például „az utóbbi tíz év…” kezdetű lelkendezés.

De nincs olyan sablon, amelybe ne lehetne valami újat belevinni. Amikor az ismert költő megmutatta barátjának legújabb versét, az gondosan elolvasta, majd hosszas gondolkozás után ezt mondta a türelmetlenül várakozó költőnek:

— Ez az utóbbi tíz év egyik verse.

*

Egy atya így korholja lusta gyermekét:

— Tanulj, fiam, tanulj, mert maholnap már az általános iskolában is csak érettségivel veszik fel a gyerekeket!

*

Elég kimenni a strandra, hogy az ember tanúja legyen a napenergia békés felhasználásának.

F. L.

Honvágy

Gerö Sándor rajza

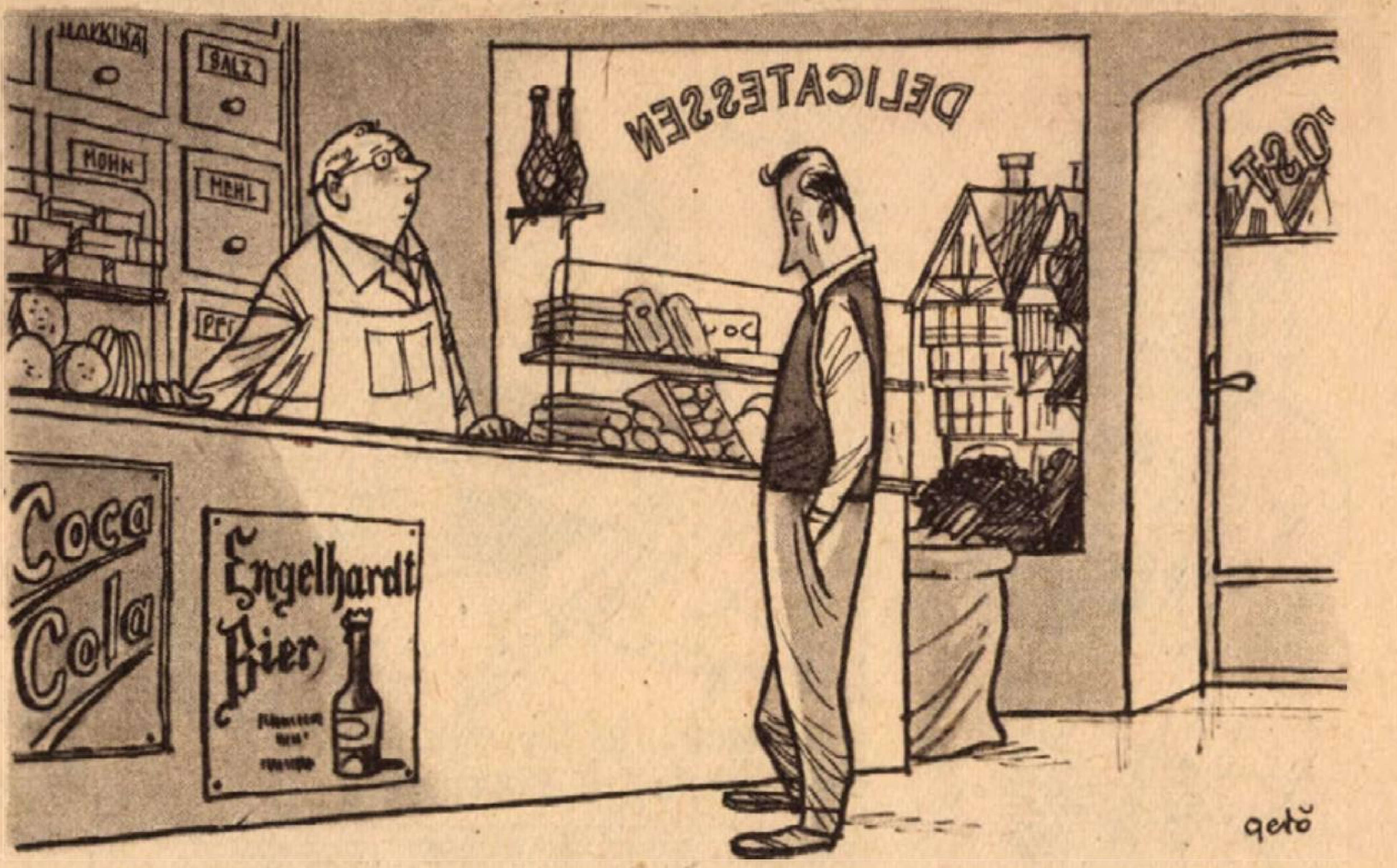

– Szegedi paprika van, kérem?
– Igen! Szolgálhatok?
– Köszönöm, venni nem akarok. Csak meg szeretném szagolni…

Jótanács továbbfejlesztve

Szűr-Szabó József rajza

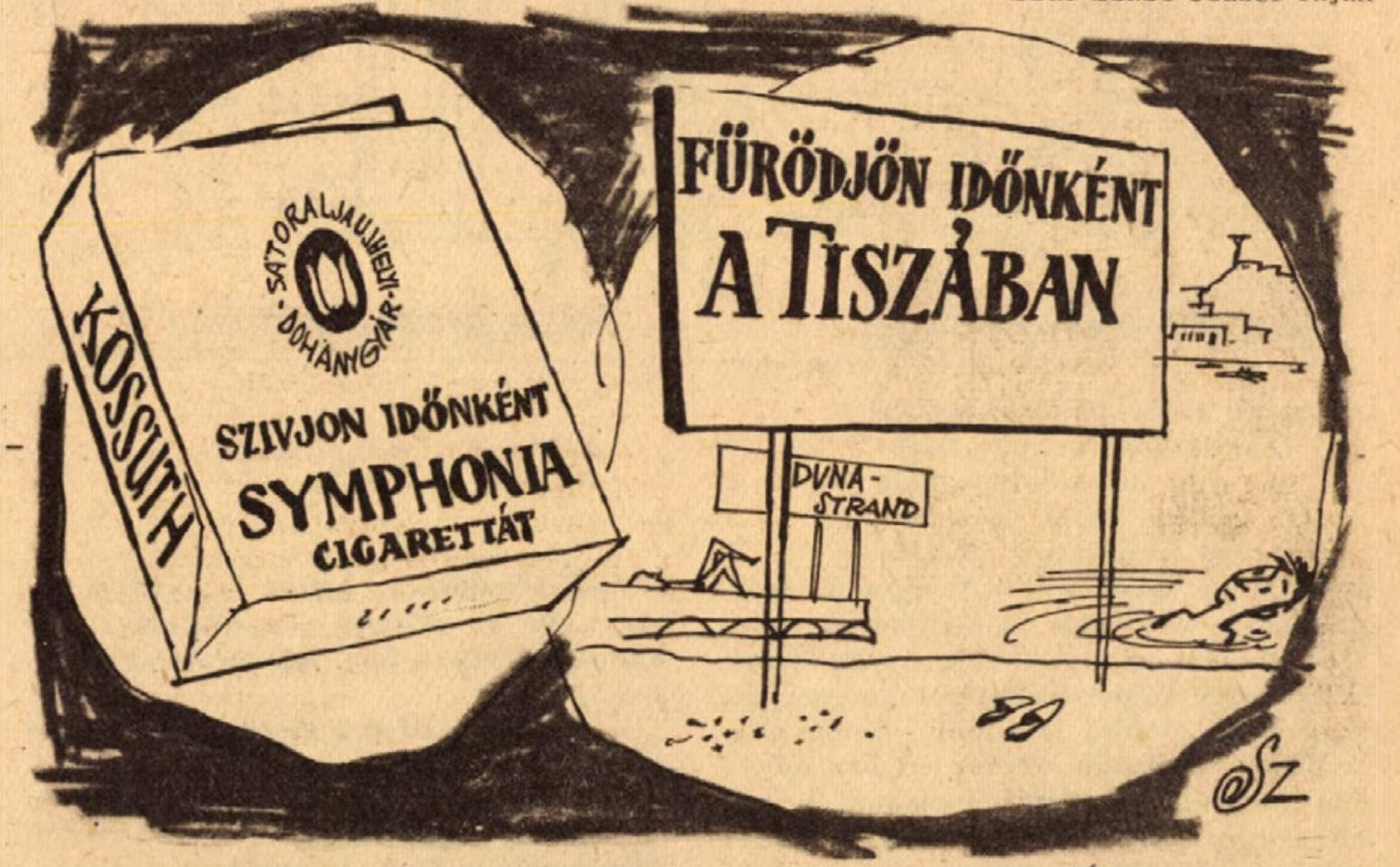
KOSSUTH
SÁTORALJAUJHELYI DOHÁNYGYÁR
SZIVJON IDŐNKÉNT SYMPHONIA CIGARETTÁT
FÜRÖDJÖN IDŐNKÉNT A TISZÁBAN
DUNA-STRAND
Sz

Használt kocsit vett

Várnai György rajza

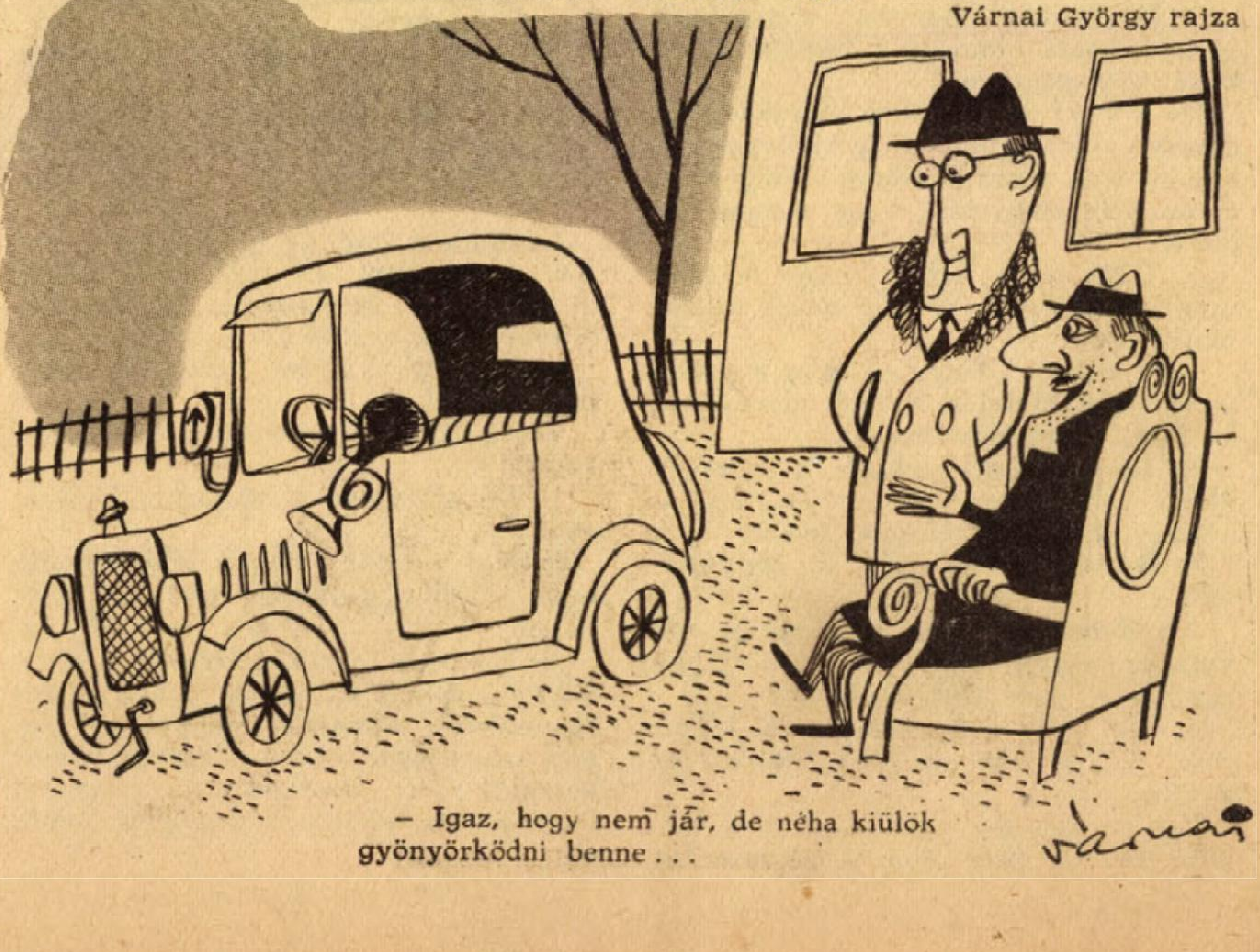

– Igaz, hogy nem jár, de néha kiülök gyönyörködni benne…

KASSO:

Karikatúrák a GONDOLATRÓL:

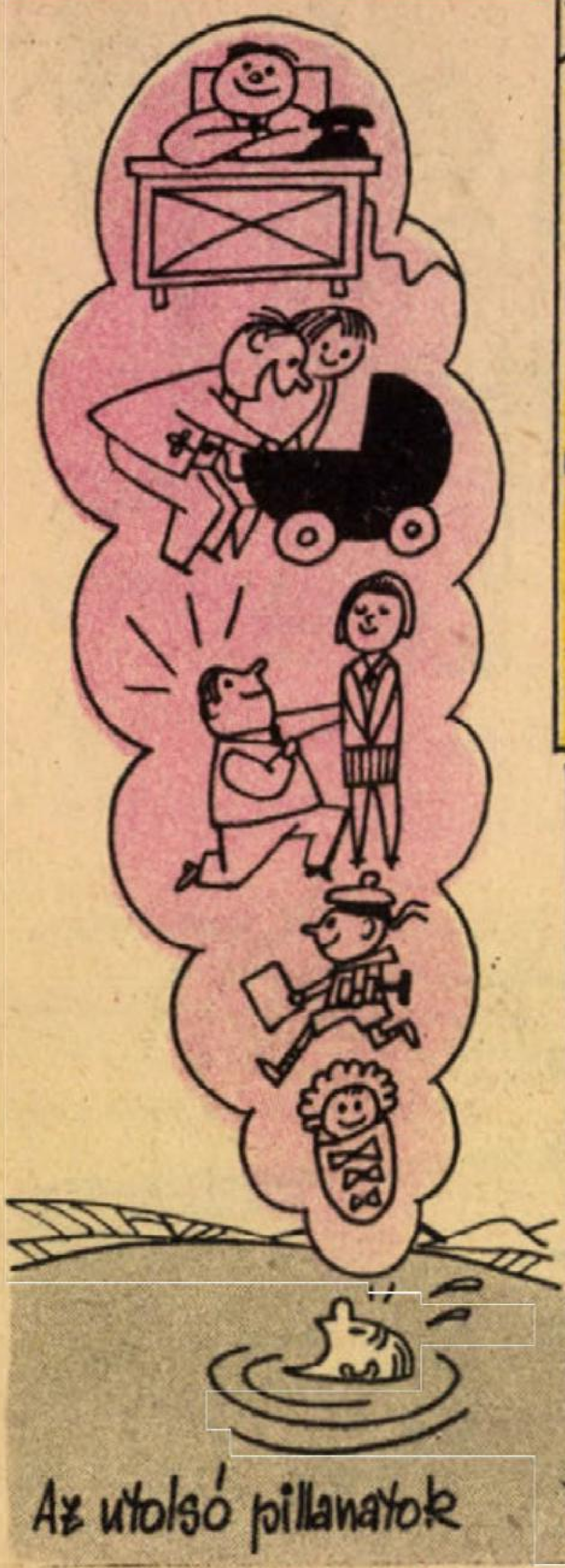
Az utolsó pillanatok

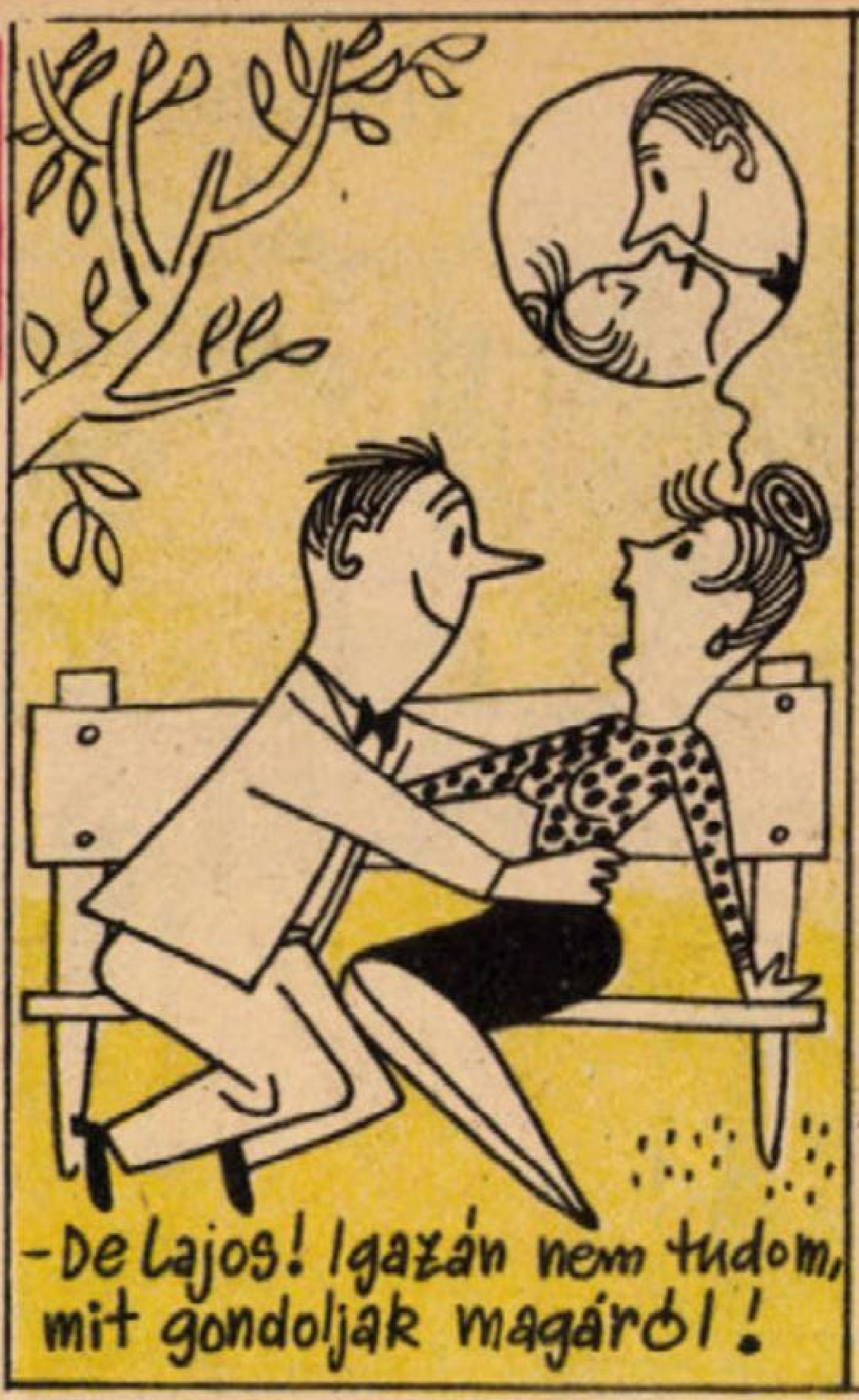
-De Lajos! Igazán nem tudom, mit gondoljak magáról!

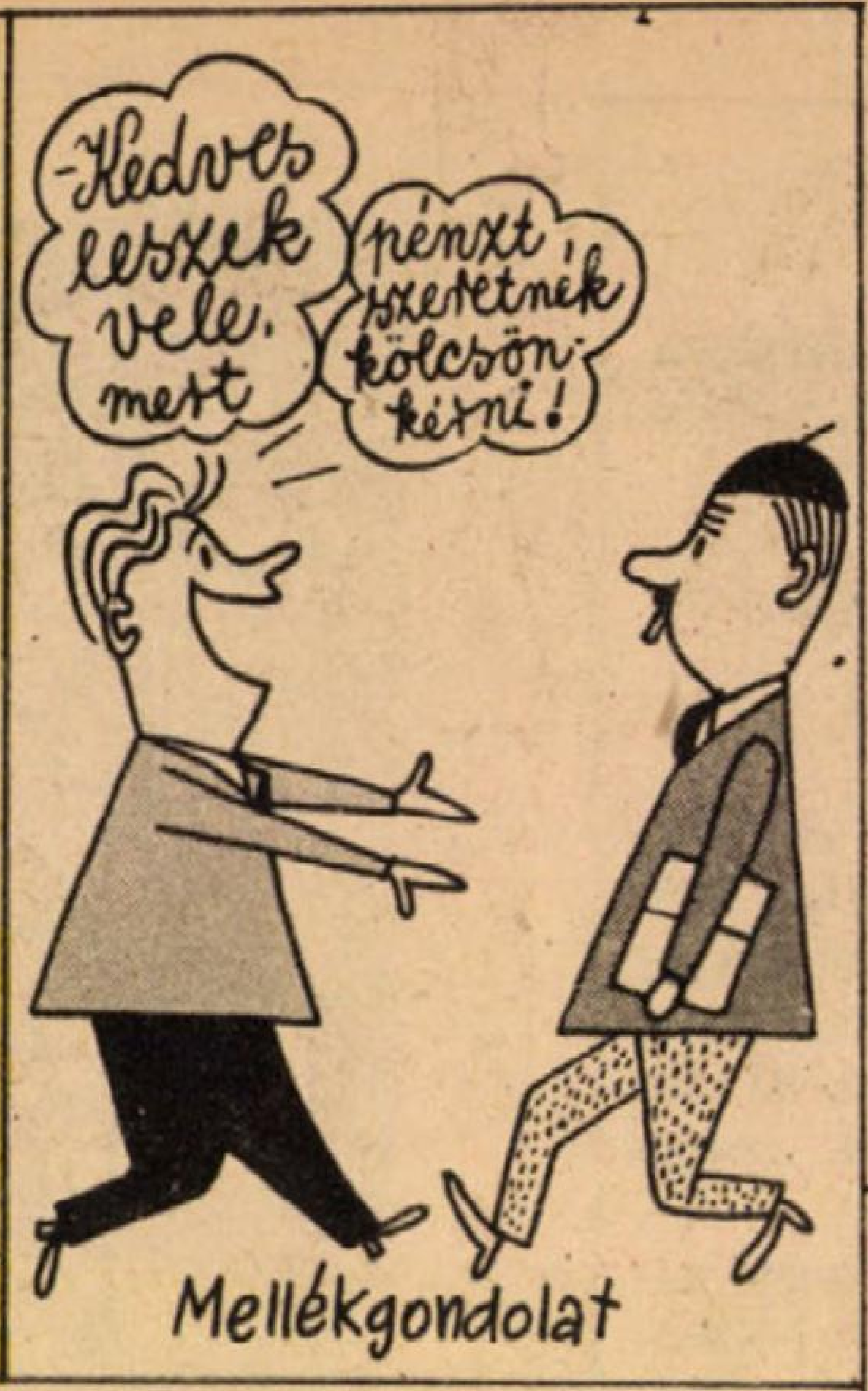

Mellékgondolat

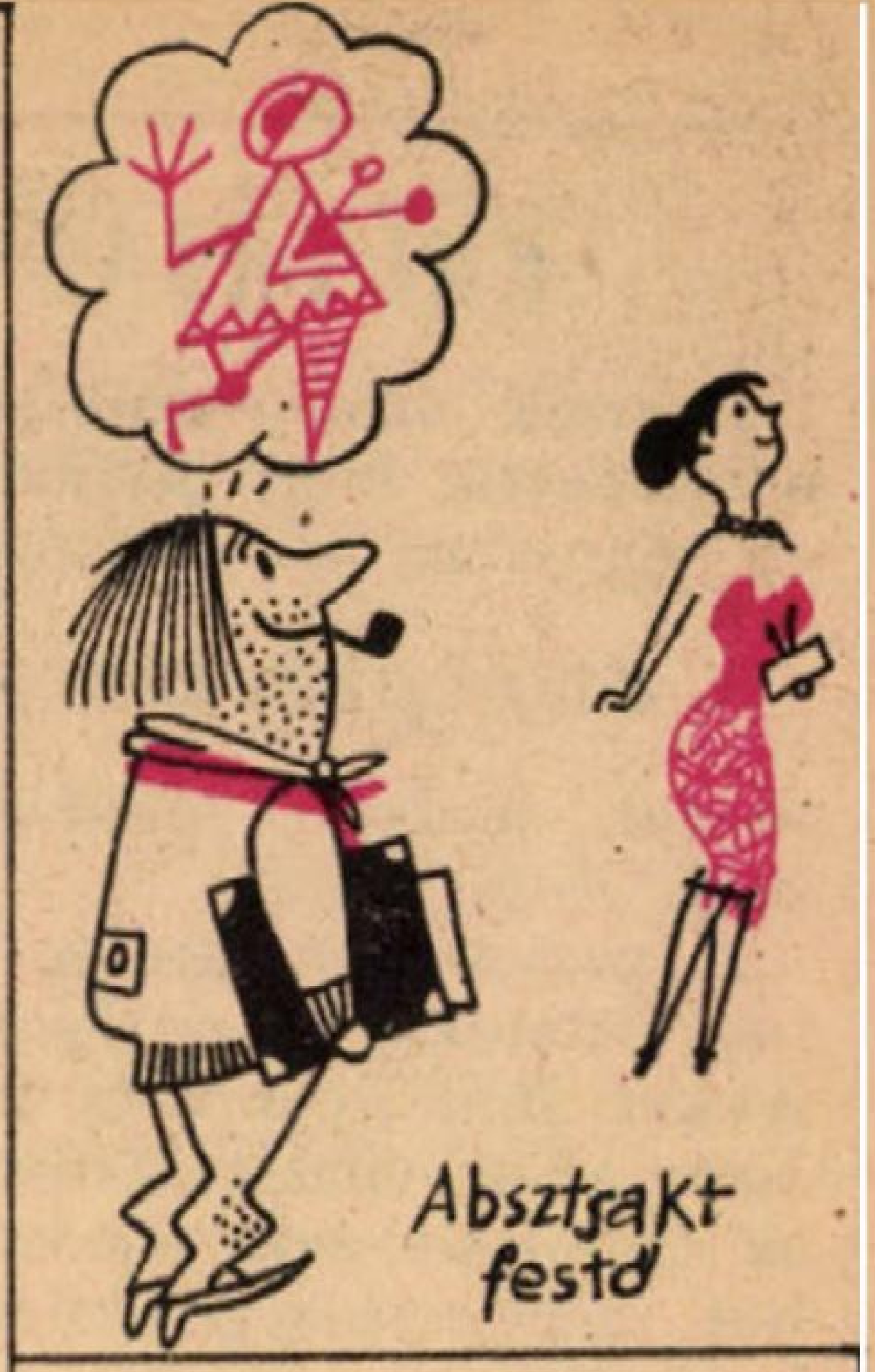
Absztrakt festő

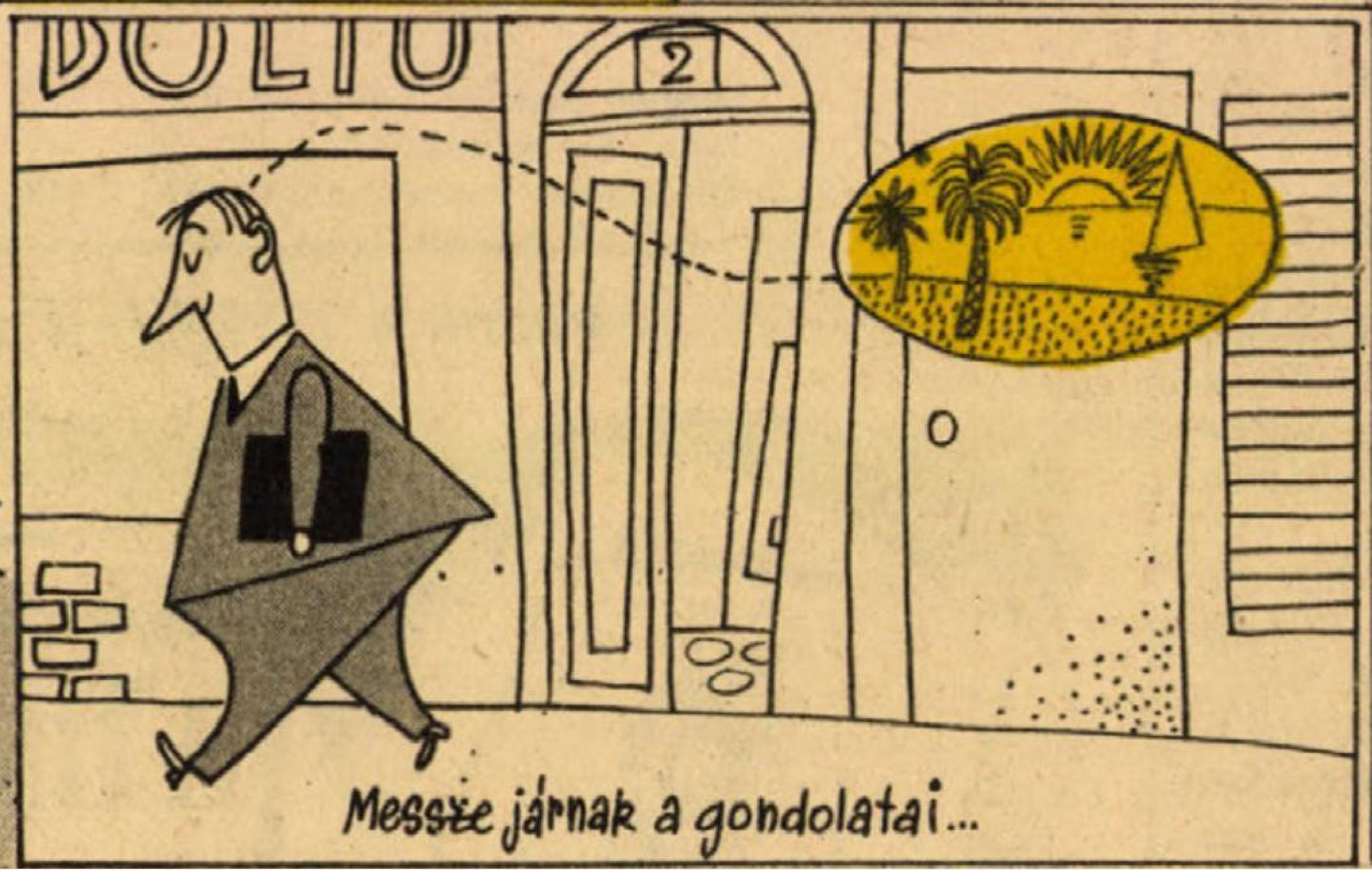

Messze járnak a gondolatai...

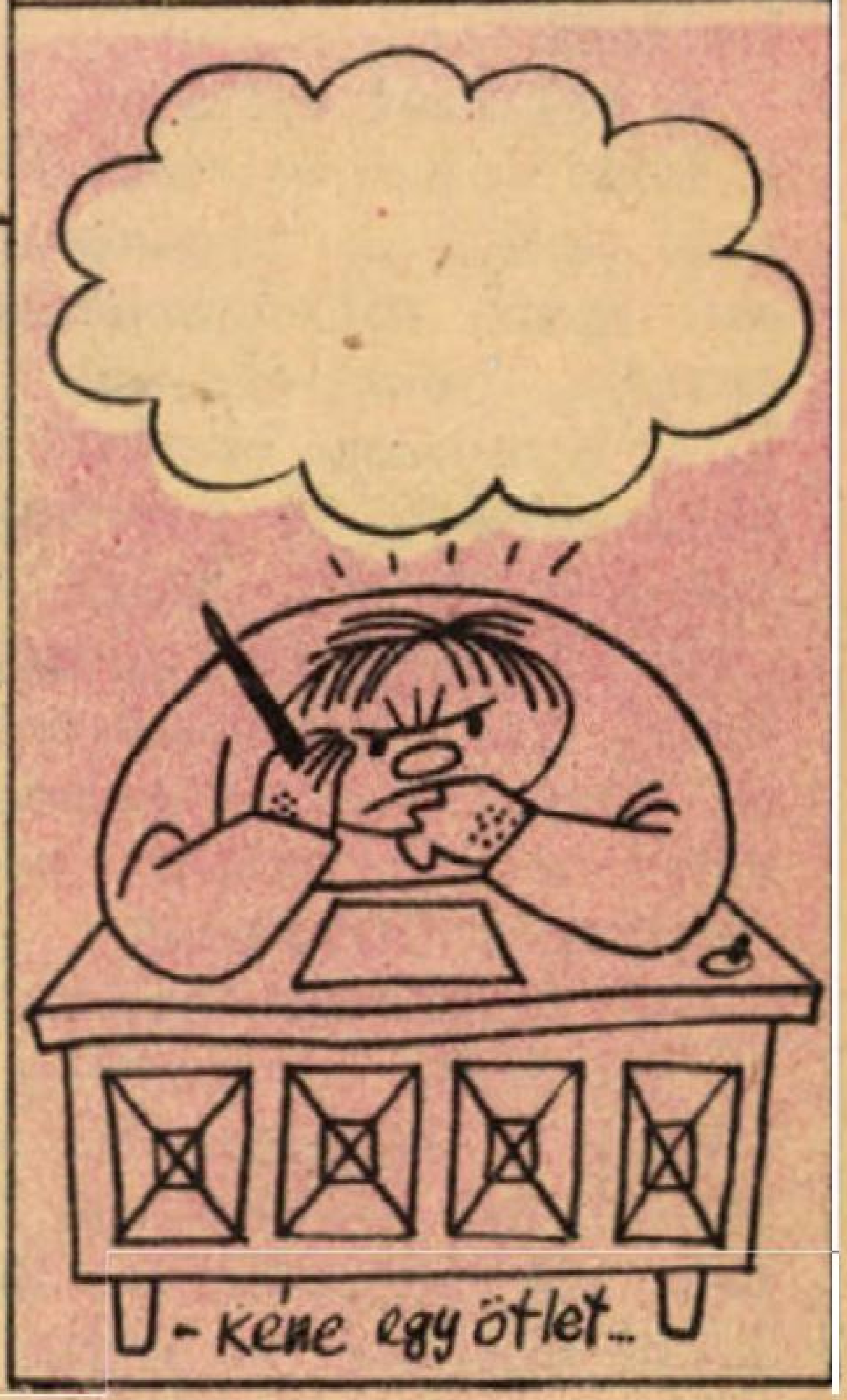
-Kéne egy ötlet...

FELVÁLTVA VEZETNEK

Baráti körünkben osztatlan örömet keltett, hogy Marci, ifjú mérnök-barátunk autót kapott. Mind ő, mind a felesége izgatottan ölelték keblükre a hófehér Wartburgot és szorgalmasan nekiálltak elsajátítani a vezetés elméleti és gyakorlati tudományát. Aztán egy szép verőfényes vasárnapon meghívtak az első balatoni kirándulásra.

Elhelyezkedtünk. Marci a volán mögé, Ica melléült, én hátul foglaltam helyet elegánsan elterpeszkedve, mint premiernéző a kényelmes zsöllyében.

— Felváltva vezetünk — közölte az asszony.

— Mindketten sikeresen vizsgáztunk — tette hozzá büszkén a barátom és ez kissé megnyugtatott.

De a kocsi mintha nem vett volna tudomást a kimagasló vizsgaeredményről, sehogy sem akart elindulni. Pedig Marci mindent elkövetett, hogy mozdulásra bírja.

— Talán nincs benne benzin — szóltam, mert a laikus mindig mond valami marhaságot.

— Ó, dehogy! Megy ez, mint a rakéta — válaszolt Marci és tovább piszmogott. — Csak ne türelmetlenkedj!

A figyelmeztetés inkább a feleségét illette volna, mert Ica egyszerre lobbanékony hangon a férjére rivallt:

— Gyerünk már azzal az öngyújtóval!

Azt hittem, rá akar gyújtani és udvariasan tűzzel kínáltam. De Marci egyáltalán nem kedélyeskedett.

— Ne szólj bele — kiáltott a feleségére, — én sem dirigálok, amikor te vezetsz!

Ezt az ígéretét egyáltalán nem tartotta be. Öt perc múlva ugyanis Ica erőszakoskodására helyet cseréltek és most már az asszony vezetett. Egy utcakereszteződésnél a férj drámai hangon felüvöltött:

— Megállj! Hagyd előremenni! Övé a főútvonal!

— Csak előre fog engedni egy nőt! — válaszolta Ica idegesen és a hirtelen fékezéstől nagyot huppantam.

Keservesen bár, de kiértünk a városból. Azt hittem, itt már vége szakad a kölcsönös oktatásnak. Ellenkezőleg. Sűrűbben hangzottak fel a vezényszavak:

— Kanyar! Vigyázz, fékezz és kapcsolj vissza!

— Ne előzz, jön szembe egy teherkocsi!

— Ne pihentesd a lábadat a kuplungon!

Feltűnt nekem, hogy a kibic mindig mindent jobban tudott, mint az aktív vezető.

Amikor egy vasúti sorompóhoz közeledtünk, éppen Ica ült a volán mellett (percenként váltották egymást) és merész sebességgel hajtott. Előttünk fehérkesztyűs kéz emelkedett a magasba. Rendőr. Vésztjósló udvariassággal szalutált.

— A közlekedési szabályokat be kell tartani — enunciálta szelíden. — Sorompó előtt lassítunk! Szabad a betétlapot! Köszönöm.

Vezetőim gyorsan előrángatták a KRESZ-könyvecskét és lázasan keresték az erre vonatkozó leckét. Meg is találták. Utólag bevágták és folytatták az utat. Ezúttal Marci vezetett és a temperamentumos Ica nemcsak szavakkal dirigálta, de gyakran maga is a volánhoz kapkodott. Verejtékezve figyeltem a szilaj négykezest. Mennyivel biztonságosabb lehet ülni egy holdrakétában, amelyet nem házaspár vezet, hanem a földről irányítanak.

Megérkeztünk Székesfehérvárra és leültünk a kis cukrászda elé, hogy megigyuk az autósok részére kötelező duplát. Amíg a házaspár azon vitatkozott, hogy vajon szabályosan helyreállították-e a kocsit vagy sem, felhasználtam az alkalmat és lábujjhegyen elsétáltam. Meg sem álltam a pályaudvarig. Ott vesztegelt egy hosszú vonatsor, előtte tekintélyesen pöfékelő mozdony. Kecsesen könyökölt ki belőle a mozdonyvezető, miközben pirospettyes csuporból vizet ivott.

— Hova tetszenek menni?

— Budapestre.

— Egyedül tetszik vezetni?

— Hogyne. Nagykanizsától vezetek egyedül!

Ez az én emberem! Ez az én vezetőm! Boldogan ugrottam be a zsúfolt kupé-folyosóra és aggódó szeretettel gondoltam a kedves házaspárra, akik felváltva vezetnek, illetve felváltva muriznak a balatoni országúton.

Stella Adorján

Ballag már a vén diák...

Gerő Sándor rajza

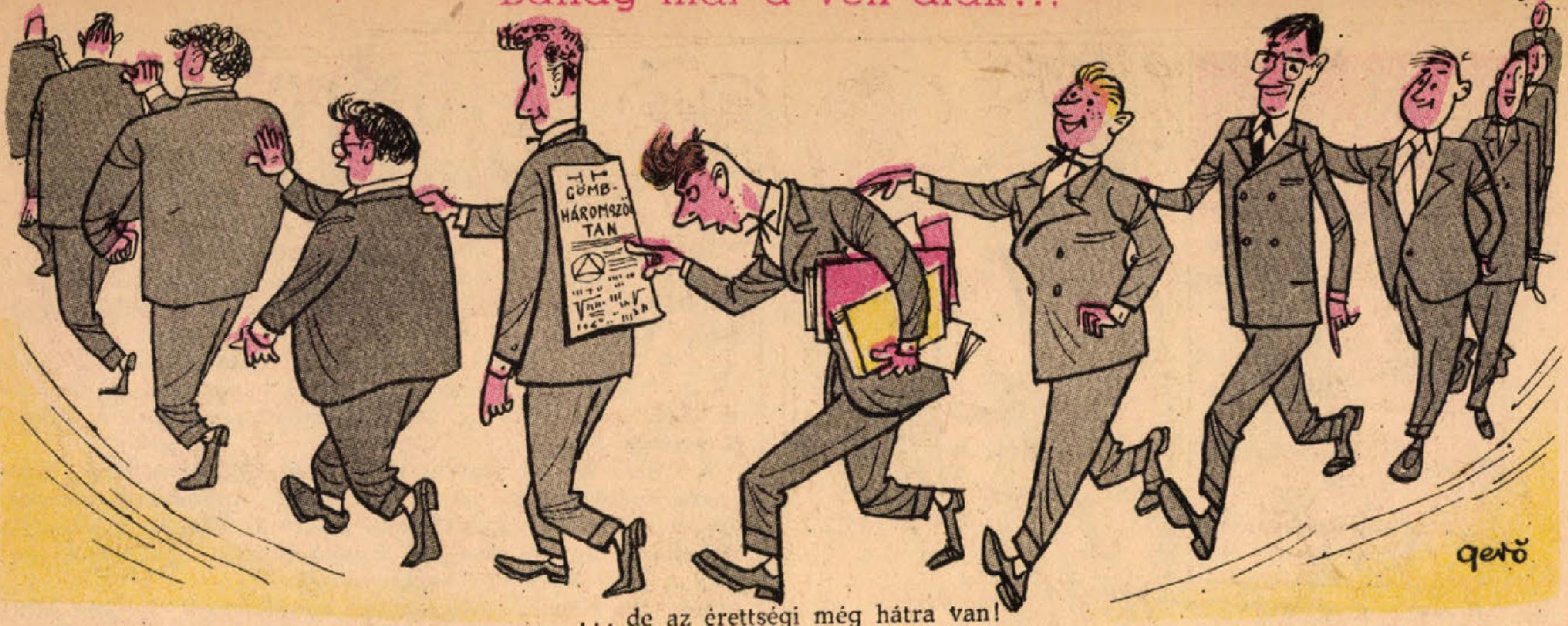

. . . de az érettségi még hátra van!

LEVÉL a rágalmazástól

Uram!

Hiába is tagadja, a névtelen levelet, melyben igazgatóját mindenre kapható embernyúzónak titulálta, Ön írta. Régi típusú Royal írógépjének csonka té-betűje bizonyítaná ezt, ha a meglepő hirtelenséggel történt generáljavítás közben nem tűnt volna róla el egy és más sajátos gépi jellegzetesség. Ön nagyon jól tudta, hogy e levelet, amely névtelen és semmi konkrétum nincs benne, a Főhivatal az irattárba teszi, de számított arra is, hogy valami azért megmarad a főhivatali fülekben, bármilyen kitűnő embernek tartják is az Ön igazgatóját.

Ilyen taktikai előkészítés után nem meglepő, hogy a vállalatnál is ebben az időben kezdtek beszélni igazgatójáról, Ön pedig igazságkeresés ürügyén sok ember előtt is hangot kívánt adni a pletykának, amelyet tulajdonképpen Ön indított el, és amelyet erre hajlamos néhány kollégája — divatos kifejezésekkel élve — kiszélesített és elmélyített. Ön tehát egy termelési értekezleten, száz ember jelenlétében, igen szerény hanghordozással a tárgyilagosság látszatát keltve, összefoglalta az igazgatója elleni vádakat, hangoztatva, hogy minderről a dolgozók már hosszabb idő óta suttognak. Nem tartom különös véletlennek, hogy felszólalása igazgatójának külföldi tartózkodása idején hangzott el, amikor halaszthatatlan termelési érdekből a Főhivatal küldöttje hívta össze az értekezletet és ő maga is az elnöki asztalnál foglalt helyet.

A vállalat nyugalmát felkavarta az igazgató ellen elrendelt vizsgálat: a dolgozók túlnyomó többsége bízott az igazgatóban, de sokan meginogtak, mondván, mit lehessen tudni? A vizsgálat során azonban megdöltek a vádak: igazgatója, új Mozskvics kocsiját részben megtakarított pénzéből, részben e célra felvett kölcsönből vásárolta; példás családi életet él és nem dőzsöl esténként a pesti lokálokban. Megdőlt a többi vád is, csupán az bizonyult valónak, hogy igazgatója előlegét a vállalat pénztárába nem fizette vissza, azon egyszerű okból, mert soha előleget onnan fel nem vételezett.

A Főhivatal küldöttje a vállalati dolgozók e célból összehívott értekezletén beszámolt a vizsgálat eredményéről, hangsúlyozva a vádak alaptalanságát és az igazgató elévülhetetlen érdemeit. Nem lehet azonban csodálkozni, ha sokan úgy vélik, hogy valami suskus azért mégiscsak volt a dologban . . . Az igazgatót ugyanis egyidejűleg áthelyezték egy másik vállalathoz, mert a Főhivatal úgy látta, hogy a nagy port felkavart ügy lejáratta az igazgató tekintélyét, amiben csak az a vigasztaló, hogy a Főhivatalnak esze-ágában sincs félteni a saját tekintélyének esetleges csorbulását.

Nincs is többet erről mit mondani! A derék igazgató bárhová is megy panaszra, közlik vele: nem érte sérelem, új beosztása jobb, mint a régi volt, most is igazgató és fizetése sem lett kevesebb, mint annak előtte, nincs tehát értelme a dologgal tovább foglalkozni. És ami a legfontosabb: Önnek sincs panaszra oka: elérte, amit akart és még csak el sem ítélhetik rágalmazásért, hiszen nem rágalmazott. Csak nyilvánosan bírált. Bírálni pedig szabad! Sőt, kötelező . . .

Földes György

Isten szeme mindent lát

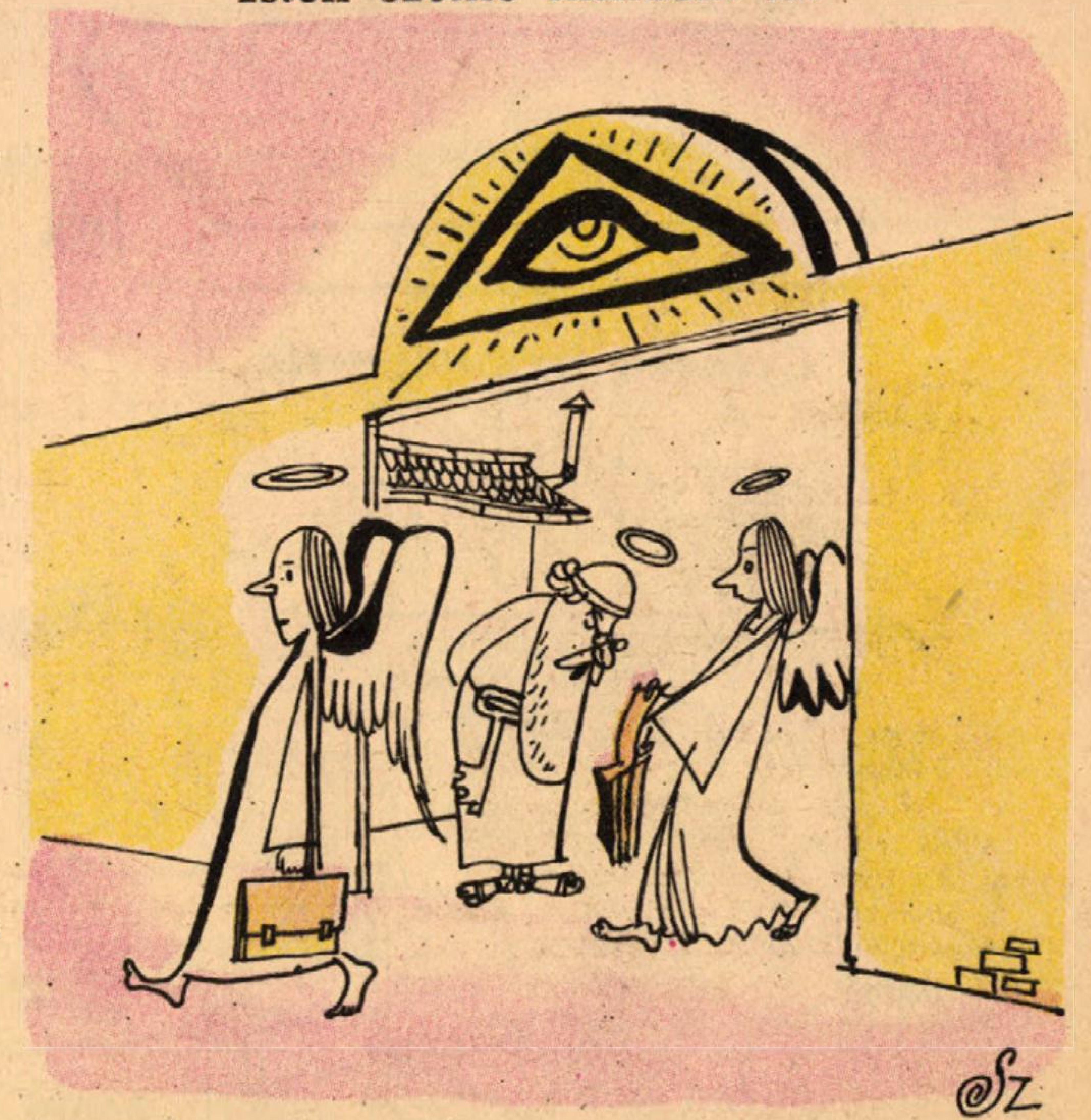

Szent Péter: Azért mindenesetre mutassa a csomagját! . . .

Az utolsó fogadkozás

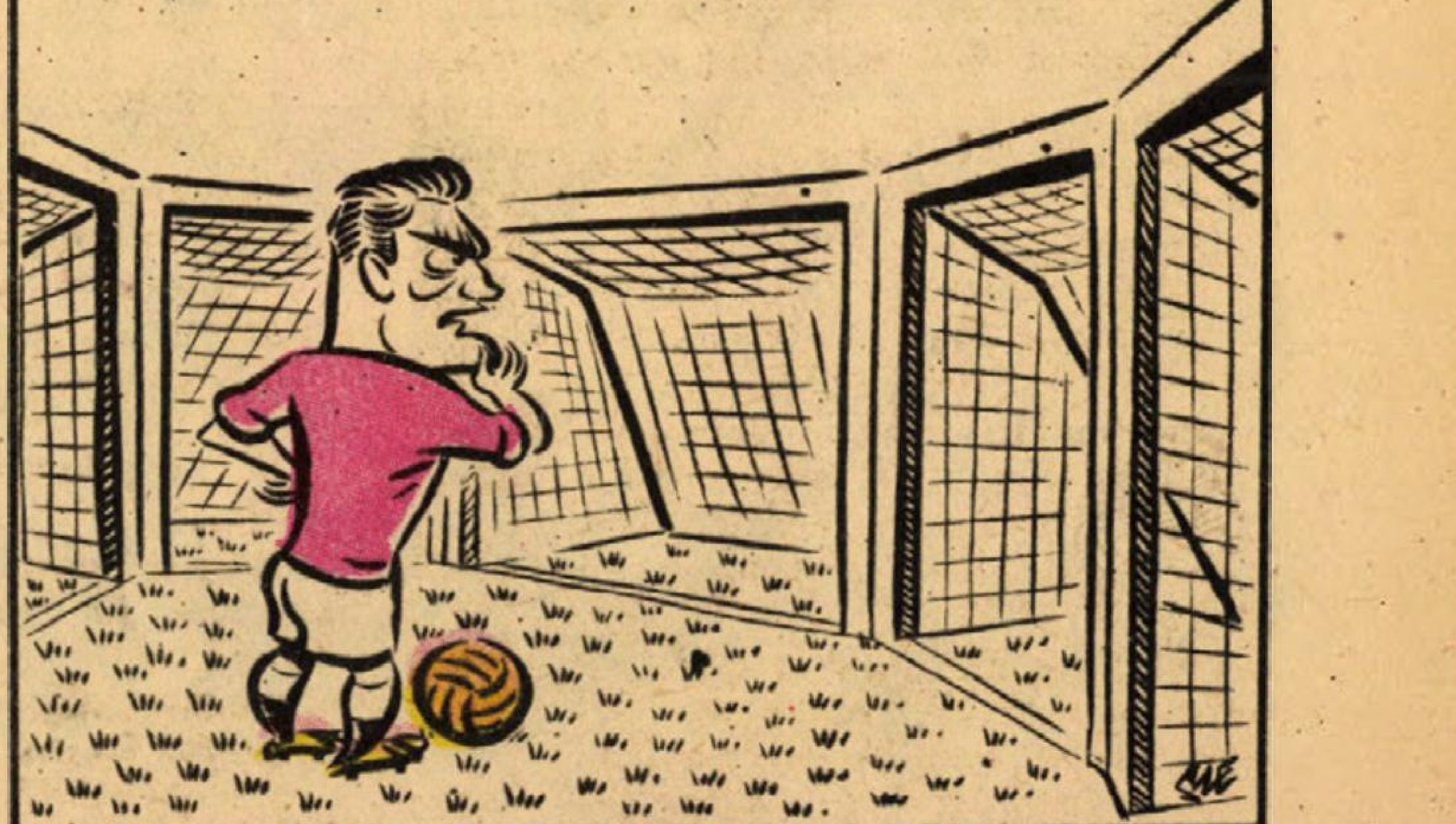

– Ha ezt sem rúgom be, visszavonulok!

Marathoni edzés

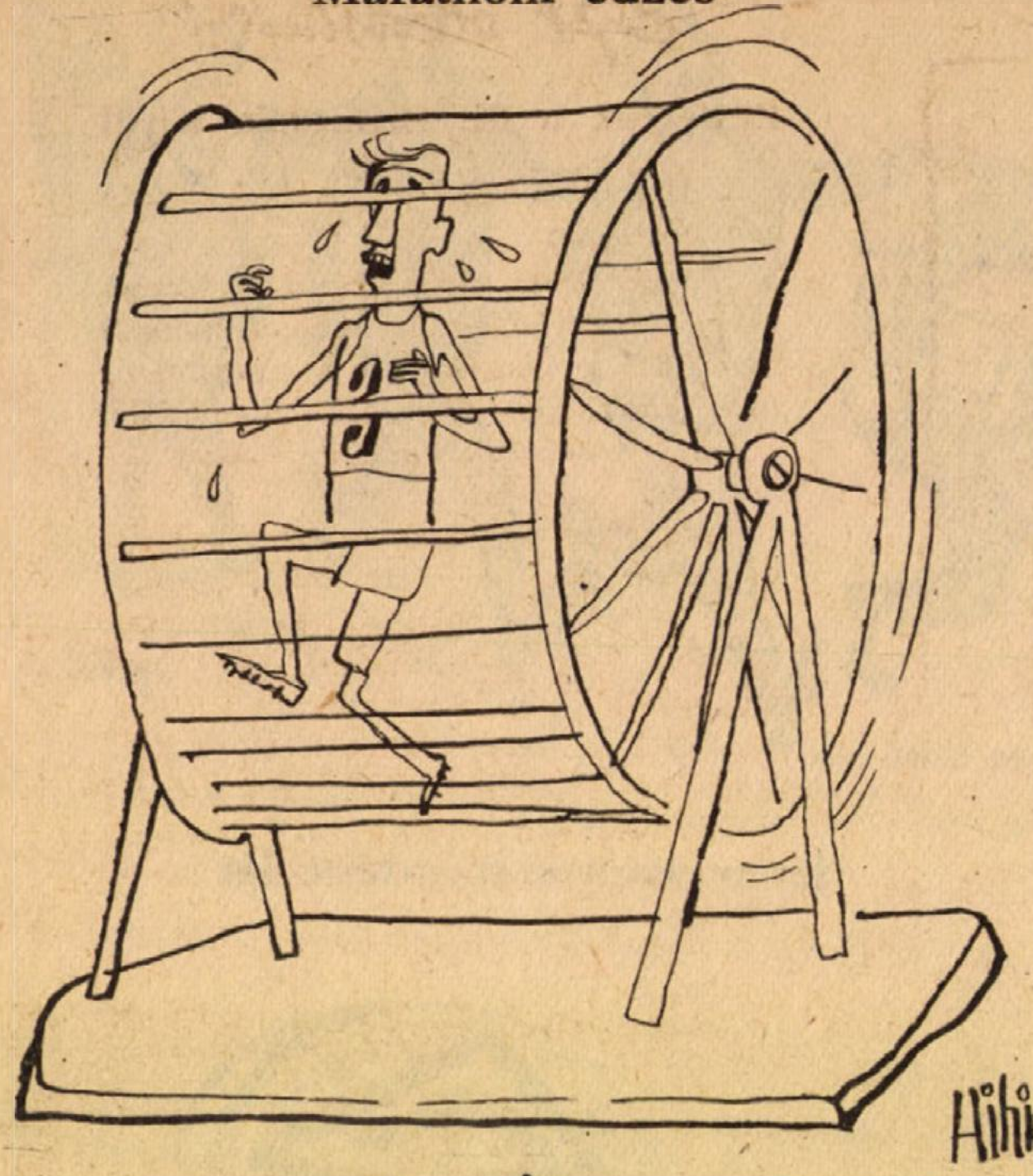

Gyengéd figyelmeztetés

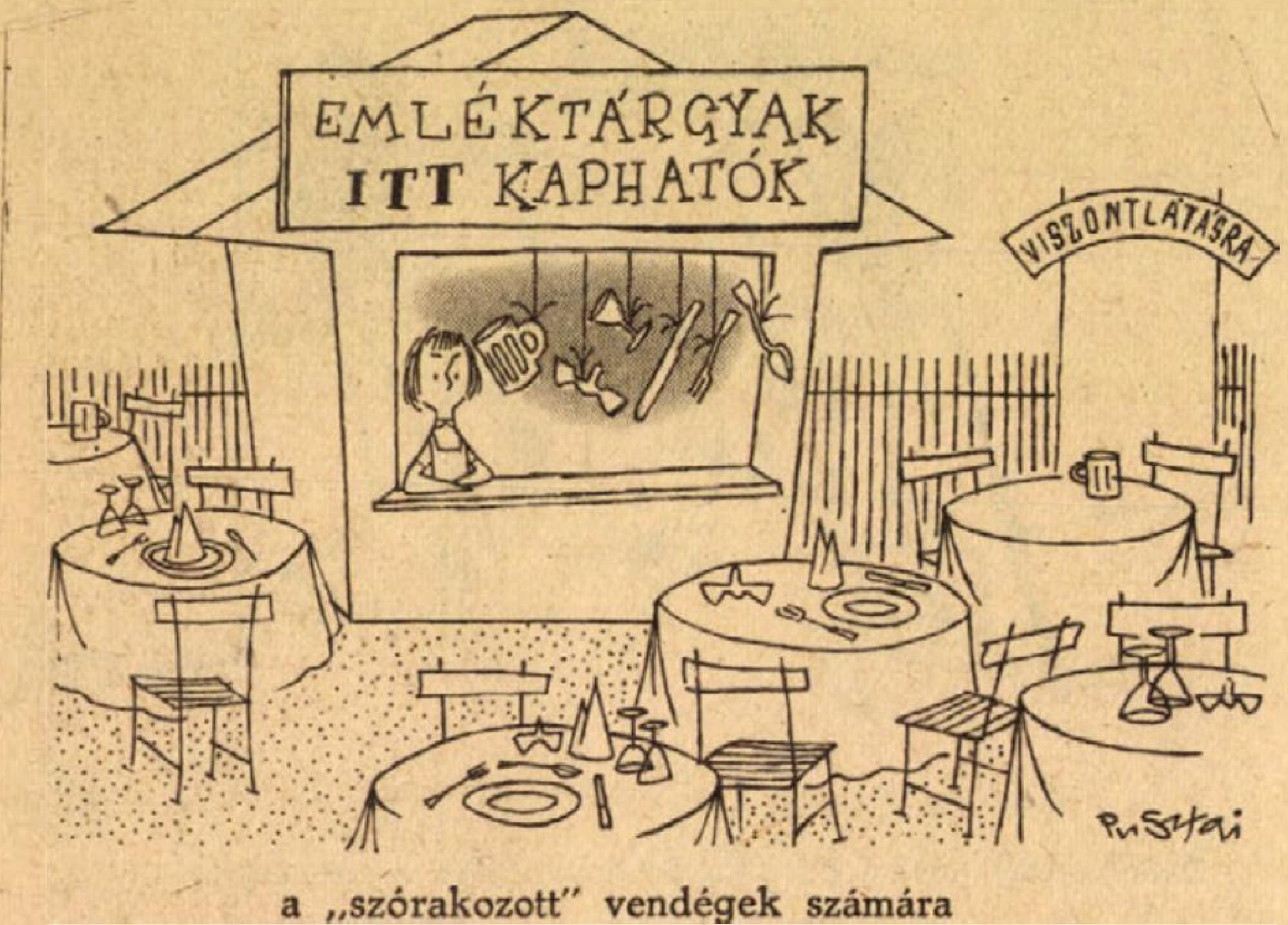

a „szórakozott" vendégek számára

Vámvizsgálat társasutazáskor

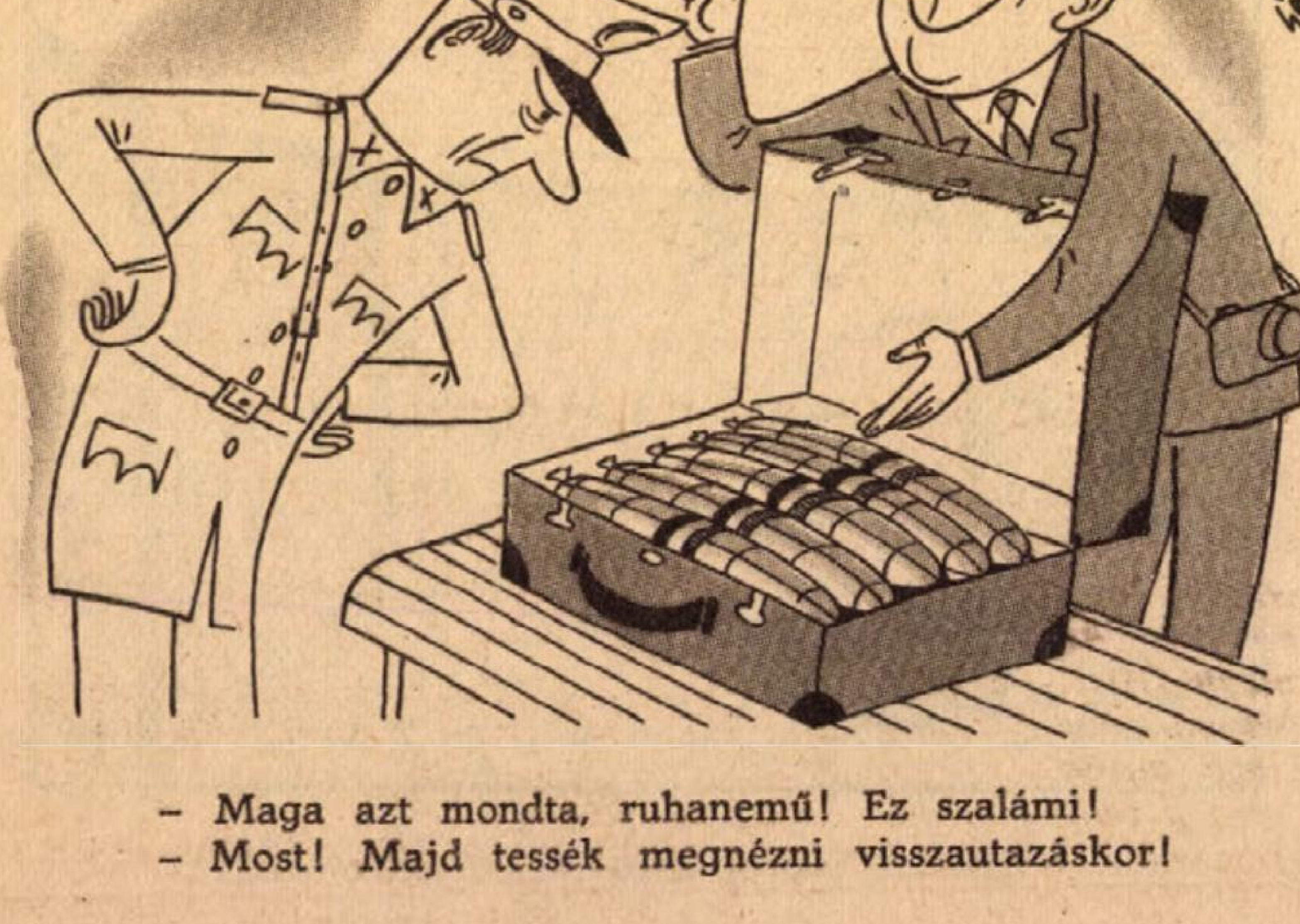

– Maga azt mondta, ruhanemű! Ez szalámi!
– Most! Majd tessék megnézni visszautazáskor!

Portré

Klapác Alfréd az osztályvezető és kifutó

Klapác Alfréd az Első Csepelszigeti Gumikerekű Kordégyárban dolgozott: néha osztályvezetői, néha kifutói beosztásban, aszerint, hogy milyen szerencséje és milyen igazgatója volt.

E váltakozó beosztású férfiúnak különböző tulajdonságairól a vállalat dolgozói mindig tudták, hogy Klapác kolléga az adott pillanatban az osztályvezetői vagy éppen a kifutói hivatásnak hódol.

A kifutó Klapác kedves volt, mosolygós és szerény. Egyszerűen öltözködött, haját hátrafésülte, uzsonnára zsíroskenyeret hozott ecetespaprikával. A kifutó Klapác mindenféle társadalmi munkát elvégzett a faliújságcikk ragasztástól egészen a gyűlésekre való székhordásig.

A kifutó Klapác előre köszönt mindenkinek, az öreg Horváth bácsit unokájáról meséltette, Kerekesnét forró teával kínálta, Molnár Ferinek Molnár Ferenc könyvet hozott. És kifutó Klapácék sűrűn látogatták szomszédaikat, együtt kártyáztak, együtt rádióztak, beszélgettek. A kifutó Klapác néha kölcsönkért 5—10 forintot, de elsején lelkiismeretesen visszaadta és előrefizetett „fapados" menüt evett.

Az osztályvezető Klapác egészen más volt. Orrát erre az alkalomra 10 centiméterrel feljebb helyezte s a Lókiszerelő Vállalattól egy különlegesen magas lovat rendelt maga alá arra az alkalomra, mikor munkatársaival és beosztottaival tárgyalt. Erről a lóról azután csak akkor szállt le, mikor nála magasabb fizetési beosztású egyén kereste fel. Az osztályvezető Klapác nem járt ugyan autón (a vállalat nem rendelkezett ilyesmivel), de a villamoson tüntetően különvonult a többiektől és a Munka Törvénykönyvet olvasta, homlokráncolva s időnként jelentősen a semmibe meredt, néha bólogatott, néha felkiáltott: „Fantasztikus... Ennyi bölcsesség..."

Az osztályvezető Klapác természetesen nem ragasztott faliújságcikket és nem hordott székeket s a társadalmi munkát „De kérlek, annyi osztályvezetői dolgom van, mit képzelsz... abszurdum..." felkiáltással hárította el.

És az osztályvezető Klapác rendreutasította az öreg Horváth bácsit, mert nem köszönt és megrótta a portást, mert nem tisztelgett a múlt csütörtökön a kapunál. S amikor egy gépírónő nem ismerte fel benne a nagy Klapácot, intézkedett, hogy helyezzék fizikai munkára, azzal az indokolással, hogy a büfében Zacsmanekre mosolygott s ez erkölcsileg fölöttébb gyanús.

Az osztályvezető Klapác tálcán hozatta az ebédet, töltött borjúhúst zsírbansült krumplival és a titkárnője forró feketét melengetett a termoszban. És az osztályvezető Klapác fanyar volt, ünnepnapokon leereszkedően nyájas és a szomszédok ajtaját messze elkerülték, az Astoriába jártak és a szigeti Nagyszállóba, ahol Klapác Háromezer Forintért Csináltatott Ruhájában tündökölt és Gerard Philipe frizurát viselt.

Mikor utoljára találkoztam Klapác Alfréddal még ötszáznyolcvanforintos osztályvezetői cipőjében járt, de mind a harminckét fogát kivillogtatta s rögtön tudtam, Klapác nem mosolyog ok nélkül. Nem csalódtam. Kezemet szorongatta s másik kezével kalapot emelt a portásnak. „Öregem... apafej... saját kérésemre ismét kifutónak helyeztek" — közölte szívélyesen. — „Úgy gondoltam, hogy ebben a beosztásomban eredményesebben tudom a szocializmust építeni..."

B. Kőszegi Ibolya

ENYHÜL A MUNKANÉLKÜLISÉG AMERIKÁBAN

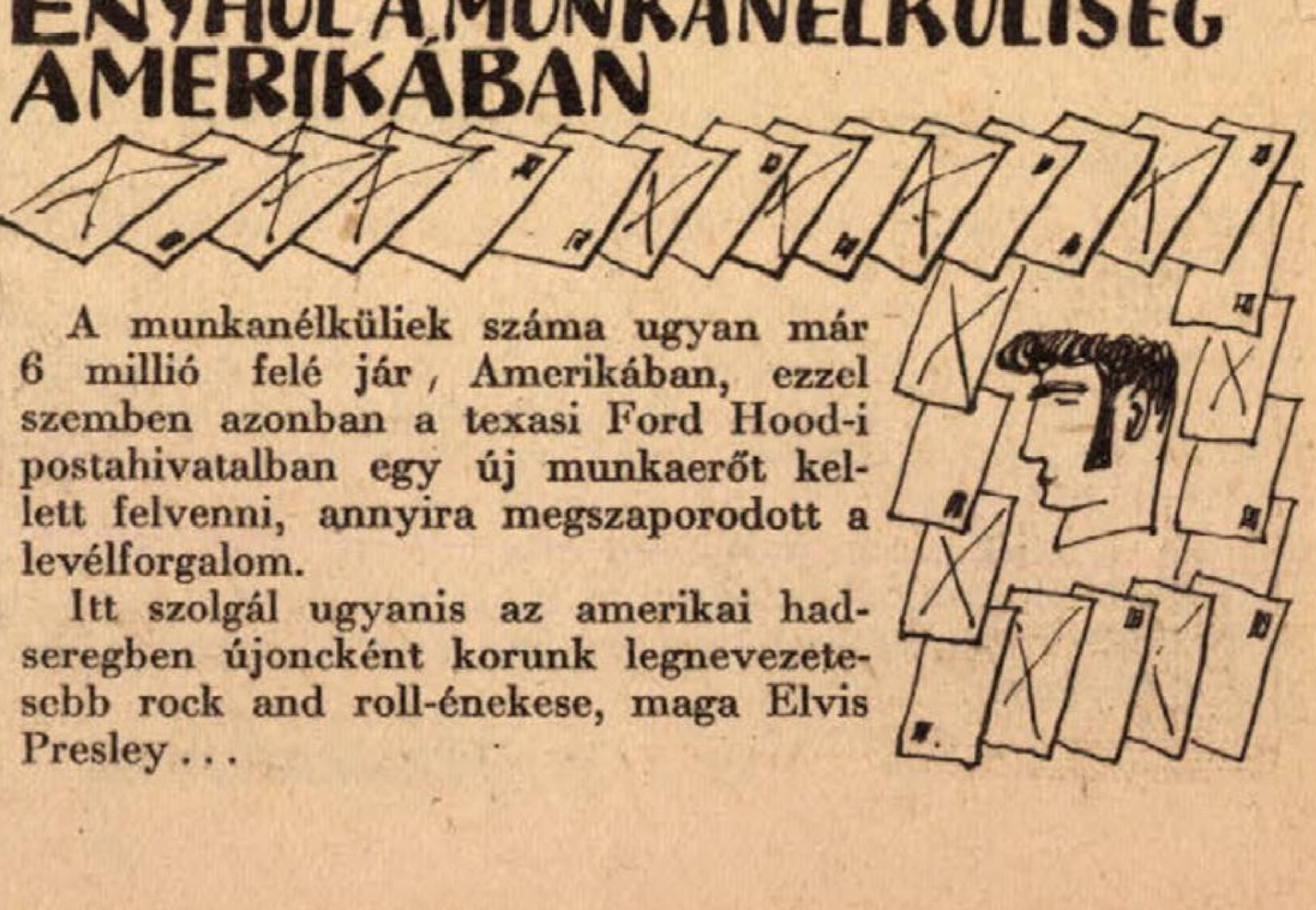

A munkanélküliek száma ugyan már 6 millió felé jár, Amerikában, ezzel szemben azonban a texasi Ford Hood-i postahivatalban egy új munkaerőt kellett felvenni, annyira megszaporodott a levélforgalom.

Itt szolgál ugyanis az amerikai hadseregben újoncként korunk legnevezetesebb rock and roll-énekese, maga Elvis Presley...

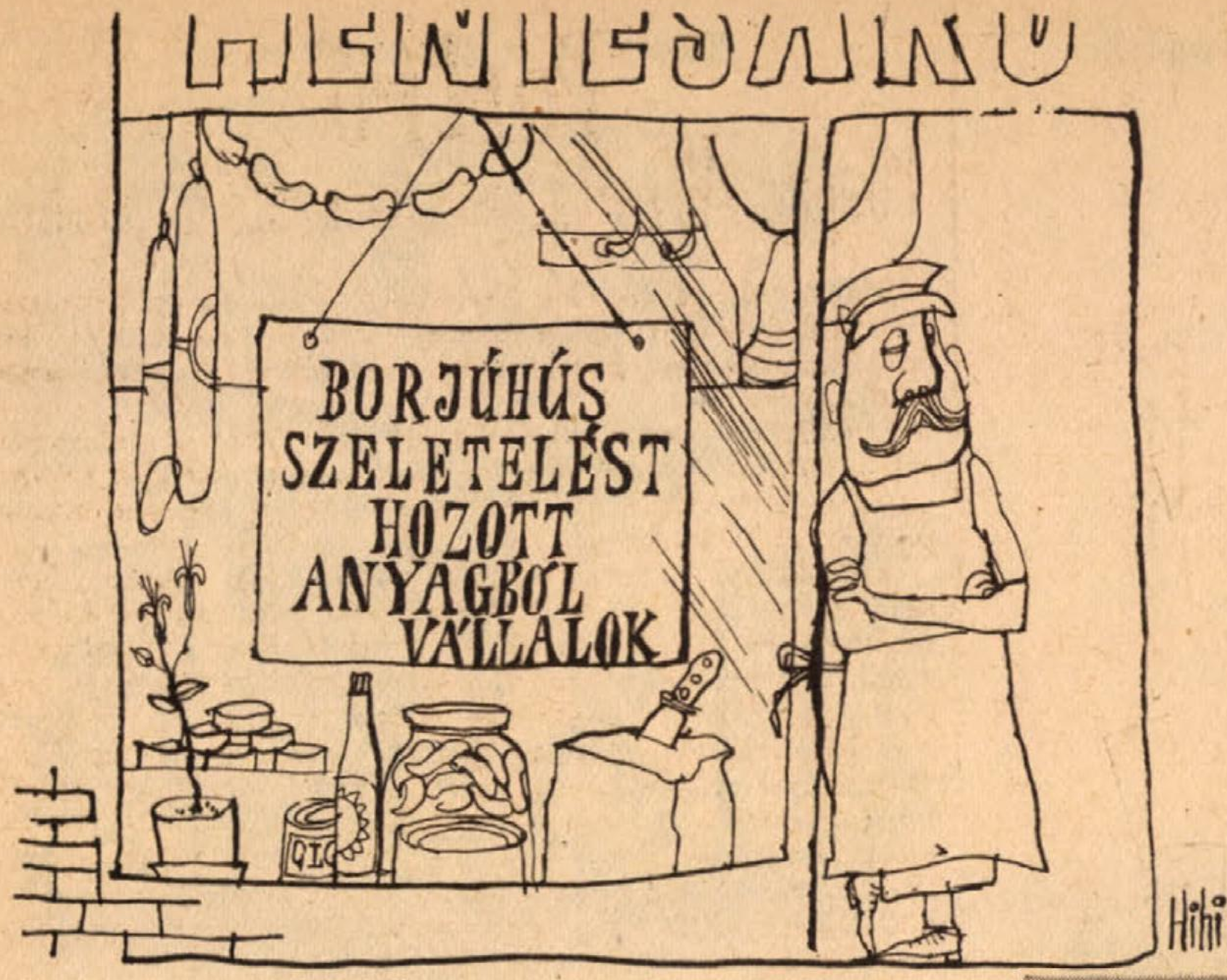

Ezt olvastuk!

Rejtélyek a IX. Szimfónia körül

A *Magyar Nemzet* május 14-i számában olvasható:

„Török Erzsi dalai közül a Garcia Lorca által feldolgozott bűbájos spanyol cigánydal emelkedett ki, a zongoraszámok közül Beethoven IX. szimfóniája, a fiatal, tehetséges Varsányi László ujjai alatt.”

Eddig úgy tudta az emberiség, hogy Beethoven fent nevezett műve minden idők leghatalmasabb nagyzenekari szimfóniája. Hogy zongoraszám volna, azt mindaddig senki sem tudta, míg a Magyar Nemzet íme most le nem rántotta a leplet a gondosan titkolt zenei szenzációról. Ezek után az sem lenne meglepő, ha a IX. Szimfóniának volna egy mambó-változata is . . .

ÖTLETES HIRDETÉS

Az apróhirdetések lakásrovatában jelent meg Gelléri Andor Endre: *Ház a telepen című* könyvének hirdetése. Ha ez az újszerű hirdetésmód beválik, nem csodálkoznánk, ha a jövőben a könyveket, színdarabokat, filmeket a megfelelő apróhirdetési rovatban népszerűsítenék. *Bernarda háza* természetesen szintén a lakás-rovatban jelenne meg. A *Varázsfuvola* a hangszer-hirdetések közé illik, a vegyesben a *Patkányfogótól* a *Diótörőig* mindent hirdethetnének. Végül egy tipp a házasság rovatba: *420-as urak* megismerkednének *Megperzselt lányokkal,* „Makrancos feleség” jeligére.

tp

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Képzelje, milyen jó férjem van. Tegnap negyedkiló csokoládét hozott.

— Az semmi, az én férjem a múltkor három vagon kakaót hozott.

— Három vagonnal? Mi a maga férje?

— Mozdonyvezető . . .

Belvárosi eszpresszó, kis asztal, két dupla és két asszony.

— Na, milyen ember az új férjed? — kérdi az egyik.

— Ne is kérdezd, nagyon megbántam, hogy hozzámentem.

— Miért?

— Hogy miért? Képzeljétek el azt a lehetetlen alakot. Már az esküvő után két nappal fel volt szarvazva.

— Mit vettél Kovácséknak nászajándékul?

— Egy tizenkét személyes teáskészletet. És te?

— Én egy negyvennyolc személyes teaszűrőt.

DETEKTIVREGÉNYÍRÓI DOLGOK

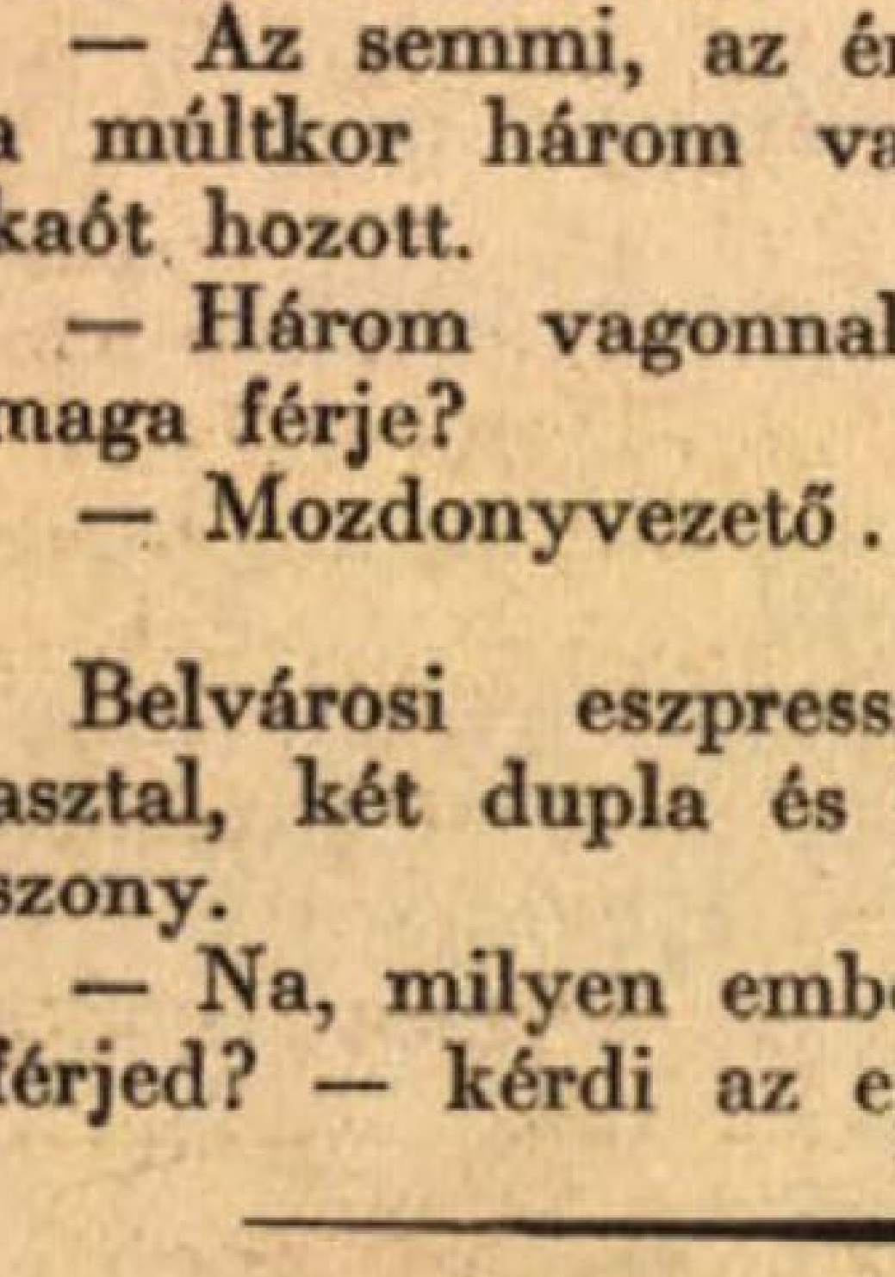

Az Egyesült Államokban megalakult a Detektívregényírók Érdekképviselete. Az érdekképviselet gondoskodik tagjai anyagi érdekeinek védelméről, betegbiztosításáról, szakmai továbbképzéséről. A tagok létszáma már 400 fölött van, s ami a legérdekesebb, közöttük 250 nő van, s csak 150 férfi.

Hogy mi ebben az érdekes, azt az egyik férfi detektívregényíró fejtette ki:

— Rejtély előttem, miként bírják ki női kartársaim, hogy egészen a regény végéig el ne árulják, ki a tettes.

Az atom szelleme

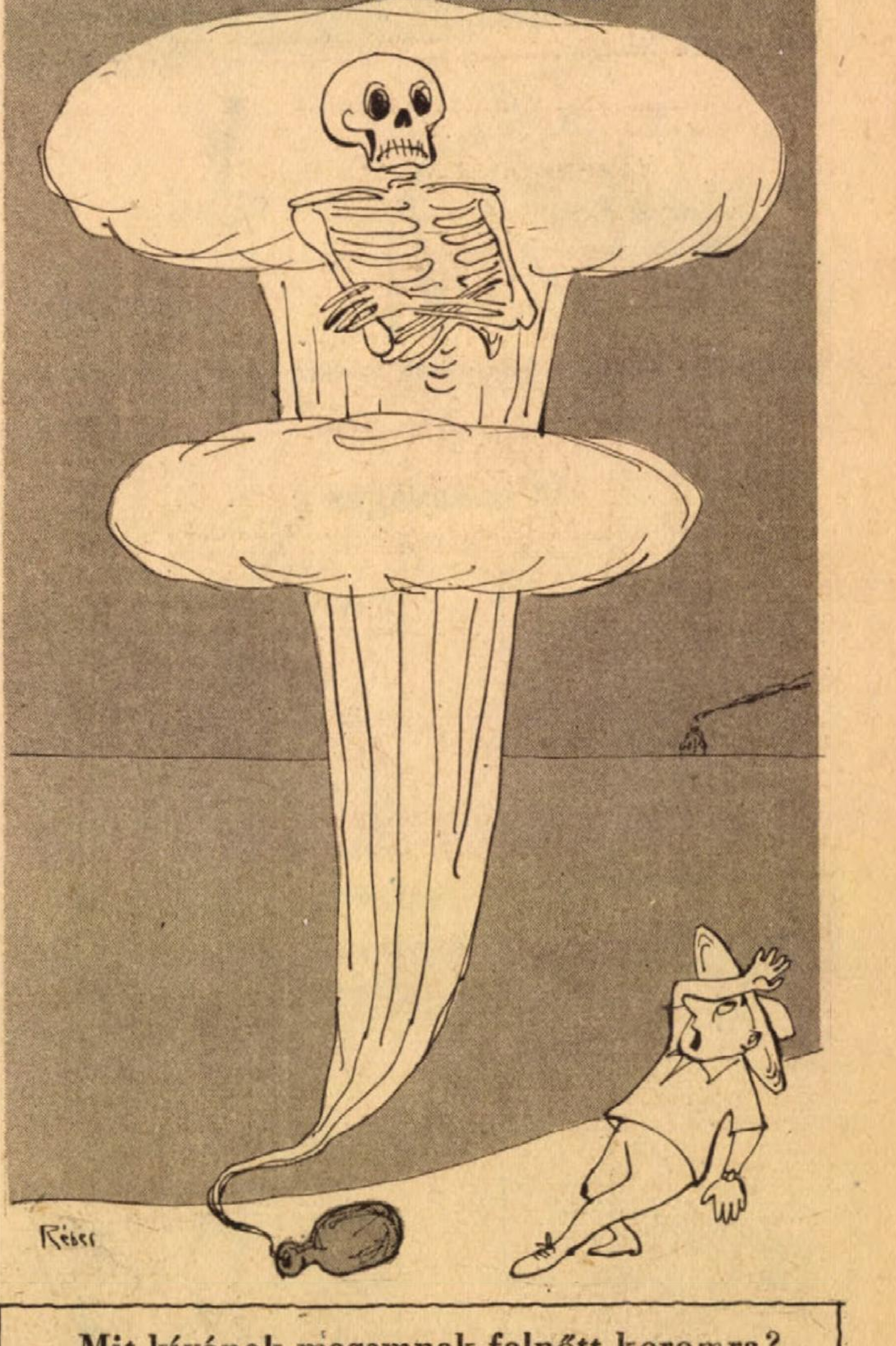

Mit kívánok magamnak felnőtt koromra?

Ez volt a dolgozat címe egy leányiskolában. A bakfisok szabadjára eresztették fantáziájukat. Az egyik lányka hét oldalt írt: „Először is azt kívánom, hogy legyen szép, csillogó autóm . . . azután szeretnék csinos lakást . . . tóparti nyaralót . . . egész sor egészséges és vidám gyereket . . . egy gyengéd férjet, aki a szememből olvassa ki minden kívánságomat . . .”

A tanárnő a dolgozat végére ezt írta: „Kérem, ügyeljen a sorrendre.”

(A „Neue Zeitung”-ból.)

Európa legkorszerűbb szállodáit építik a pesti dunaparton

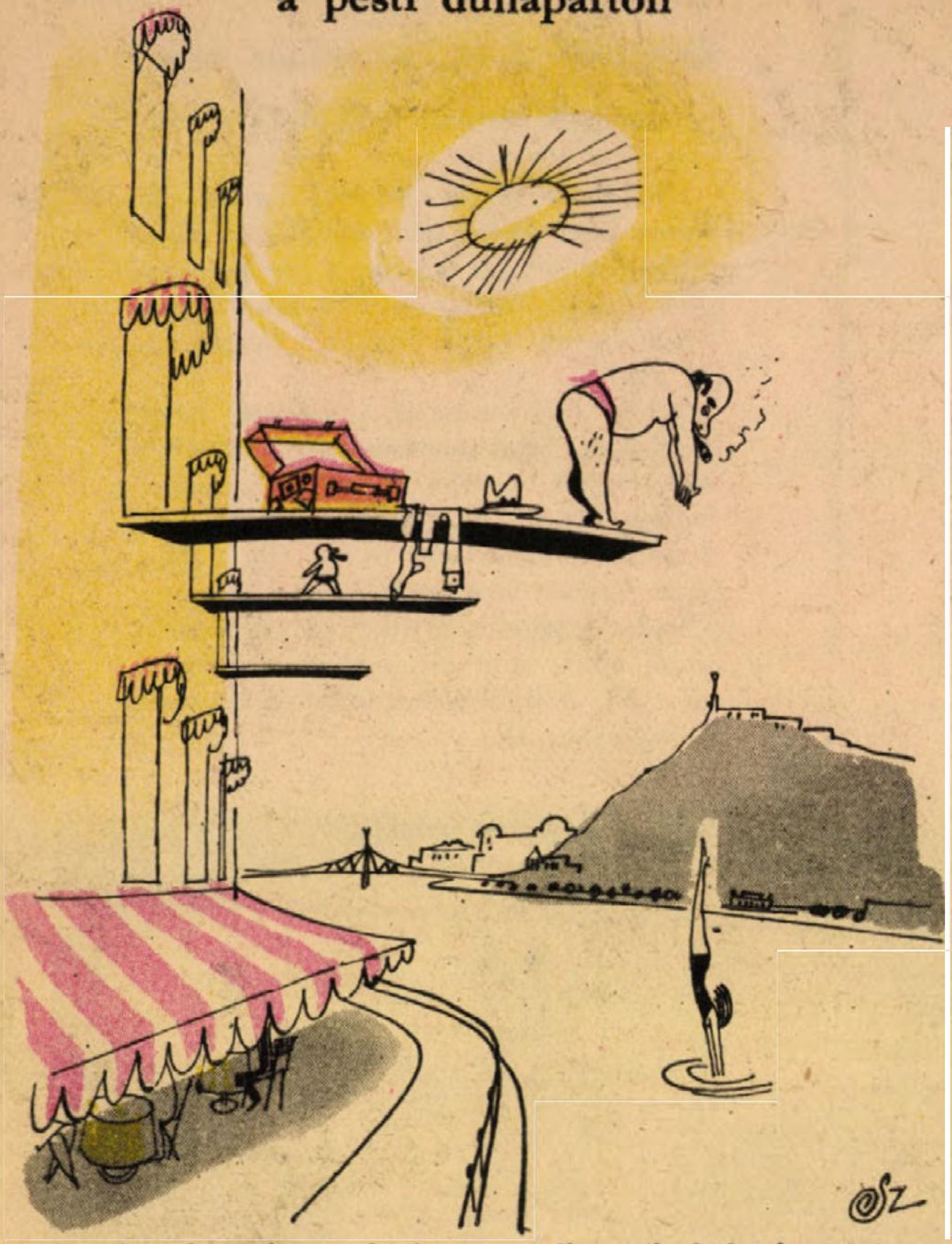

Javaslatunk Budapest fürdőváros jellegének kidomborítására

Késik a telefonkönyv!

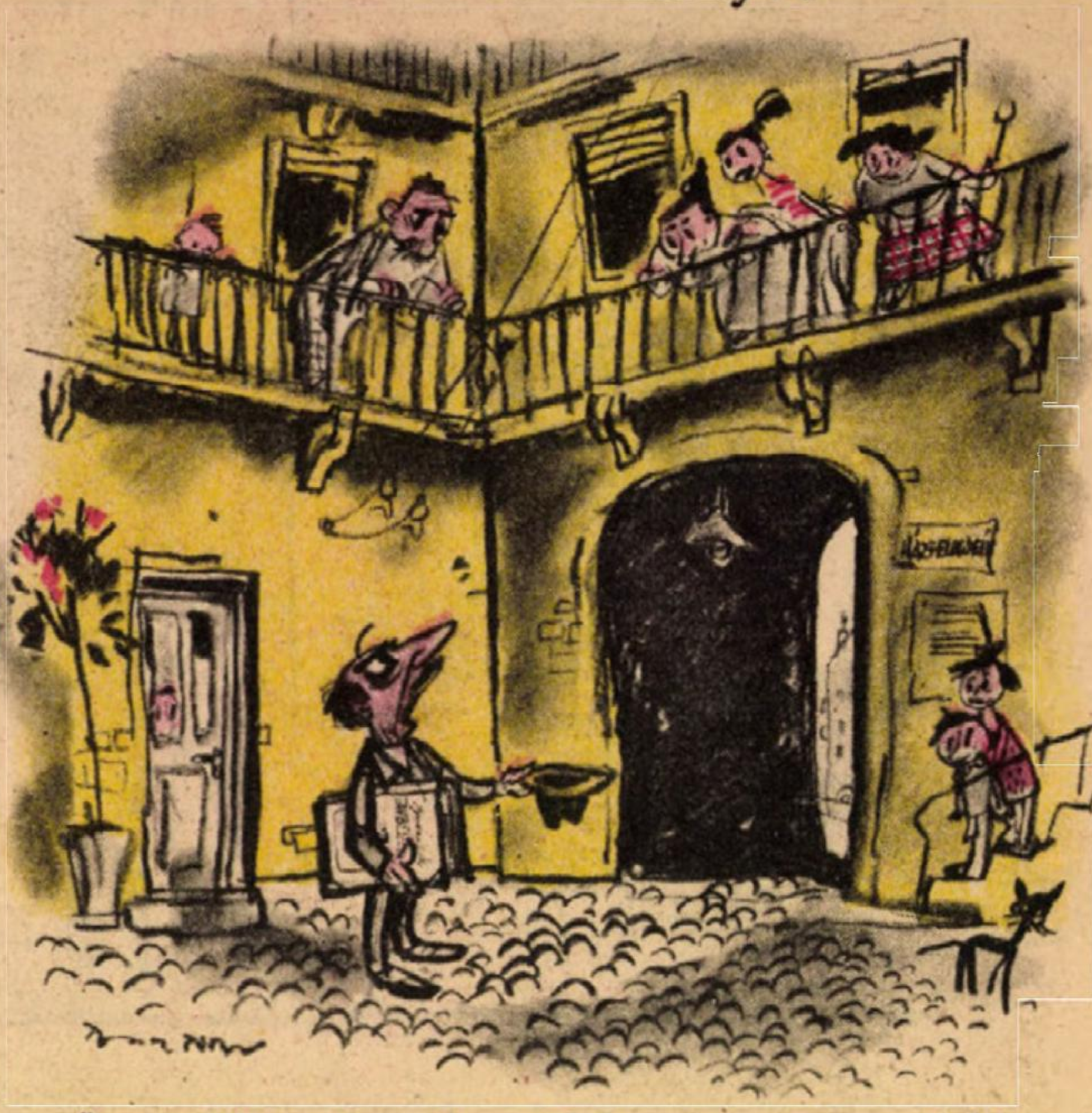

– Ötven fillérért bármilyen telefonszámot megmondok!...

Köszönet

— Köszönöm neked fiatalember a
Helyet, mely meleg szívről és
Fenékről tanúskodik ...!

Átadtad! Mondván:

„Gyere öreg csont, dobd le magad
E helyre s ne gondolj tovább
A számra és a tejfelre!”

Szívélyes és széles mozdulattal
Tártad ki karod hetven évem felé,
Majd felugrottál és leugortál,
Pont az Üllői út elé...!

Köszönöm fiam; Igazán megillet
Ez a szép kis óda.
Csak az mérgesít, hogy már előtted álltam
A Moszkva tér óta...!

Balogh Sándor

Visszavágás

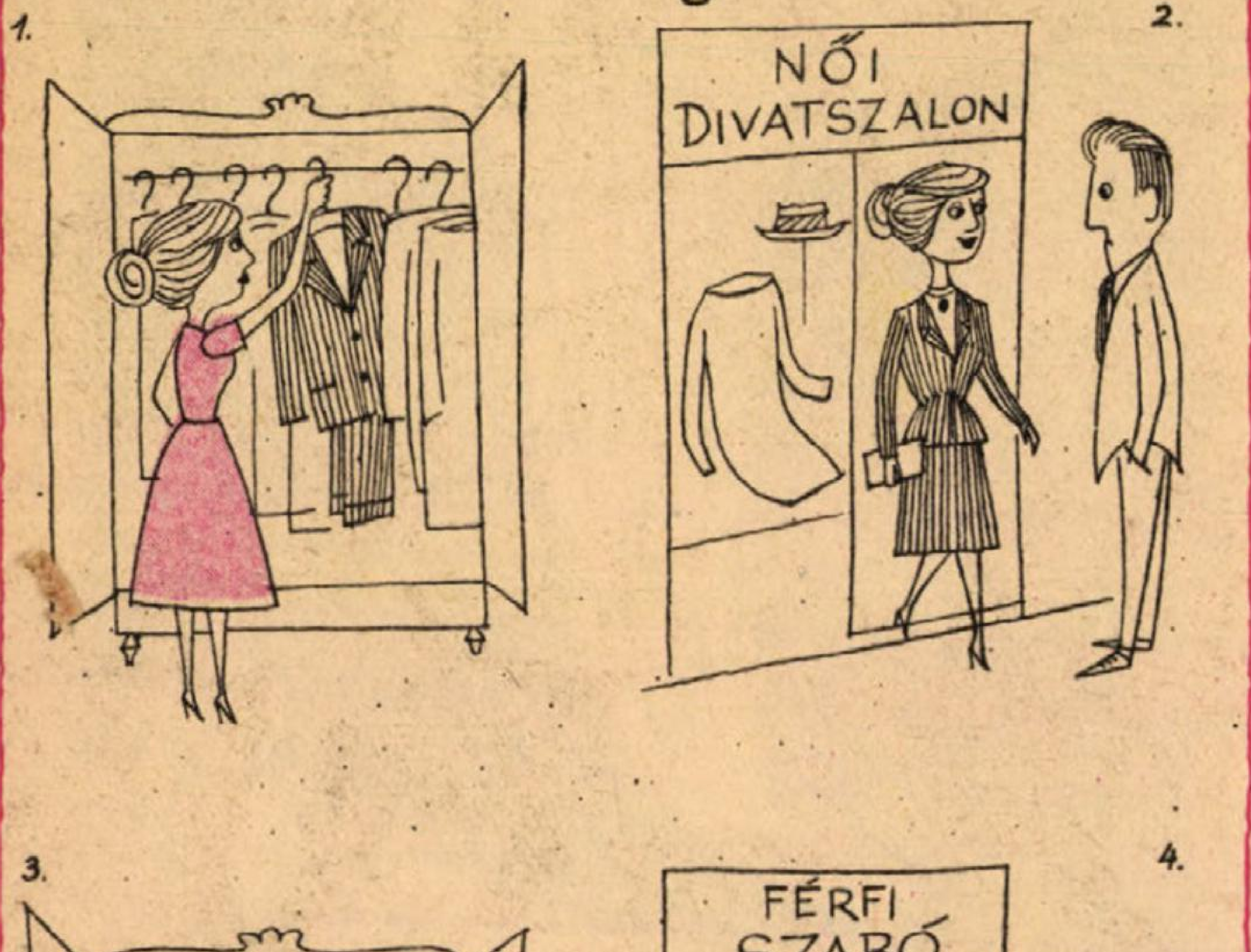

A csapos gondja

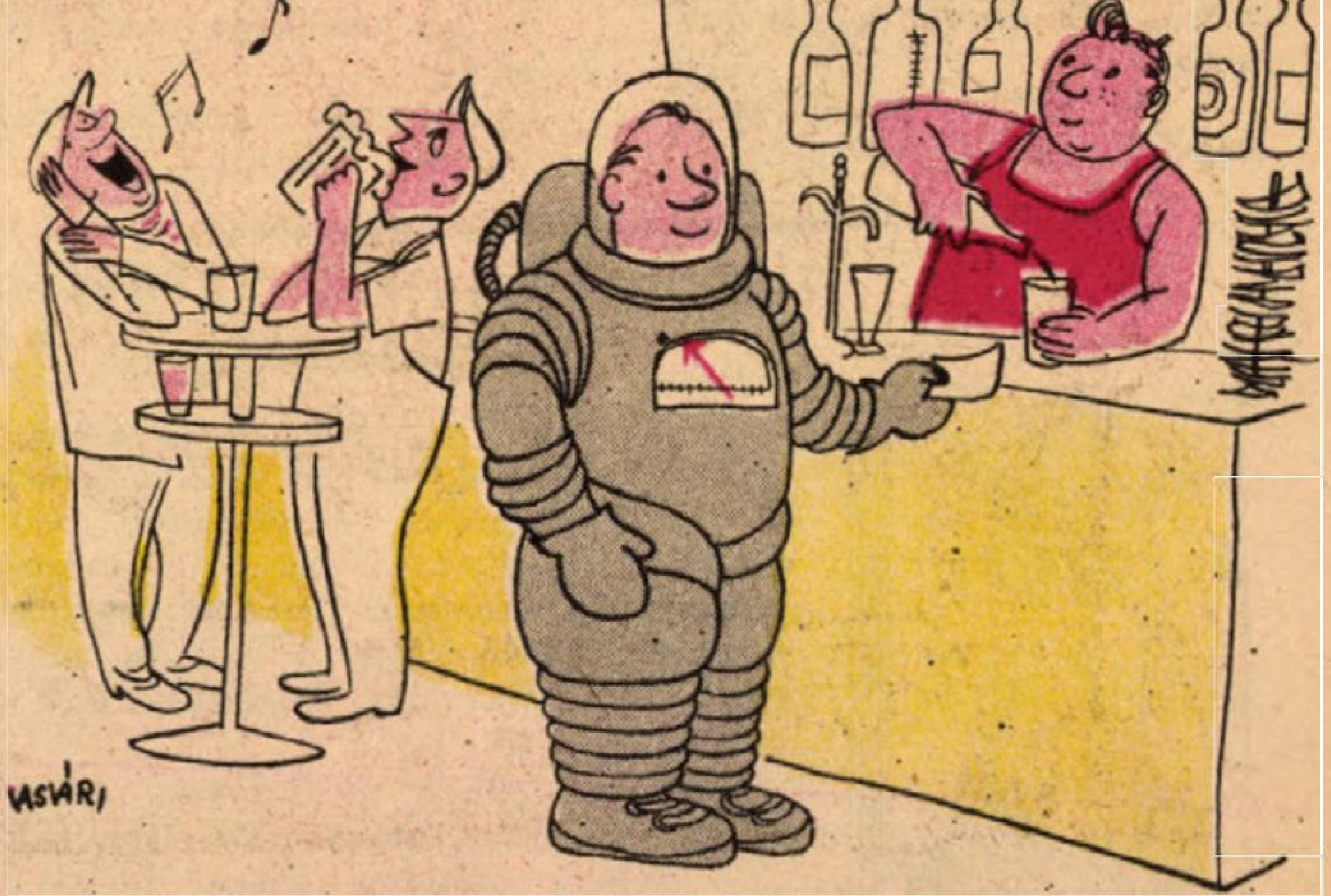

– Mit hozzak magának a Holdból, Karcsikám?
– Egy kis jeget, ha tetszik kapni ...

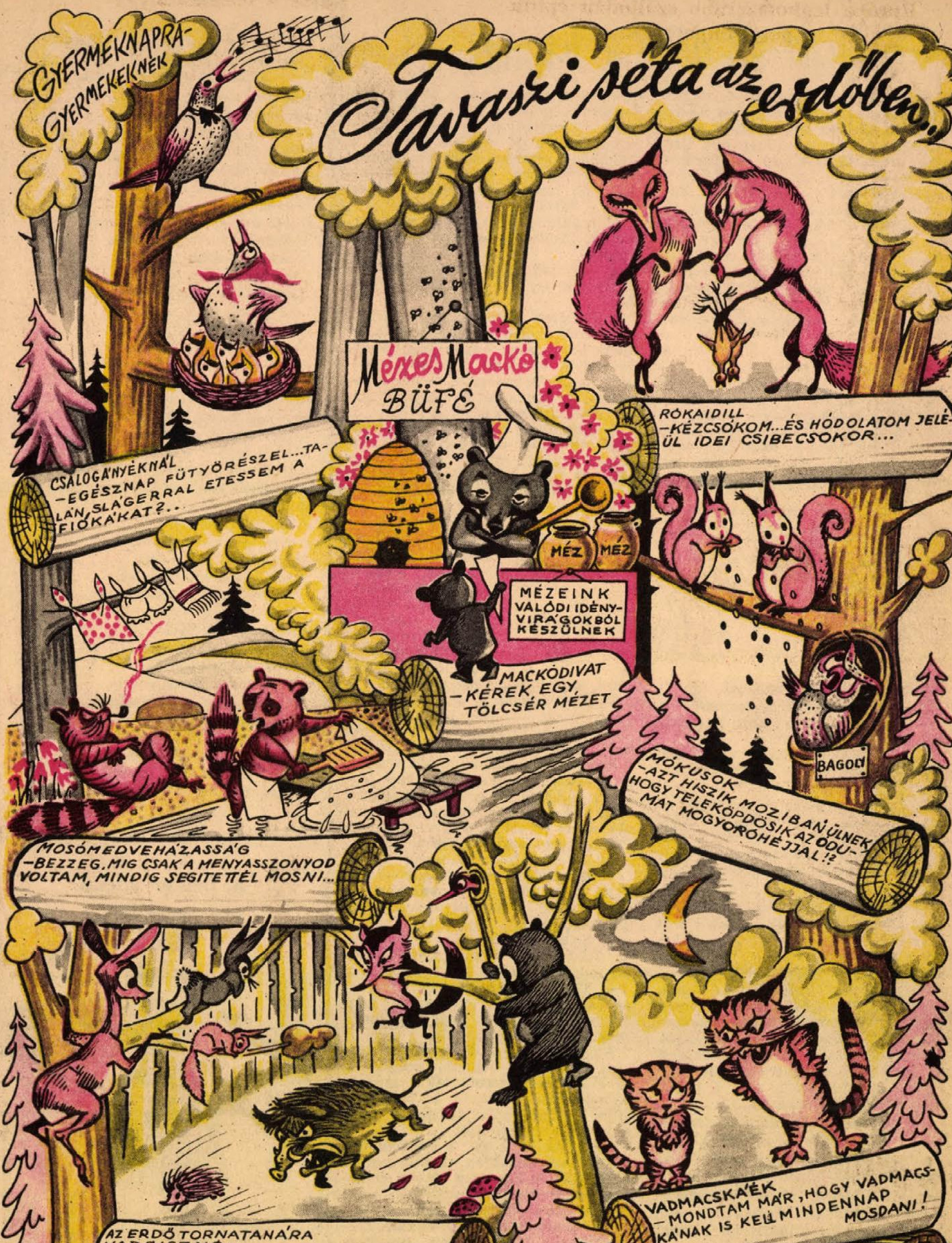
GYERMEKNAPRA-GYERMEKEKNEK
Tavaszi séta az erdőben..
Mézes Mackó BÜFÉ
CSALOGÁNYÉKNÁL —EGÉSZNAP FÜTYÖRÉSZEL...TALÁN SLÁGERRAL ETESSEM A FIÓKÁKAT?..
RÓKAIDILL —KÉZCSÓKOM...ÉS HÓDOLATOM JELÉÜL IDEI CSIBECSOKOR...
MÉZ
MÉZ
MÉZEINK VALÓDI IDÉNYVIRÁGOKBÓL KÉSZÜLNEK
MACKÓDIVAT —KÉREK EGY TÖLCSÉR MÉZET
BAGOLY
MÓKUSOK —AZT HISZIK MOZIBAN ÜLNEK HOGY TELEKÖPDÖSIK AZ ODÚMAT MOGYORÓHÉJJAL!?
MOSÓMEDVEHÁZASSÁG —BEZZEG, MIG CSAK A MENYASSZONYOD VOLTAM, MINDIG SEGITETTÉL MOSNI...
AZ ERDŐ TORNATANÁRA VADDISZNÓ: —FÁRA, FÁRA! EGY-KETTŐ !!!
VADMACSKÁÉK —MONDTAM MÁR, HOGY VADMACSKÁNAK IS KELL MINDENNAP MOSDANI!
Gis-

Szegő Gizi rajza

N. Kruzskov:

Jó az öreg a háznál

Iván Petrovics Akinfijev szürke, kis öregember volt, szarukeretes szemüveg ült az orra hegyén és a gyárban kitűnő szónok hírében állt. Ünnepi értekezleteken és gyűléseken mindig az övé volt a szó, fellépett a szószékre, kivette a zsebéből az akkurátosan összehajtogatott papírt és beszélni kezdett. Olyan nyugodt volt a beszéde, mint a csendes vízfolyás. Csak néha engedte meg magának azt a fényűzést, hogy megbotoljon valami idegen szóban, mondjuk „koordináció", vagy „parallelizmus". Ilyenkor megigazgatta a szemüvegét, közelebb vitte a papírt a szeméhez, szótagolva olvasta ki a furfangos szót és ment tovább.

A gyári bizottság elnöke oda volt Iván Petrovicsért.

— Kitűnő aktivista — mondta — és a külseje is megvesztegető: jóképű ember, kis szürke szakálla van, szemüvege. Az úristen is arra teremtette, hogy ünnepi szónok legyen.

Iván Petrovics pedig szónokolt. Ő üdvözölte a háziasszonyokat március nyolcadikán, a visszatérő sarkutazókat, az élelmiszeripari munkások konferenciáját, a „Vitaminbarátok" alakuló közgyűlését és a kutyatenyésztők értekezletét.

Mindig így kezdte a beszédét:

— Engedjék meg, hogy nagyszámú kollektívánk nevében ...

Egyszer azonban eljött az a nap, amikor Iván Petrovics szónoki dicsősége lehanyatlott.

Úgy történt, hogy a szállítómunkások konferenciáját üdvözölte. Megszokott mozdulattal vette ki a zsebéből a papírt, akkurátosan kisimította, köhintett egy-kettőt és elkezdte:

— Kedves elvtársak! Engedjék meg, hogy nagyszámú kollektívánk nevében üdvözöljem önöket, a tudomány tisztelt dolgozóit és sok sikert kívánjak munkájukhoz.

A küldöttek csodálkozva néztek össze. Különben Iván Petrovics nem vett észre semmit. Megmámorosodott saját hangjának a zengésétől, mint a fülemüle. A papír zizegett a kezében. Szemüveggel felfegyverzett szemei egyik sort a másik után vették hatalmukba.

— Az önök tudományos fáradozásai — folytatta — segítenek bennünket, gyakorlati munkásokat, az előttünk álló feladatok megoldásában a széleskörű, elméleti kiértékelések talaján ... Annak ellenére, hogy önök többségükben nem fiatal emberek, annál inkább ...

A hallgatóság soraiban zajongás, nevetés.

A sokat tapasztalt Iván Petrovics nem jött zavarba. A teremben keletkezett vidám élénkséget a maga szónoki művészetének a javára írta s ezért még bátrabban folytatta:

— ... egyszóval, annál fiatalabbak lélekben és minden erejüket a tudomány oltárán áldozzák. Nézzenek önmagukra, tekintsenek körül. Az önök ráncai, ősz szakálla — ez csak a látszat ...

A szállítómunkások vidáman nevettek, lökdösték egymást a könyökükkel.

— Szorítsd, öreg — kiáltották a fuvarosok —, gyerünk azzal a mókával!

A gyűlésen jelenlevő gyári bizottsági elnök halálsápadtan állt és az ajkát harapdálta. Olyan volt, mintha rögtön megütné a guta. Amikor végre Iván Petrovics befejezte a beszédet, az elnök kézen fogta és kivezette a folyosóra.

— Eltaláltad a szarva közt a tőgyét, Akinfijev — súgta. — Mit csináltál, mondd? Milyen papírt olvastál fel? Milyen beszédet tartottál, hogy a fene evett volna meg?!

— Milyen beszédet? Közönséges beszédet — mentegetőzött Iván Petrovics —, üdvözöltem a dicső akadémikusokat nagyszámú kollektívánk nevében. Holnap pedig a szállítómunkásokat fogom üdvözölni, mint ahogy megbeszéltük.

— Én vagyok a legszerencsétlenebb ember — sránkozott az elnök. — Senkinek a világon nincs olyan pehhje, mint nekem. Összezavartad a dolgot, Iván Petrovics. Ma vannak itt a szállítómunkások, holnap jönnek a tudósok. Hogyan téveszthetted össze? Hát nem én nyúltam a hónod alá? Nem én írtam a beszédeidet az üzemi újság szerkesztőjével együtt, azzal az irodalmár emberrel?

— Elcseréltem a papírokat — morogta Iván Petrovics zavarában —, úgy látszik, belegabalyodtam. Összetévesztettem a papírokat ...

— Szónokot csináltam belőled. Az én sillabuszaim nélkül az ördög tudja, miket beszéltél volna össze.

— Talán jobban sikerült volna — próbált félénken ellenkezni Iván Petrovics. — Lehet, hogy magam is megbirkóztam volna vele.

Amikor megtudták, hogy mi történt, mindenki őszintén sajnálta a jó Iván Petrovicsot. Mint szónok, természetesen, leégett a hallgatók előtt, de mint póruljárt ember általános részvétet keltett ...

Azt mesélik, hogy a szállítómunkások szerencsétlen konferenciája után a gyári bizottság elnöke komoran ment haza és útközben a sofőrnek öntötte ki a lelkét:

— Gondolkozz rajta, Vasziljev — mondta —, mennyi ideig neveltem ezt az Akinfijevet, amíg szónok lett belőle és most minden dugába dőlt. Honnan veszek én most még egy ilyen öreget?

1940

Oroszból fordította:
Pogonyi Antal

PIKTOROLÁS

Eltüntetni azt a kormot,
Mit télen a kályha ontott,
— Lévén szavunk roppant csdő —
Jött hozzánk egy szobafestő.
Először jött — sopánkodott
Hogy a szobánk fala kopott,
Koromból a patinája —
Dupla ár — vagy nem csinálja!
Másodszor jött két vederrel.
Lecsapta a délceg ember,
s így búcsúzott: — Holnap jövök!
Rakják ki a bútort önök!
Lőn a lakás sivár parlag,
Kipakolva ágy és pamlag,
Nem maradt még ülőhely se.
Hideg kosztunk tej és zsemlye.
Bús képe lett a lakásnak.
De a mester nem jött másnap.
Hat nap vártuk bősz kitartón.
Végre megjött s mondta: — Pardon!
Nem reggel jött, hanem este.
Szerszámait kikereste,
A falaknak nekiesett,
Működött a spakli, ecset.
A mesteri lendületet
Kísérte egy pár baleset:
Megsérült a vízvezeték,
Aztán már a villany se ég.
A mester csak fütyörészett,
Fel se vette a sötétet,
Összekente a falakat,
S elvitte őt a virradat.
Azóta csak pucolkodunk.
Küzdőtér lett az otthonunk.
Az agyunkban ég a kétség:
— A tisztaság fél-egészség?!
Állva eszünk, ülve alszunk,
Beesett a' szemünk, arcunk,
Ránk van írva, íme, tessék:
A tisztaság kész betegség!

K. Tóth Lenke

A Belker jelenti

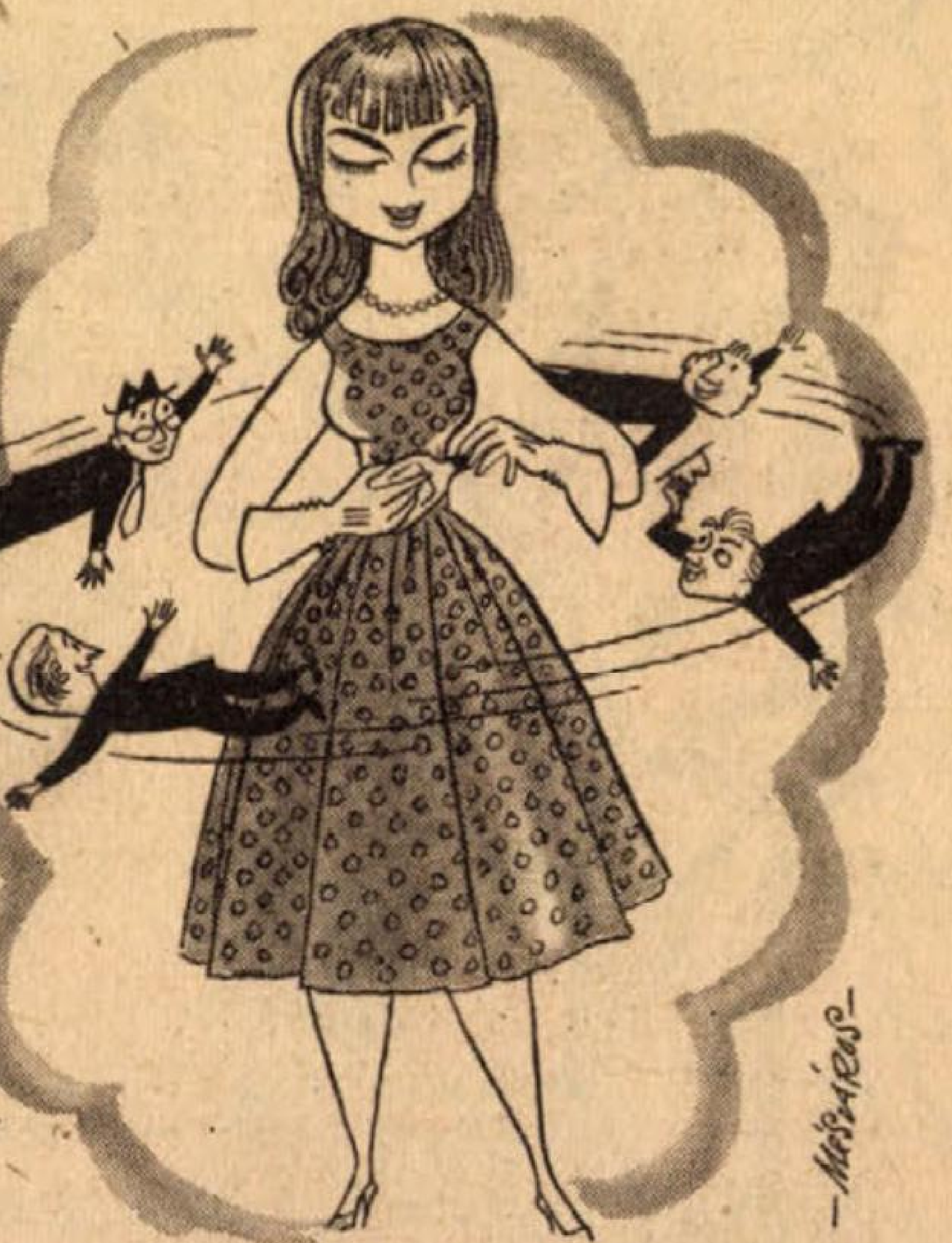

Itt a szputnyik-kölni!

Precíz rendezés egy délamerikai látogatáson

Gerő Sándor rajza

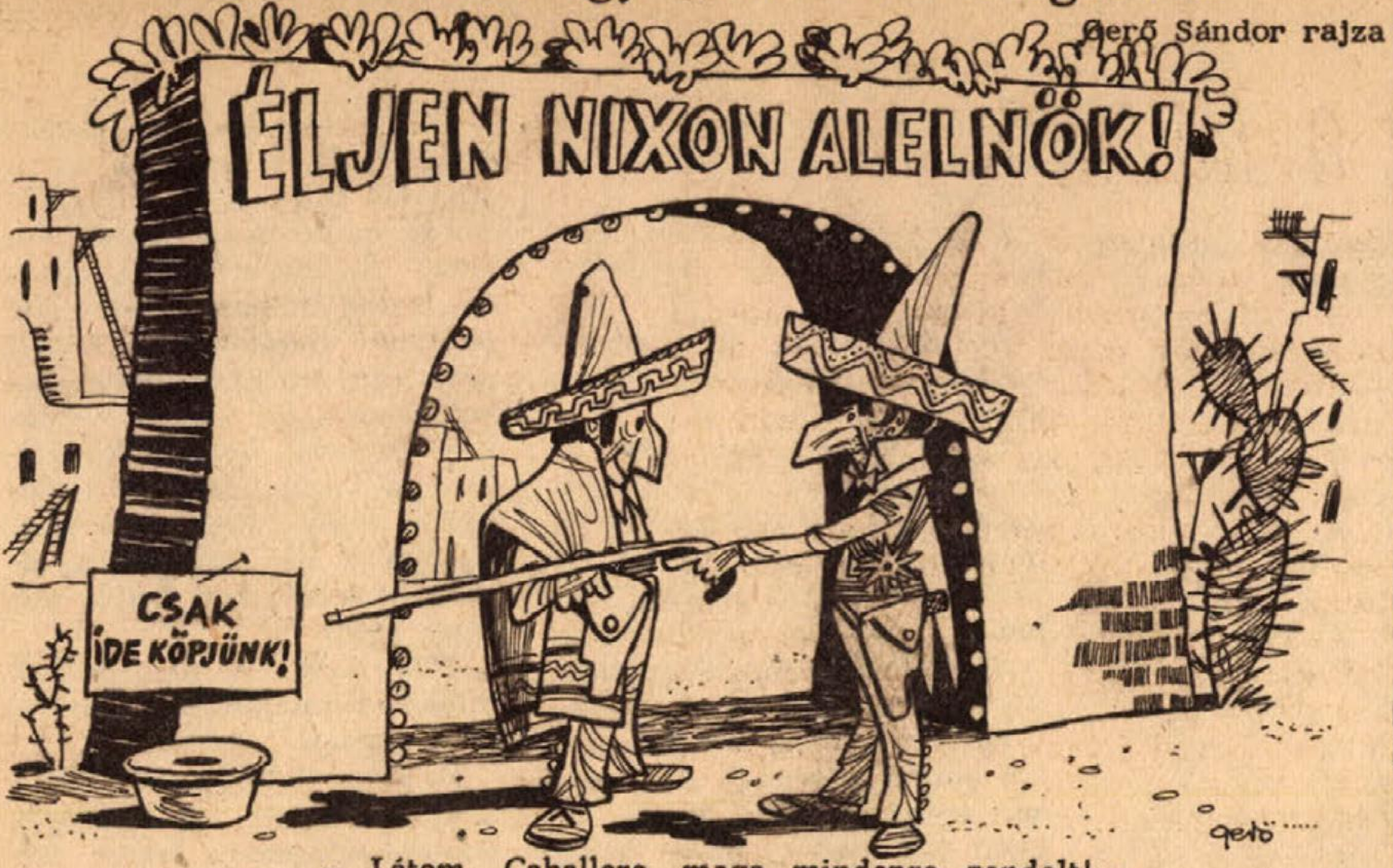
ÉLJEN NIXON ALELNÖK!
CSAK IDE KÖPJÜNK!
gerő

– Látom, Caballero, maga mindenre gondolt! ...

Női dolgok

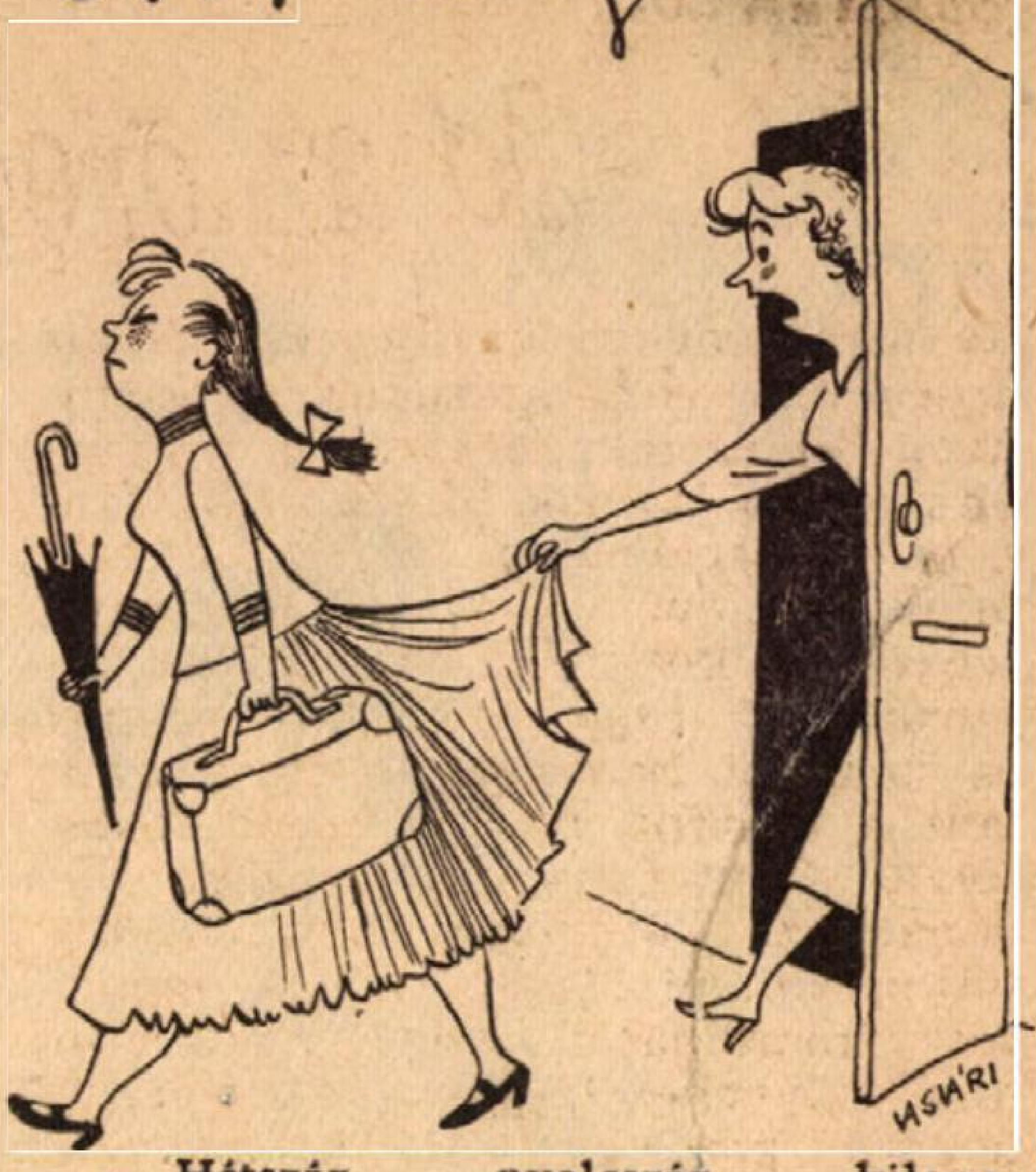

– Hétszáz ... nyolcszáz ... kilencszáz ... nem bánom, legyen ezer és külföldi utazás!

az úriember

Akkortájt léptem át a Rubikont, vagy ahogy ma mondanák, dugtam be fejemet a Tojás-ba. Slapaj lettem egy szerkesztőségben. Nagy dolog volt ez akkor, a húszon még innen és a Nagykörúton túl. De még nagyobb dolog volt a feladat, amit kaptam. A bécsi vonattal érkezik a híres Ikszipszilon, utazzam elébe és már a vonaton szedjem ki belőle a legfontosabb tudnivalókat, többek között, hogy hány cukorral issza a kávét és a fogpasztát alul nyomja-e meg vagy középen. Ezzel szemben, vagyis a cukorral, a pasztával és a bécsi vonattal szemben, nekem egy vasam nem volt.

De viszont akkor még nem a nájlon volt a divat, hanem az utolsó szalmaszál. Ez éppen ott volt a Dunakorzón, ahová kimentem méla lesre. A szalmaszál maróthi Rácz Ervin volt, a híres maróthi Ráczok egyik ivadéka, volt osztálytársam és tanítványom, akit úgy vittem át az érettségin, mint anya a gyermekét a keskeny pallón. Szüksége volt neki az iskolában az én segítségemre? Neki, a dúsgazdag, prédikátumos és cézés Ervinnek? De mennyire. Minden cézé és vagyon és légyjóbátyám ellenére, két intézetből csapták ki, mert az egyikben szmokingban és ittasan állított be az iskolába úgy, ahogy eljött a Casinó de Parisból, a másikban meg leütötte a fizikatanárt.

Szóval Ervin barátomat pillantottam meg a korzón. Na, mondtam magamban, téged az Isten küldött. Aztán ugyanezt elmondtam neki hangosan is. Igen, az Isten küldött Ervinkém, itt az alkalom, kiugorhatok egy nagy riporttal, de nincs nálam elég pénz. A vasúti jegyem megvan, de tudod, hátha az étkező kocsiba invitál a híres Ikszipszilon, egyéb kiadás is fölmerülhet... húsz pengő kellene... esetleg harminc...

Ervin ismét barátságos, üdvözlő mosolya elfakult. Kivette szájából a szivart — ebben semmi új nem volt, már, az iskolában is ezt szívta, nagyon imponált nekünk —, feljebb húzta a nadrágját és hátrább tolta magát a nádszékben. Rögtön észrevettem, hogy túl gyors iramot vettem. Lassítottam hát.

— Nem is kell húsz... csak tíz... igen tíz... nem kell több... néhány napra... sőt, csak holnapig... megírom a cikket, fölveszem a pénzt és hozom. Hová hozzam kérlek? Ide... vagy vigyem föl a lakásodra?

Megvárta, amíg kidadogom magam. Aztán kicsit előbbrehajolt, az asztalon, tálcával együtt maga felé húzta a konyakos pohárkát és természetes, közlékeny hangon ezt mondta:

— Nem adok!

Elképedten néztem rá. Egy évig voltam az instruktora. Kevesebb fizetést kaptam tőlük, mint a Baross téri cukrásztól, vagy a Lujza utcai házmestertől. Ez nem lehet, gondoltam, ez a fiú viccel. De ő megismételte kijelentését:

— Nem adok.

Mikor látta, hogy értetlenül bámulok az arcába, nagyon finoman, barátian, szinte megfeddve engem megmagyarázta, hogy miért nem ad:

— Nem adok — mondta —, mert nem vagy úriember!

És mielőtt egy „hm", vagy egy „nono" fakadt volna ki belőlem, már folytatta is:

— Igenis nem vagy úriember. Mert egy úriember gondosan ügyel arra, hogy mindig legyen nála elegendő pénz. Ennek az a módja, hogy reggel betesz a tárcájába háromszáz pengőt... és akkor egész nap nem jön zavarba. Így van?

— Így — feleltem. — Köszönöm, hogy emlékeztettél rá. Csak az a baj, hogy nincs tárcám, amibe beletehetném a háromszáz pengőmet. Adj húsz pengőt tárcára.

De arra sem adott.

Boross Elemér

Csodálatos technika

Hegedűs István rajza

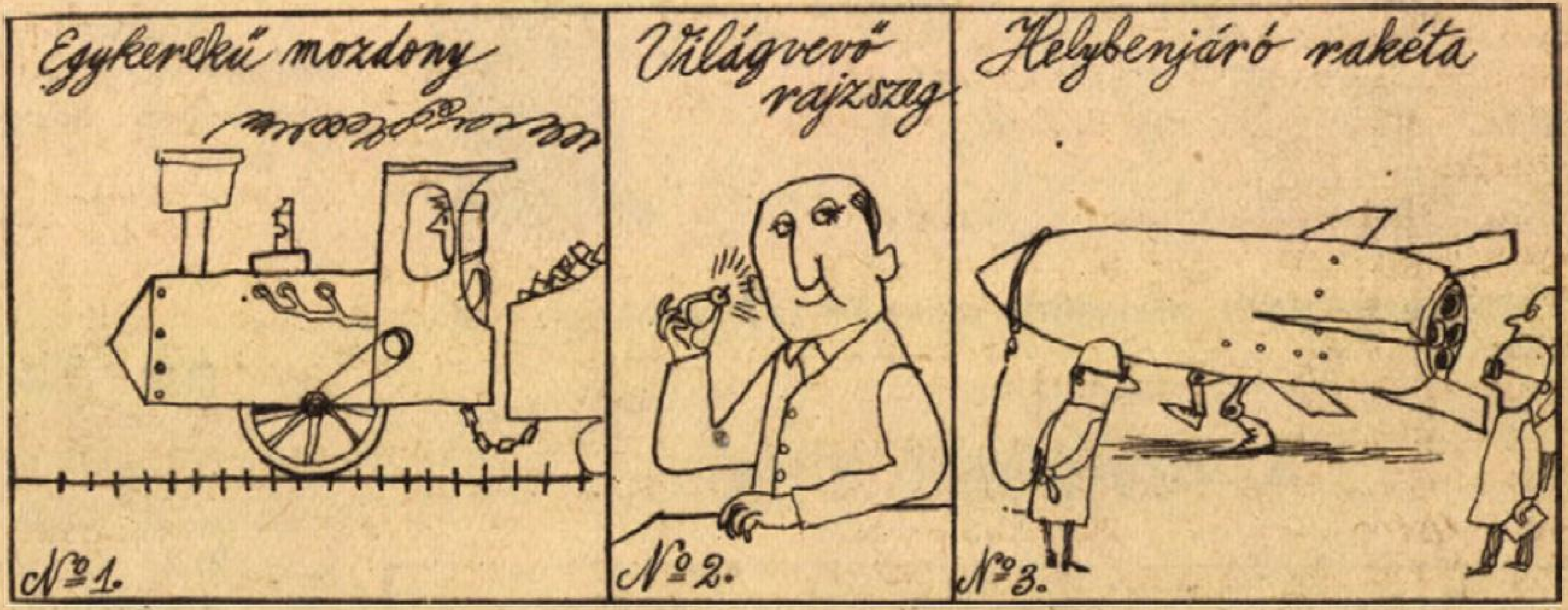

A hét jogi problémája

A brüsszeli kiállításon egy férfi kitartóan követ egy feltűnően csinos, nagyon elegáns nőt. A nő megáll a magyar könyvkereskedésnél és hosszan tárgyal magyarul az elárusítónővel s végül egy magyar könyvet vásárol. A férfi most már megszólítja:

— Örömmel hallom és látom, hogy magyar. Engedje meg, hogy bemutatkozzam.

A nő megengedi.

— Boldog lennék, ha egy csésze feketére vendégül láthanám — folytatja a támadást a férfi.

— Szívesen. Melyik szállodában lakik?

A férfi zavarba jön:

— Ezt a kegyet álmodni sem mertem volna. De, sajnos, meg kell mondanom, hogy csak négy napra jöttem Brüsszelbe kiszámított belga frankkal. És így nem tudnám kedvességét meghálálni...

A hölgy bájosan rámosolyog:

— Nem baj. Majd kifizeti Pesten a mamának...

A férfi szeme felragyog az előnyös ajánlatra. De mivel jogász, menten meg is döbben: vajon forintkiajánlást követ-e el, ha elfogadja a csábító pénzügyi manővert?

(h. e)

MÁJUS

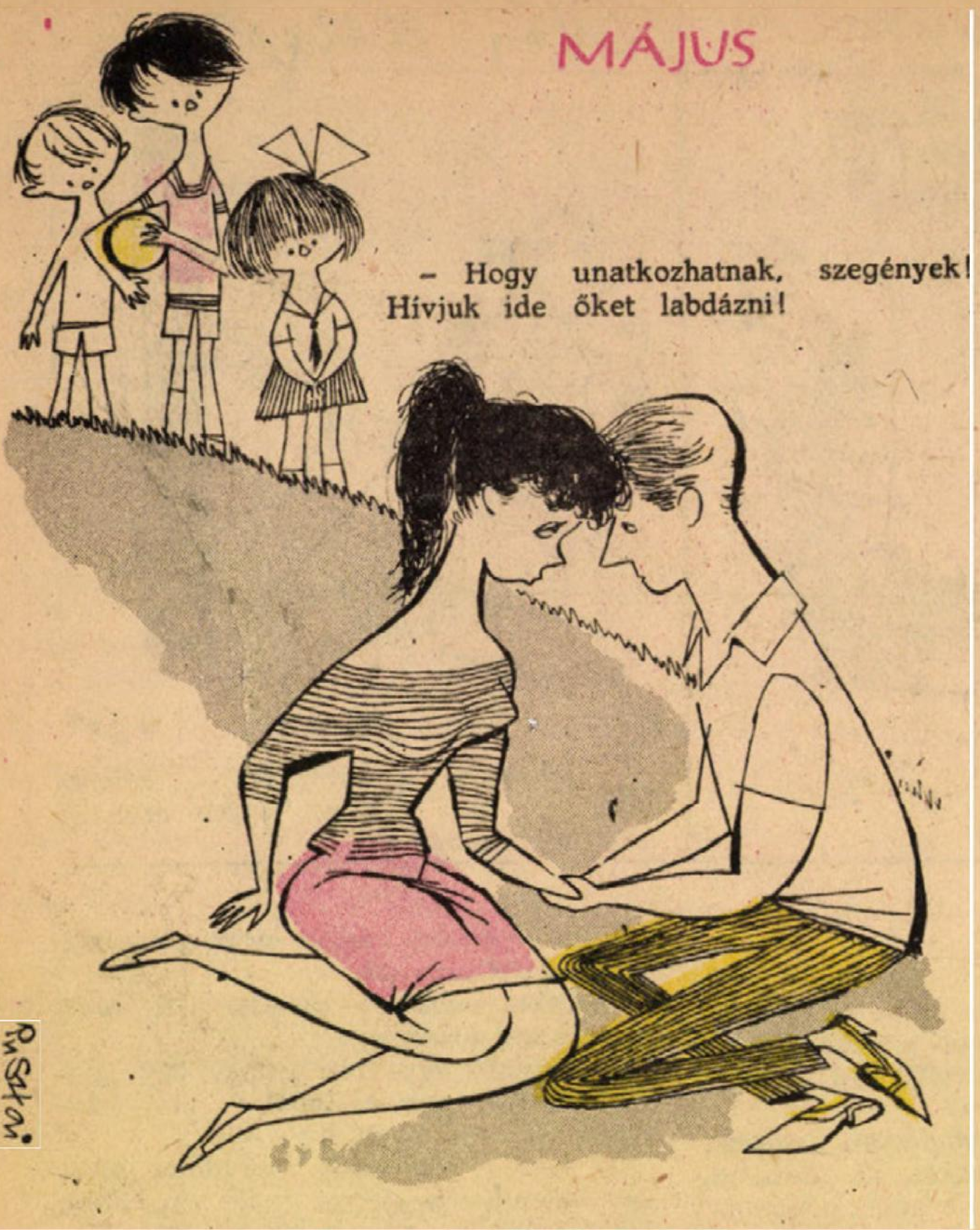

– Hogy unatkozhatnak, szegények! Hívjuk ide őket labdázni!

Rejtvény-autótúra a Balaton körül

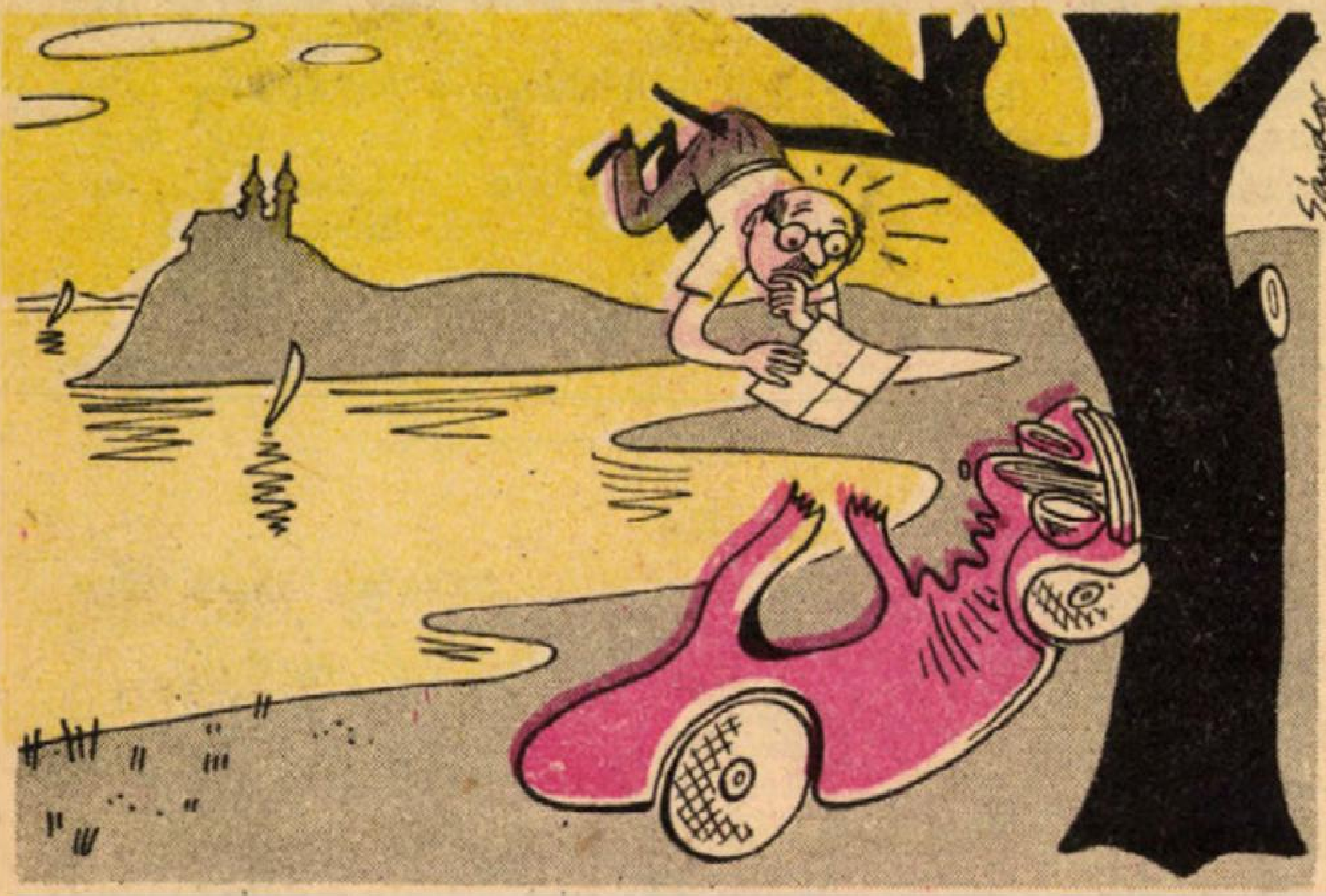

– Tizenkettedik századbeli műemlék Tihanyban ... Mi lehet az?

A legkapósabb virág!

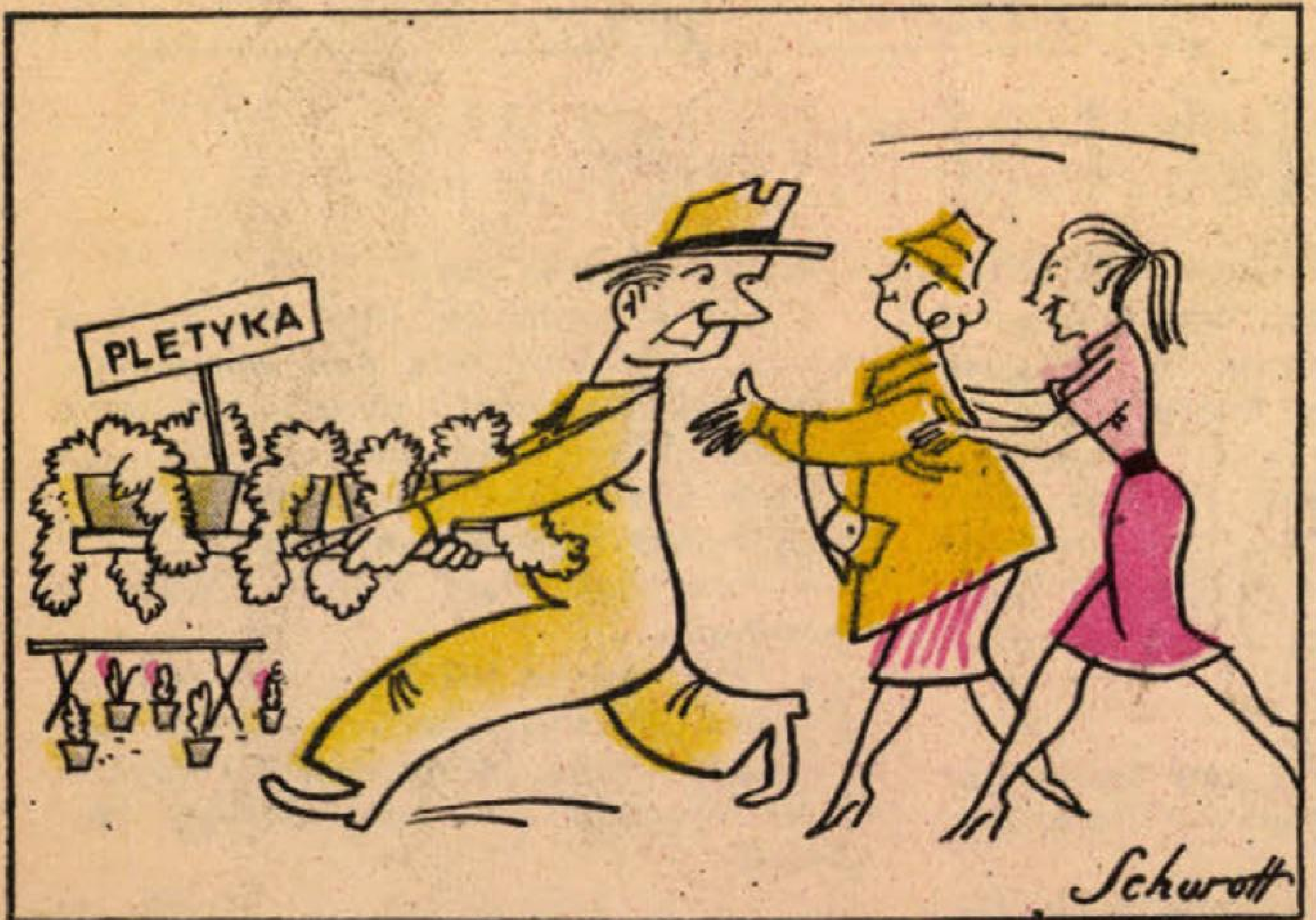

PÁLYAVÁLASZTÁSI GONDOK

(Két fiatal anya üldögél a cukrászdában. A gyerekekről beszélnek.)

ELSŐ ANYA: Ha elgondolom, Sanyi már tizennégy éves . . .

MÁSODIK: *(udvariasan közbevág)* Igazán nem látszik meg rajtad.

ELSŐ *(szerényen)* Én is mindig mondom. De a gyerek most végzi a nyolcadikat és még mindig nem tudjuk elhatározni, milyen pályára lépjen.

MÁSODIK: Legjobb rábízni. Attól függ, mire van hajlama.

ELSŐ: Sajnos, minden héten pályát változtat. Az uram azt szeretné, hogy orvos legyen. Jó pálya, amíg beteg ember él a földön, mindig szükség lesz orvosra.

MÁSODIK: *(szellemesen)* És amíg orvos lesz a földön, mindig szükség lesz betegre.

ELSŐ: De a gyerek roppant határozatlan! Valahányszor új könyvet olvas, vagy új játékot kap, mindig más és más pályára akar lépni. Tavaly kapott ajándékba egy légpuskát, akkor kijelentette, hogy oroszlánvadász lesz.

MÁSODIK: Jó pálya. Könnyen eladhatja az emlékiratait.

ELSŐ: Bocsáss meg, nekem, mint anyának mégsem az a vágyam, hogy a fiam légpuskával hadakozzon oroszlánok ellen. Éppen ezért elhatároztuk, hogy szelídebb pálya felé tereljük. Karácsonyra kapott egy gyönyörű akváriumot. Egzotikusan szép színes halacskák cikáztak benne. Nyugalmat és derűt árasztott a látvány. Sanyi nagy örömmel fogadta és két nap múlva kijelentette: mélyvízi búvár szeretne lenni.

MÁSODIK: És nem próbáltátok valami játékkal rávezetni az orvosi pályára?

ELSŐ: Dehogynem. Névnapjára kapott egy pompás mentő-helikoptert, benne miniatűr orvosi szerek, kis mentőszekrény és operációs asztal. Nagy érdeklődéssel foglalkozott vele, majd közölte velünk, hogy egyetlen vágya van: ejtőernyős szeretne lenni.

MÁSODIK: És mi lesz a legközelebbi játék?

ELSŐ: A gyerek most készül a vizsgájára. Jövő héten megvásárolom neki a felsőbb osztály könyveit és tanszereit. Hátha szakít eddigi összes terveivel és eltökéli, hogy első gimnazista akar lenni.

(st)

ÉLETBIZTOSITÁS KUTYÁK SZÁMÁRA

Amerikában van egy Állatbiztosító Társaság, amely főleg pedigrés kutyák életét biztosítja. A biztosítási kötvényhez szükséges az eb orrlenyomata, és orvosi vizsgálat. A kutyák életét 500 dollártól kezdve bármekkora összegre lehet biztosítani.

A „National Guardian" szerint sor kerülhet arra is, hogy a kutyák végrendeletben hagyják ingóságaikat gazdájukra.

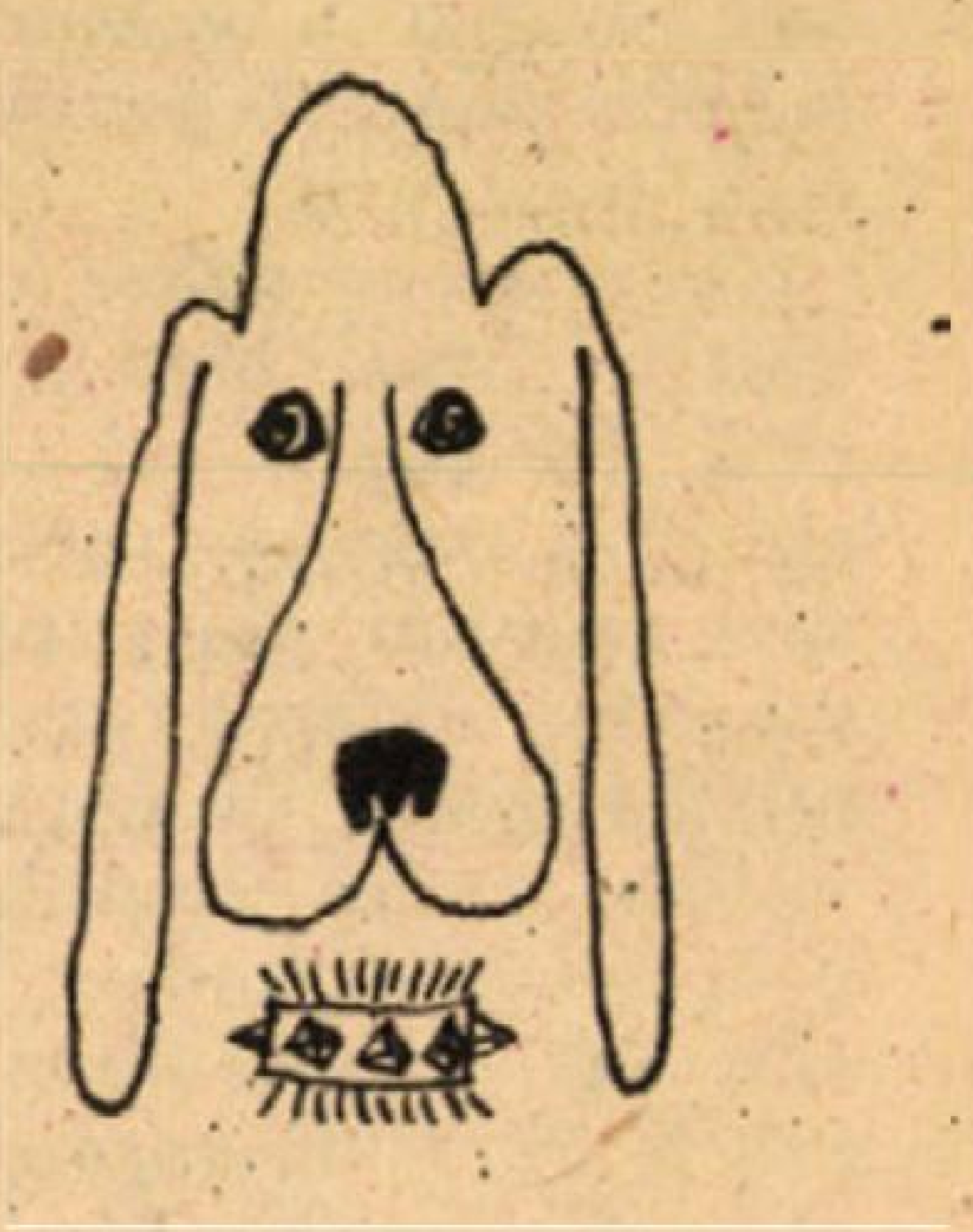

Nincs határa az üzleti leleményességnek

Olvasom, hogy egy párizsi mulatóhely tulajdonosa, aki a rossz üzletmenet miatt már-már a csőd előtt állt, végső kétségbeesésében elhatározta, hogy figyelmetlen, goromba, modortalan pincéreket alkalmaz. Arra számított, hogy külföldi vendégei, elsősorban a minden különlegesség iránt fogékony amerikaiak „bukni" fognak ez újszerű szórakoztatóhelyre. Nem csalódott. A lokál azóta kitűnően megy és estéről estére tele van.

Elgondolkozva tettem le a lapot, amelyben az említett hírt olvastam. Az volt az érzésem, hogy a goromba és figyelmetlen pincérek feltalálása nem a párizsi üzletember érdeme, ezt mi, magyarok már régebben feltaláltuk s helyenként nem lebecsülendő sikerrel alkalmazzuk. Persze, a párizsi és a pesti azonosság csak látszólag az, mert Párizsban csak akkor lesz tele a lokál, ha a pincérek udvariatlanok, nálunk viszont éppen fordítva, akkor válnak udvariatlanokká a pincérek, ha túlságosan sok a vendég.

A kis hírecskét mindenesetre gondosan kivágtam a lapból, melyet a kávéházban olvastam. Gondoltam, nem árt, ha megakadályozom, hogy pincéreink kezébe kerüljön. Bizonyára vannak közöttük is, akik hasraesnek a Nyugat egy-egy találmánya előtt . . .

t. p.

Utazó békák

Minap, éppen a potykák lakziján, találkoztam Béni bácsival, a gyalapári öntözőcsatorna mentén, a Táncsics rizsföldjein. Az öreg kun javában násznagykodott: vallatván állapotjuk felől a pislogó menyasszonyokat és a nyugtalan vőlegényeket — válogatván az apró halak seregéből az anyányi ikrásokat s az apányi tejeseket. Az arány a fehérnépnek kedvezett, két tejes jutva egy ikrásra, vagyis két halférfiú indult nászútra egy halmenyecskével, fűzfa-kosárban, a szelíden hullámzó tóba. A nászindulót a kecskebéka-zenekar szolgáltatta.

Ezekről a rizsföldi békamuzsikusokról sok minden kiderül. Először is — ugyan ki gondolná a hidegvérűekről — fölöttébb heves természetűek. A szerelem hónapjában keveslik a hitvesi odaadást — megölelik a potyka-menyecskéket is. Talán azért mászik a parti fűzfára, hogy a magasból szemezzék a legkívánatosabb tükrös ponttyal... Hanem Béni bácsi békái még másról is nevezetesek.

— Nézze csak — táncoltatja orrom előtt a legzöldebb, feketepettyes, sárgacsíkos, fehérhasú komát az öreg kun. — Forint a bőre! — simogatja a béka fénylő fűzöld hátát. — Ötven fillér a combja! — tapogatja a koma tomporát. — Meg aztán utazó békák ezek! Nem olyan otthon ülő anyámasszony katonái...

— Inkább foglyok — pillantok tanyájukra: a szellős ketrecre.

— Abban utaznak, a ládikóban — forgolódik Béni bácsi. — A kisebbek Karcagra, a tudósok tepsijébe, a java francia szóra megyen!

— Párizs gyomrába? — mondanám, de gyenge szavamat elnyomja a ketrecből feltörő kórus: „Koax, koax, tuuuuuuuuuu...” és a válasz a rizsföldek felől: „Brekeke, brekeke, brekekek — kvarrr!...”

— A maga legényei mintha máris franciául fújnák... — fülelek.

— Az enyémek? Kottából muzsikálnak! Ne mondják a franciák, hogy nem elég műveltek a kun békák...

Koroda Miklós

Harc a vevőért

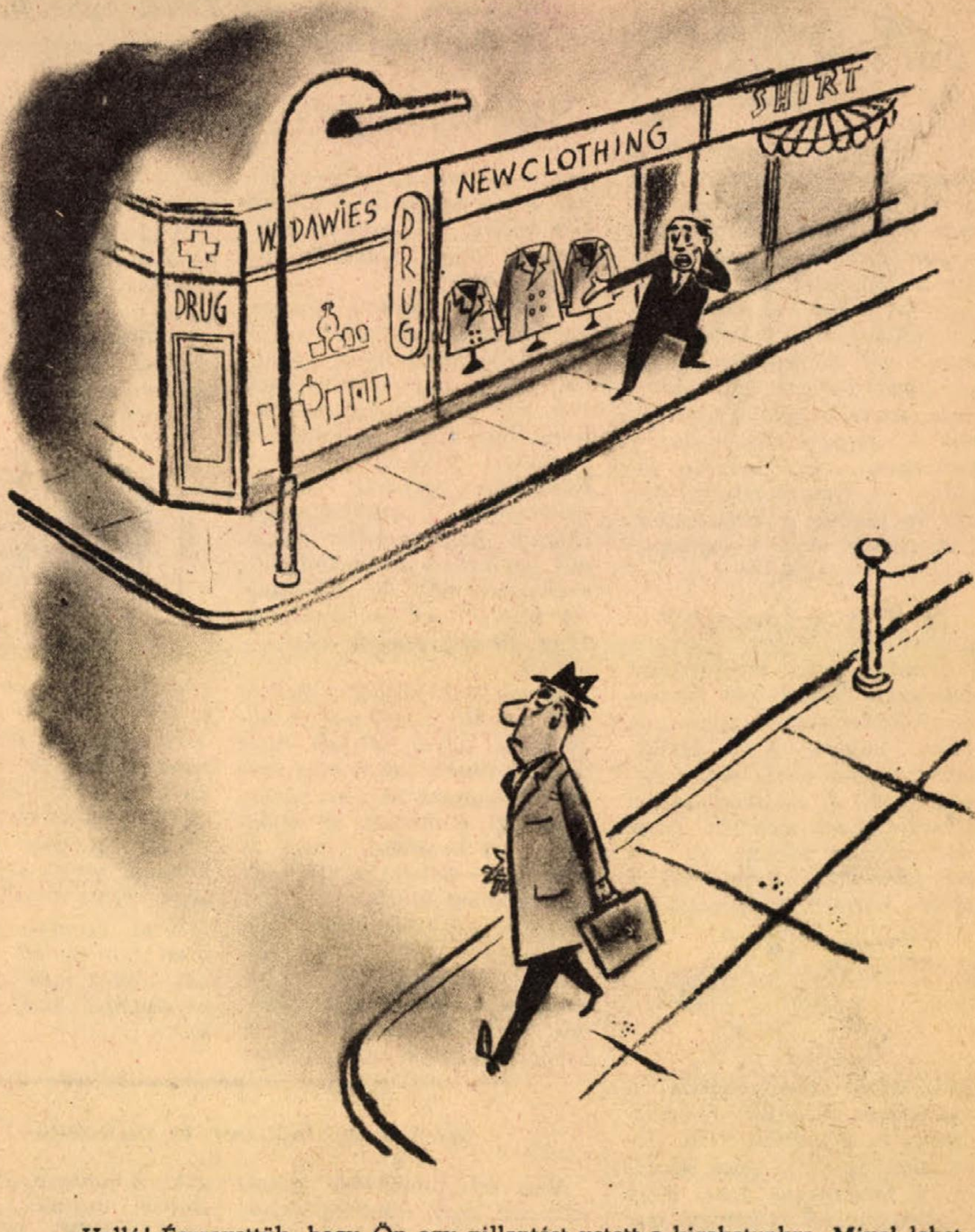

– Halló! Észrevettük, hogy Ön egy pillantást vetett a kirakatunkra. Mivel lehetnénk szolgálatára?

(Az amerikai „Wall Street Journal“ nyomán)

Vándorköszörűs a szerkesztőségben

Várnai György rajza

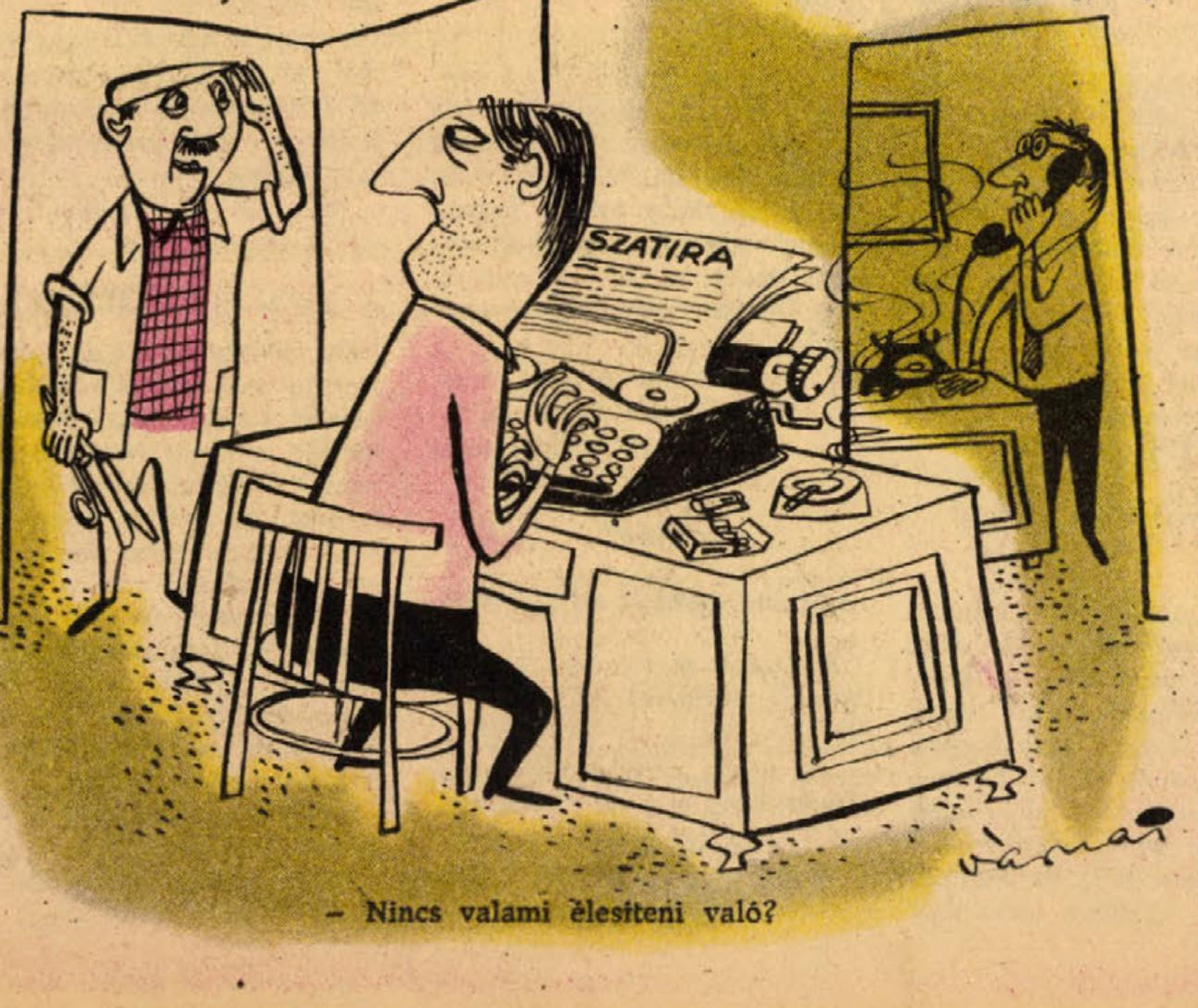

– Nincs valami élesíteni való?

Amire Dulles támaszkodik...

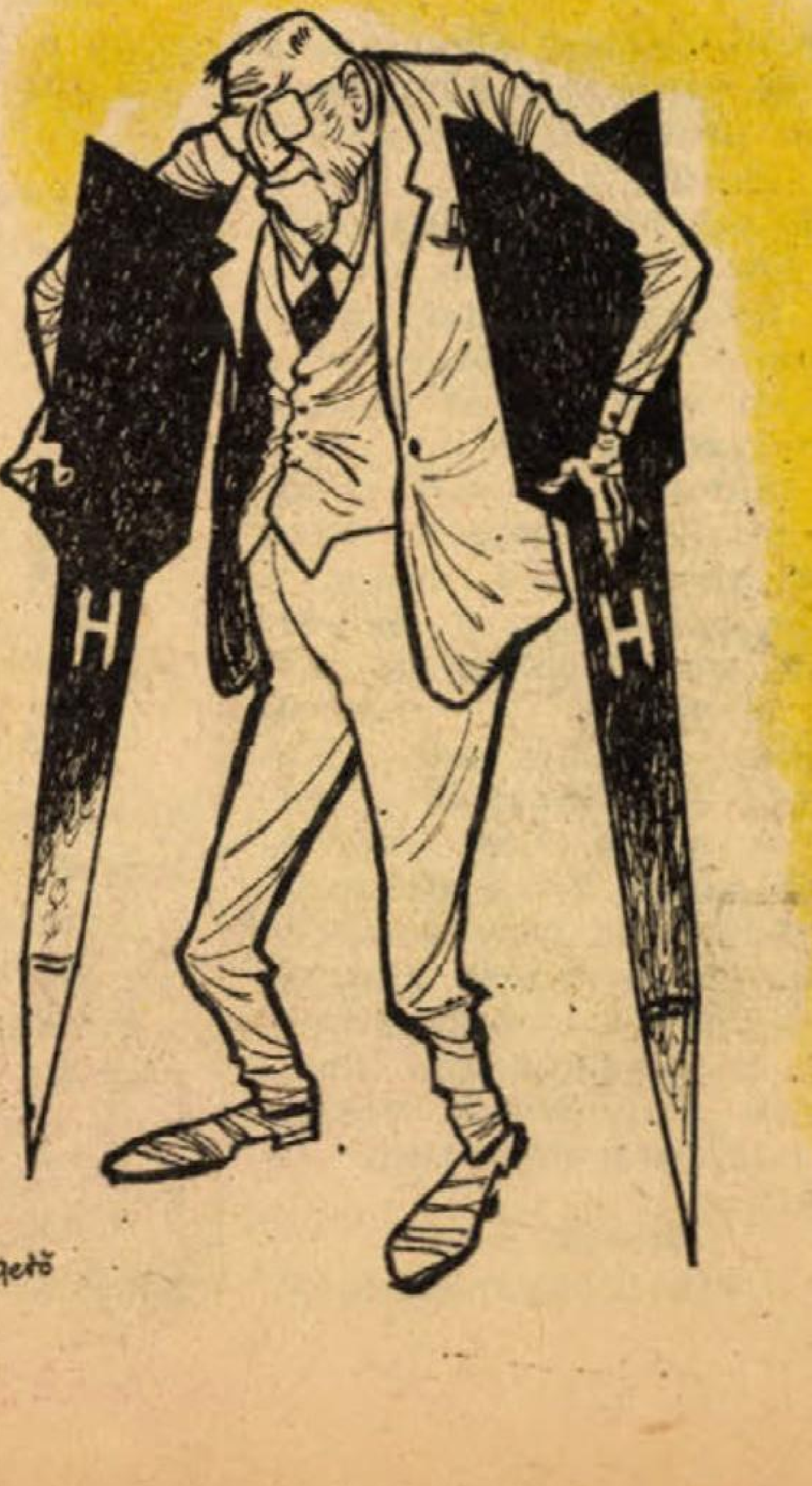

Kis hibák a kishajó körül

A Szent István park és a Margitsziget között most nem propeller, hanem motoros kishajó közlekedik. Kisebb, mint a csavargőzös, de gyakrabban jár a két part között, tehát elég jól tudná a forgalmat lebonyolítani, ha *elővételben* árusítanák a jegyeket, mint régebben. De nem így van! A kishajóra csak indulás előtt adnak ki jegyet, még pedig a motorosra vezető keskeny fahidon. Ez nagy torlódást idéz elő és lassítja a közlekedést.

Árusítsák előre a jegyeket!

Hol a szigetelő?

Január 10-én teheráruként feladtam Pécsett két tekercs szigetelő-lemezt Jászárokszállásra. Sajnos, ez a szállítmány a mai napig sem érkezett meg. A jászárokszállási állomáson azt mondták, hogy reklamáljam Pécsett, de ott azt javasolták, hogy írjak a MÁV kártérítési hivatalának Budapestre. Megfogadtam a jótanácsot. A MÁV a fuvarlevelet és a számlát kérte. Elküldtem és azóta sincs semmi hír a lemezekről. Igaz, hogy közben Pécsről is kaptam egy türelmet kérő levelet de, sajnos, türelemmel nem lehet sem szigetelni, sem az építkezést folytatni.

Racskó László
Jászárokszállás.

Hozzászólás a házfelügyelő-kérdéshez

Érdeklődéssel olvastam a Ludas Matyi május 8-i számában „A liftkezelő nem működik" című cikket. Eddig ugyanis azt hittem, hogy csak a mi házunkban nem működik a liftkezelő, most azonban megtudtam, hogy más budapesti házakban is ugyanez a helyzet. De ha így áll a dolog, akkor ez olyan probléma, amelyet rendeleti úton kellene szabályozni, hogy a házfelügyelő vagy a helyettese minden időben a helyén legyenek. A házfelügyelőnek ugyanis nem egyedül csak a liftkezelés a feladata — az is, hogy felvilágosítást adjon kézbesítőknek, postásoknak és más érdeklődőknek. Éppen ezért, függetlenül a lifttől, lehetetlennek tartom, hogy budapesti nagy bérházak napközben hosszú ideig házfelügyelő nélkül legyenek.

Martin Jenő
VII., Damjanich u. 51.

Le a bürokráciával.

Amíg egy Közért fiókból önkiszolgáló bolt lesz

A Szemere utca és Szent István körút sarkán levő Közért-fiók redőnyeit a múlt év októberének elején átalakítás miatt lehúzták.

— Pár hét múlva megnagyobbítva megnyitják — jövendölték, közel nyolc hónappal ezelőtt, de ez a jóslat nem vált be, mert sokáig nem lehetett hozzáfogni az átalakítás terveinek elkészítéséhez. A Közérthez ugyanis három szomszédos üzlethelyiséget akartak hozzácsatolni. Ezeknek egyikében a Cipőbolt bőröndüzlete volt és vállalatuk azt kérte, hogy ott december 31-ig árusíthassanak bőrdíszműveket.

Ennek a kérésnek a Belker érthetetlenül eleget tett. A bőröndüzlet ugyan jól járt, mert lebonyolíthatta az évvégi erősebb forgalmat, viszont három hónappal eltolódott az átalakítás tervkészítése, mert a nyitvalevő üzletet a tervezők nem mérhették fel.

Aztán a Közért felettes hatósága úgy döntött, hogy csak önkiszolgáló bolt részére ad beruházási keretet. Ismét kitolódott tehát az átalakítás megkezdésének időpontja és csak további késéssel kezdődhettek meg a belső munkálatok.

A „helyszínen", lassan, vontatottan, kevés építőmunkás bevonásával folyik a munka. Nem csoda, hogy az üzletnagyobbítás, amelyet 1—2 hónap alatt el lehetett volna végezni, szakemberek szerint negatív értelemben vett „rekorddal" csak egy évvel az üzlet bezárása után készül el.

Ez nemcsak azért sajnálatos, mert a környék vevőinek hiányzik a bolt, hanem azért is, mert a főváros egyik legforgalmasabb pontján immár nyolc hónapja rontja a városképet a négy bezárt üzlethelyiség.

Nem ártana, ha legalább most gyorsítanák meg a munkát, hiszen már „objektív nehézségekre" sem lehet hivatkozni.

(— sti)

Már a szakember is minőségi?

Van már minőségi menü, minőségi cipő, minőségi felvágott, minőségi KTSZ, minőségi minőség, sőt a Győri Hajtóműgyár jóvoltából már minőségi szakember is van, vagy legalábbis ilyenre van szükségük. A „Kisalföld" című újságban ugyanis „MINŐSÉGI SZAKEMBER" felvételét hirdették.

Persze, nem ártana, ha akadna egy „minőségi" hirdetésszövegező is . . .

Mikor lesz a keresztelő?

Idestova négy éve lesz már, hogy a XI. kerületi Tanács jóvoltából a Mikes Kelemen utca és a Neszmélyi utca között házhelyeket kaptunk. A házak szép sorjában felépültek, a lakók is beköltöztek. Van már utcai világítás, vízvezeték, sőt: a télen már a kövezést is elkezdték, csak éppen még neve nincs az utcánknak. Számtalanszor sürgettük a névadást a kerületi tanácsnál, de mindig azt a választ kaptuk, hogy a Fővárosi Tanács nem hagyta jóvá az utcaelnevezést. Szerintünk egy perc alatt el lehetne ilyen „nagy ügyet" intézni.

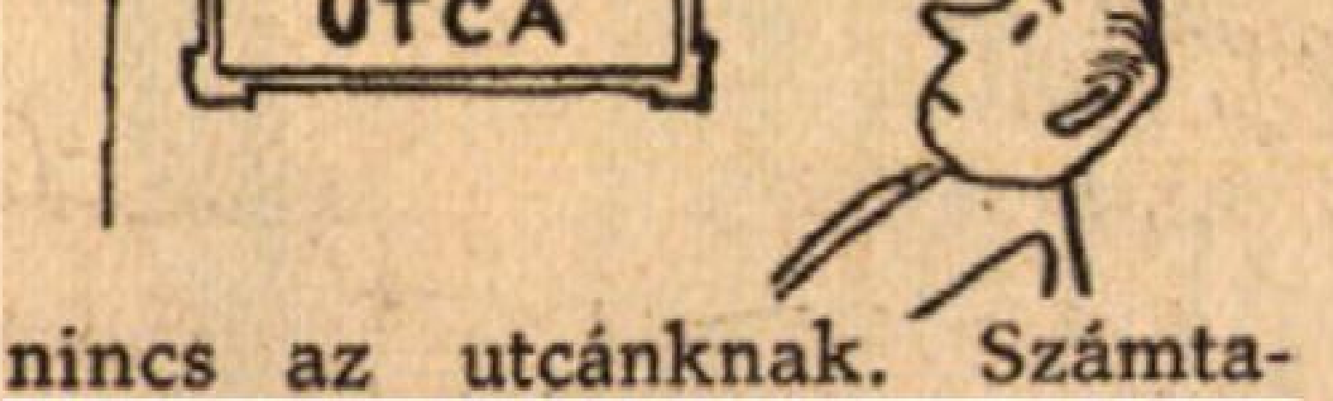

Érdekessége még az ügynek, hogy a mi névtelen utcánkból nyíló mellékutcának – amelyet a tél folyamán nyitottak meg –, már van neve. Igmándi utcának hívják. Ha már mást nem találnak, a mienk legyen Salvus vagy Mira, de gyorsan! Most ugyanis az a helyzet, hogy az új postások, távirathordók, orvosok, no meg a tüspedesek néha órákig keresik a mi névtelen utcánkat.

Kőrösladányi József
XI., 850/6. hrsz.

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi 19-i számának „A tisztasági hónap margójára" című közleményével teljesen egyetértünk. A járdán tárolt köveket folyó hó 8-án elszállíttattuk.

Diossi György,
a VIII. ker. Tan. VB elnök helyettese

Gyermekszandál

Tizenkét éves kislányom részére szandált szerettem volna vásárolni. Több üzletben jártam, de 34-es számúnál nagyobb nem volt. Megfelelő nagyság már csak felnőtt árban és mintában volt a raktáron.

Megtudtam, hogy készülnek 35-ös és 36-os gyermekszandálok is, de ezeket kislábú felnőtt nők is vásárolják, mert sokkal olcsóbbak, mint azok, amelyeket a felnőttek számára készítenek. Más oka is van a 35–36-os szandálok és általában a gyermekcipők hiányának. Fokozták ugyan a termelést, de mivel ezek a cipők olcsók, a szülők a régieket ritkán sarkaltatják, talpaltatják. A szülők gyakran öt párat is vásárolnak egy évben gyermekeiknek. Így hamar elfogy a készlet.

Objektív ok tehát van bőven. Mégis helyes lenne. ha a cipőipar a termelés további emelésével nyáron több 35-ös és 36-os gyerekszandált, ősszel és télen pedig több ilyen nagyságú gyermekcipőt küldene a boltokba.

(or)

20 000 gramofon a tűjét keresi

A hangszerüzletek dolgozói mostanában gyakran kényszerülnek sajnálkozó hangon közölni a vevőkkel, hogy a gramofontű kifogyott.

– Miért nincs tű? – kérdezzük a Fővárosi Bútor, Hangszer, Sportszer Kiskereskedelmi Vállalat igazgatójától.

– Elfogyott és nem kaptunk külföldi tűt – hangzik a válasz. – Hozzávetőleges számítás szerint 20 000 régi típusú gramofon van Budapesten, ezeknek tulajdonosai hiába járják a boltokat. A népi demokráciákban van elegendő tű, ezért a RAVILL-nak, illetőleg az importot lebonyolító Elektroimpexnek szorgalmazni kellene a külföldi rendelés lebonyolítását.

Még pedig sürgősen – kérik a tűvadászok.

A „rosszmúltú Ilkovicsról"

írott cikkünkkel kapcsolatban márciusban a MÁV-tól azt a választ kaptuk, hogy a munkálatokat a rossz időjárás miatt nem tudták az év végéig befejezni, de április 30-ra elkészül a Marx térre néző MÁV épület tűzfala.

Türelemmel vártunk április végéig, de a munka addig sem készült el. Sőt, most május második felében is messze van még a teljes befejezéstől.

Nem lehetne egy kicsit gyorsabban dolgozni? Vagy elegendőnek tartják majd, hogy a késést ismét objektív okokkal indokolják meg?

Kovácsék autót vásároltak...

Toncz Tibor rajza

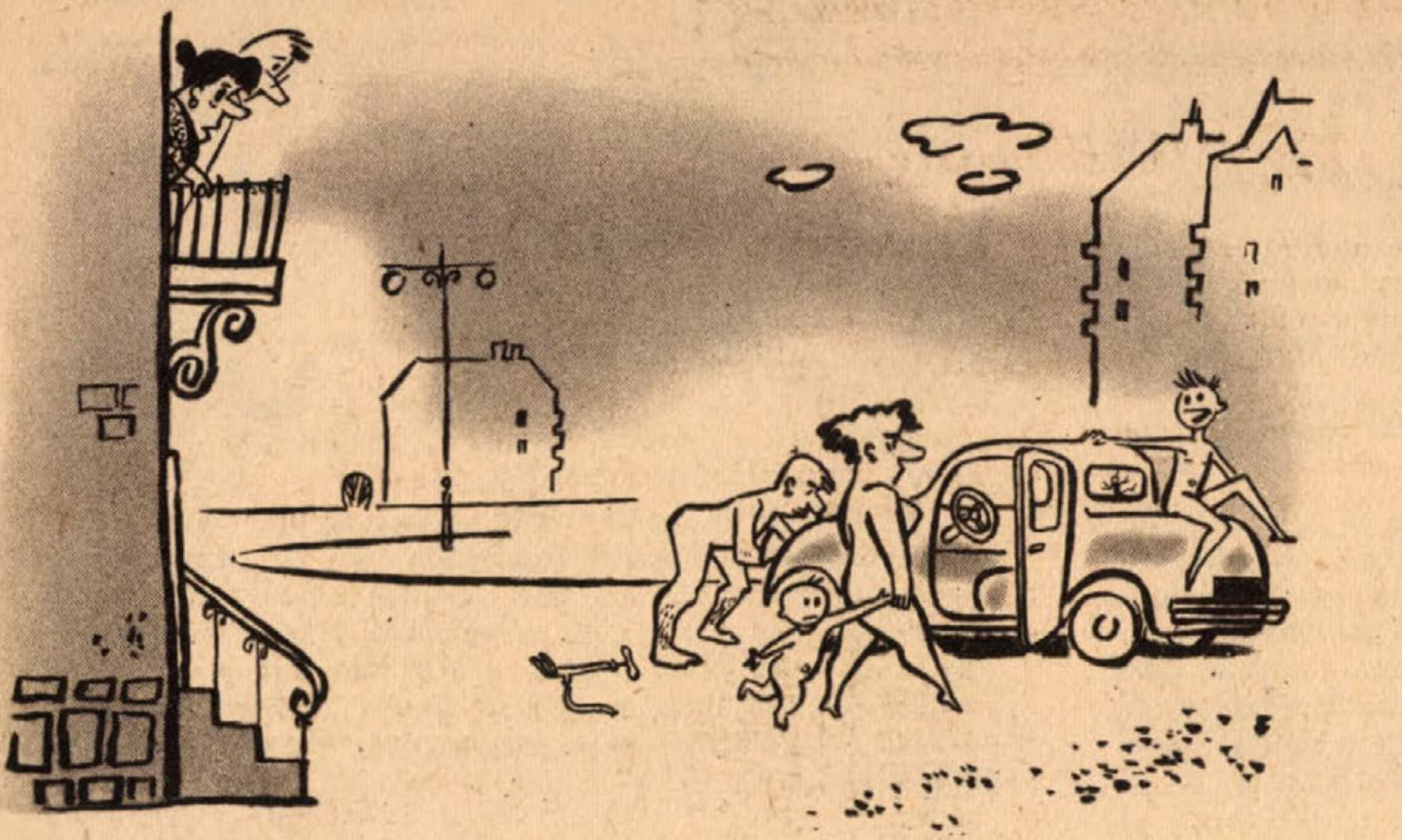

... de mit fognak magukra venni, ha hidegebb lesz?

A humor Könyvéből

VIZVÁRY GYULA, a felejthetetlen komikus, amilyen ellenállhatatlan humorral kacagtatta meg esténként a Nemzeti Színház közönségét, éppen olyan rendkívül komoly, kimért modorú ember volt a színpadon kívül.

Egy alkalommal a régi Nemzeti Színház előtt az egyik fiatal színészóriás affektálva jegyezte meg Vizváry előtt:

— Érdekes, az apám sehogysem akart beleegyezni, hogy színész legyek.

A nagy művész csak ennyit mondott:

— Hiszen nem is lett...

RÉTHY MIHÁLY, a Nemzeti Színház egykori komikusa egy házi mulatságon bemutatta, hogyan tudja mozgatni a fülét. Valaki a társaságban megjegyezte, hogy a fülét minden szamár tudja mozgatni.

— Próbálja meg — biztatta Réthy barátságosan.

A vendég sokáig próbálgatta, de izmai nem voltak olyan jól begyakorolva, mint Réthyé.

— No, látja, uram — bólogatott elégedetten a komikus — látja, hogy nem minden szamár tudja.

JÓKAI MÓR a szabadságharc leverétése után egy Borsod megyei kis faluban tartózkodott, mint bujdosó. Neje, Laborfalvi Róza, hírt vevén férje rejtekhelyéről, azonnal útrakelt, hogy felkeresse őt és elősegítse Pestre való visszatérését. Kegyetlen tél volt és Jókai csizmája bizony nem a legjobb állapotnak örvendett. Indulás előtt Laborfalvi Róza így szólt a férjéhez:

— Hogyan vágjunk neki a nagy útnak gyalogszerrel? Nézd, mekkora lyuk van a csizmádon. Befolyik rajta a víz.

— Ne törődjél vele, kedvesem — válaszolta Jókai — itt, a másik oldalon is van egy éppen akkora lyuk. Azon majd kifolyik.

Szegény beteg...

Mészáros András rajza

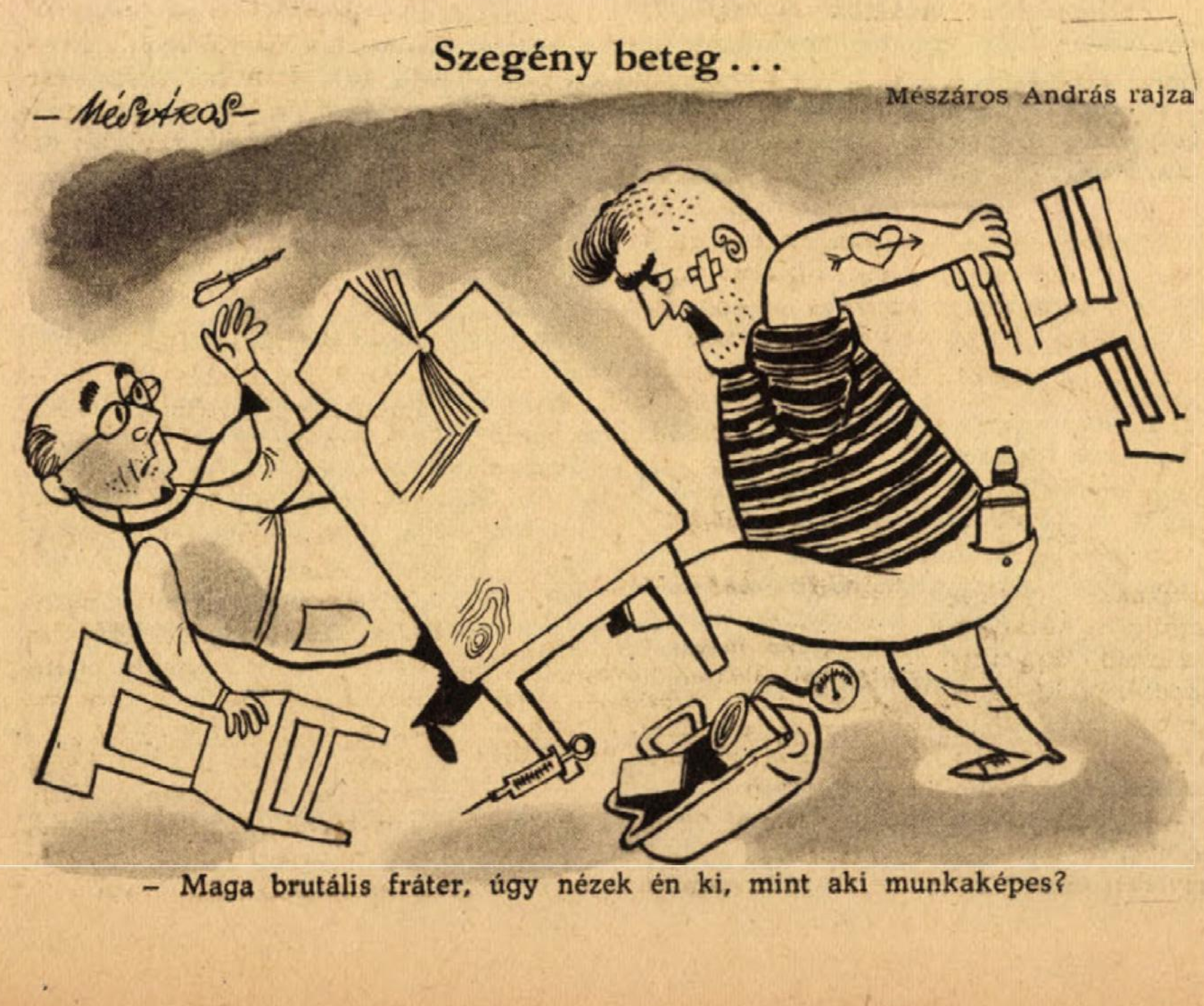

— Maga brutális fráter, úgy nézek én ki, mint aki munkaképes?

Egy ötletes kultúros,

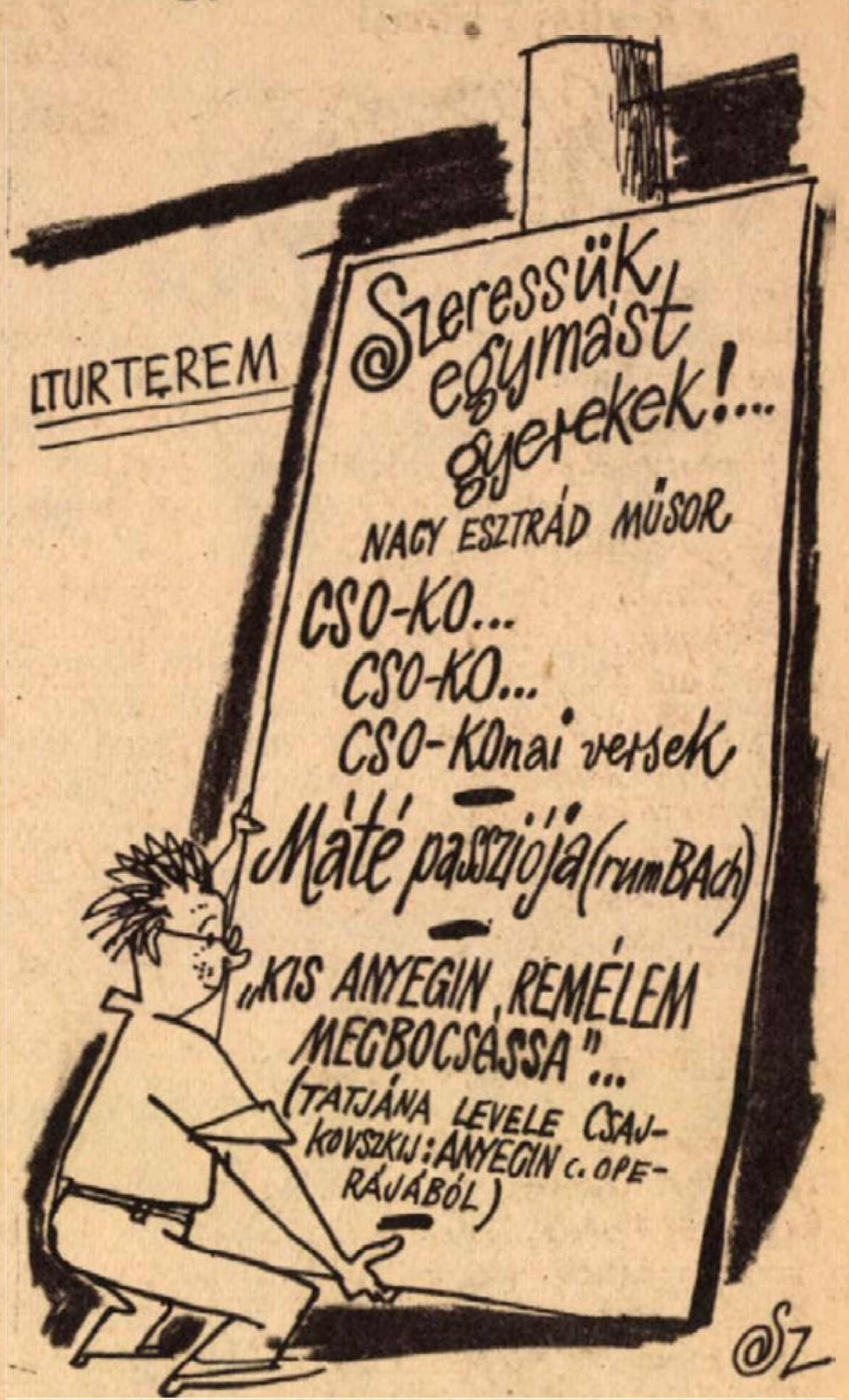
LTURTEREM
Szeressük egymást gyerekek!...
NAGY ESZTRÁD MŰSOR
CSO-KO...
CSO-KO...
CSO-KOnai versek
Máté passziója (rumBAch)
„KIS ANYEGIN, REMÉLEM MEGBOCSÁSSA”...
(TATJÁNA LEVELE CSAJKOVSZKIJ: ANYEGIN C. OPERÁJÁBÓL)

aki népszerűsíteni akarja a színvonalas művészetet

Kísérleti robbantás

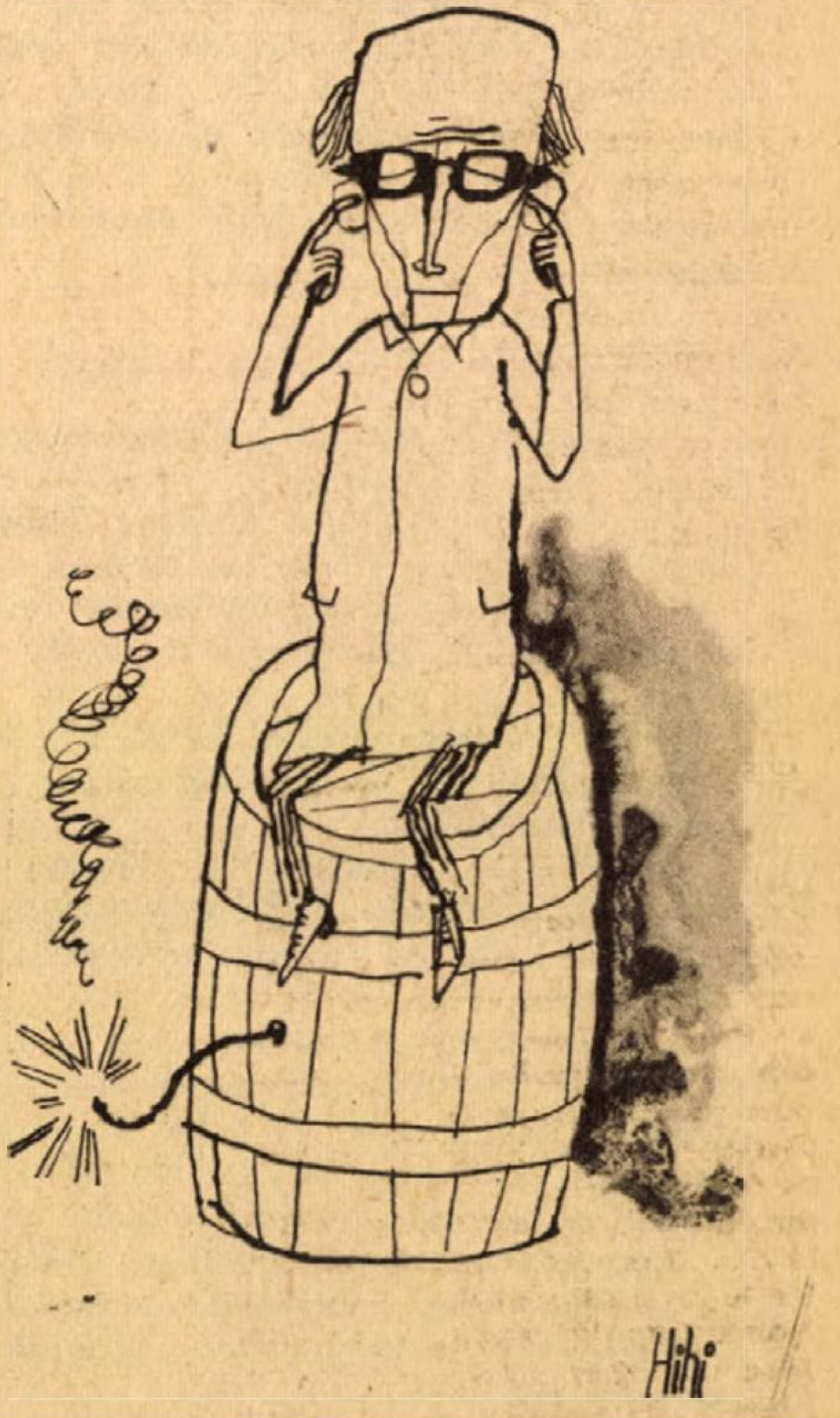

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

ELŐZETES VÁSÁRI KONFERANSZ...

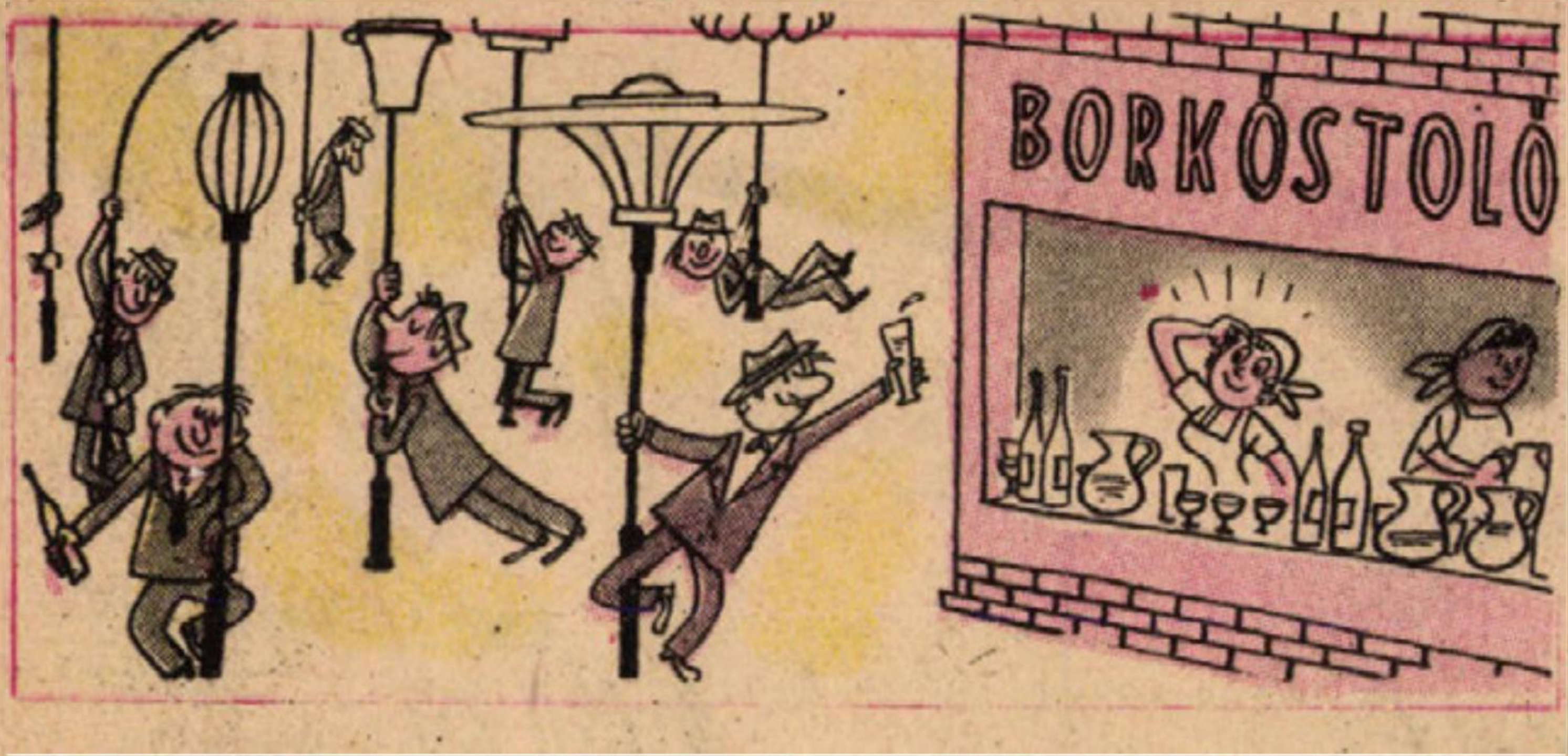

Itt leszünk a vásáron, minden szép lesz, jó lesz... Mindenféle városi lámpaoszlopokat látunk majd, moszkvaitól párizsiig, hogy a vásár alatt tanulmányozhassuk, melyik megoldás lesz a legszebb és legcélszerűbb Budapest utcáinak közvilágítására. A vásár rendezősége tapintatból a Borkóstoló-pavilonok előtt sűríti majd a lámpaoszlopokat és várható, hogy bármelyik lámpatípus, mely megfelelő oszlopokon nyugszik, közmegelégedést fog kiváltani.

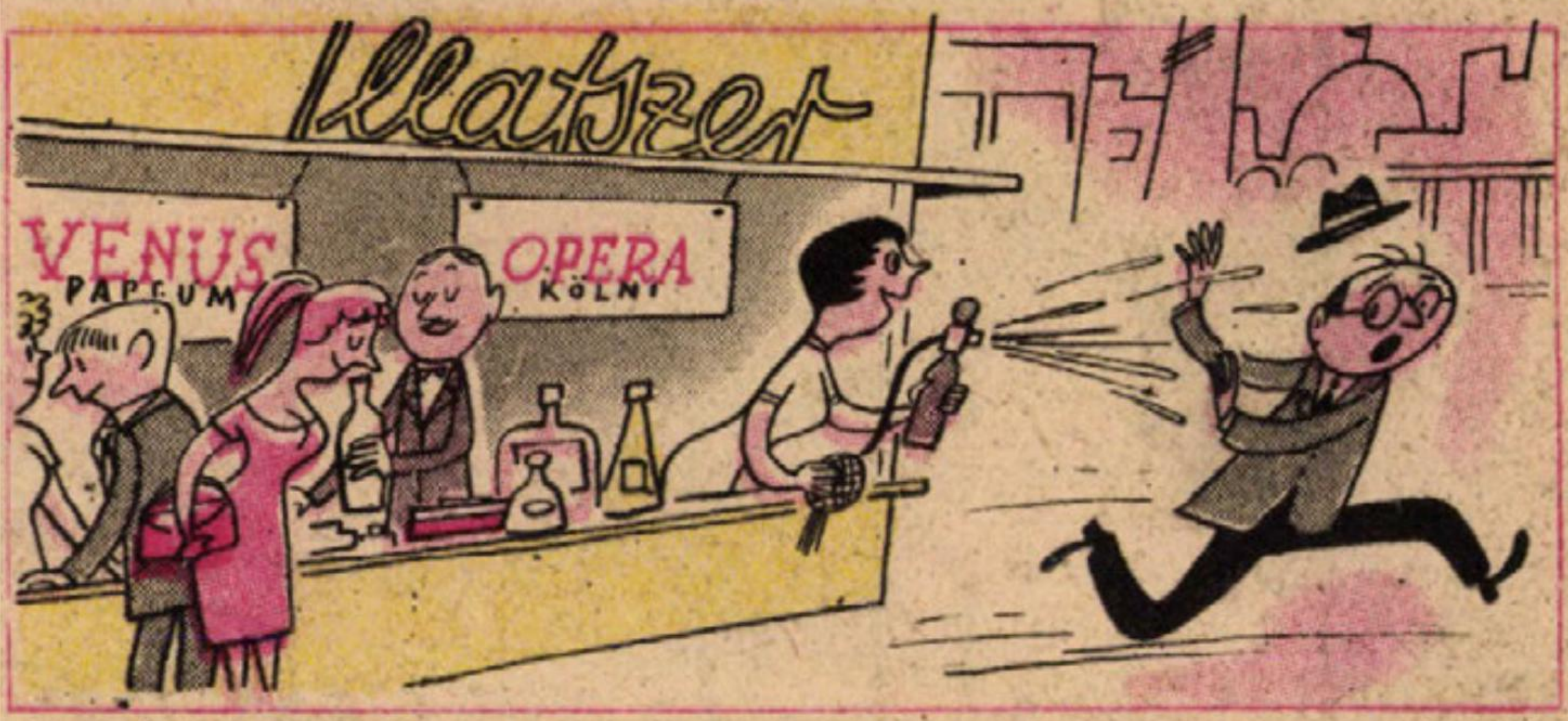

A borkóstoló mintájára illatszer-kóstoló is lesz az Illatszer-pavilonban. Előreláthatóan több férfi fog megrészegedni a pavilontól távozó csinosabb hölgyek láttán és bizonytalan lépésekkel követni is fogják némelyiket. A képen látható riadt férj viszont attól riadt, hogy véletlenül pont azzal a kölnivel kóstoltatták meg, melyet a Gizike használ a bérelszámolóból és a felesége most megint nem fog egy hétig szóbaállni vele.

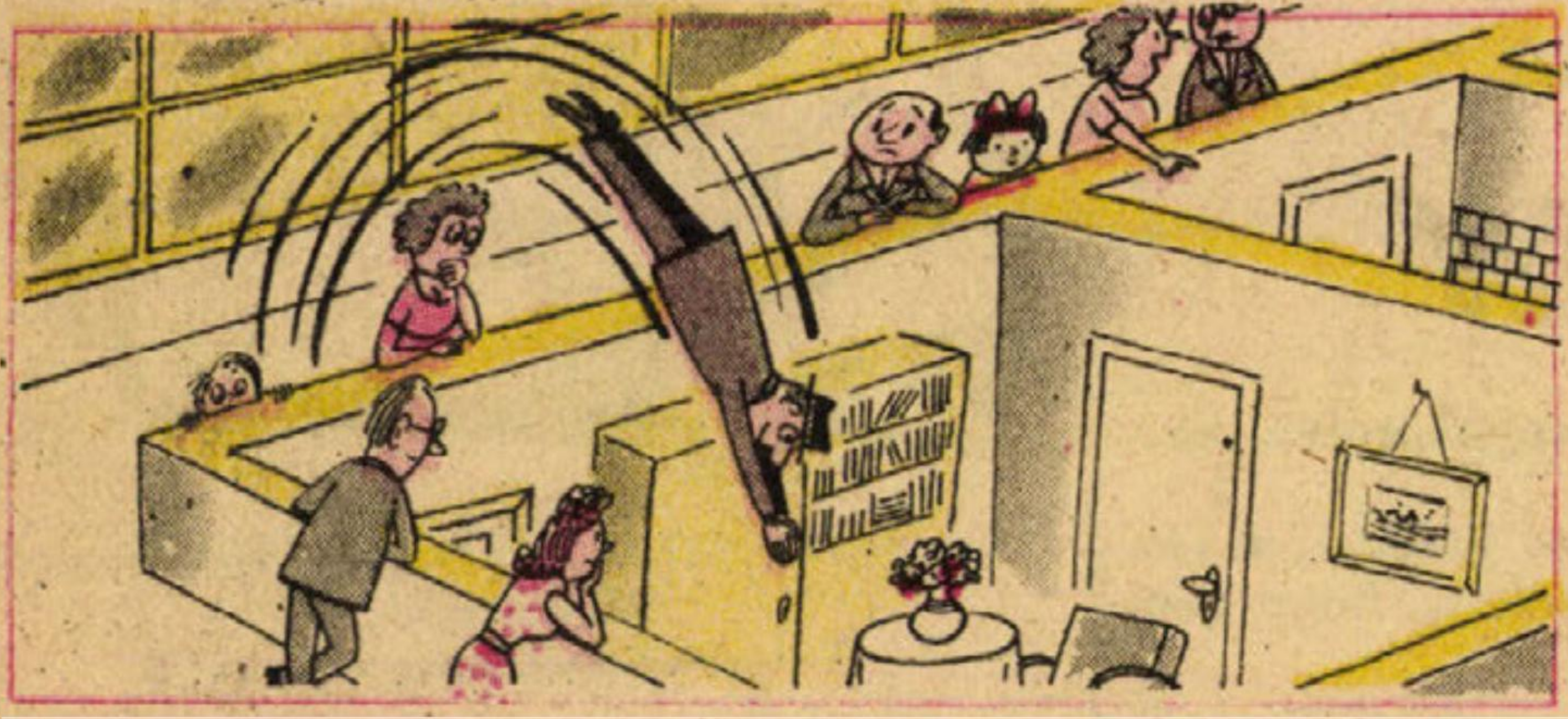

Pompás látványt nyújtanak majd az Építésügyi Minisztérium pavilonjában szabályszerűen felépített és berendezett modern lakások, melyeket egy karzatról lehet majd végignézni, minthogy e lakásoknak nem lesz teteje és a vásár rövid ideje alatt az IKV úgysem fogja megcsináltatni a tetőt. Figyelmeztetjük még olvasóinkat, hogy e berendezett, és látszólag lakatlan lakásokat nem lehet kiigényelni, mert a képen látható buzgó férfi élete kockáztatásával már lestoppolta!

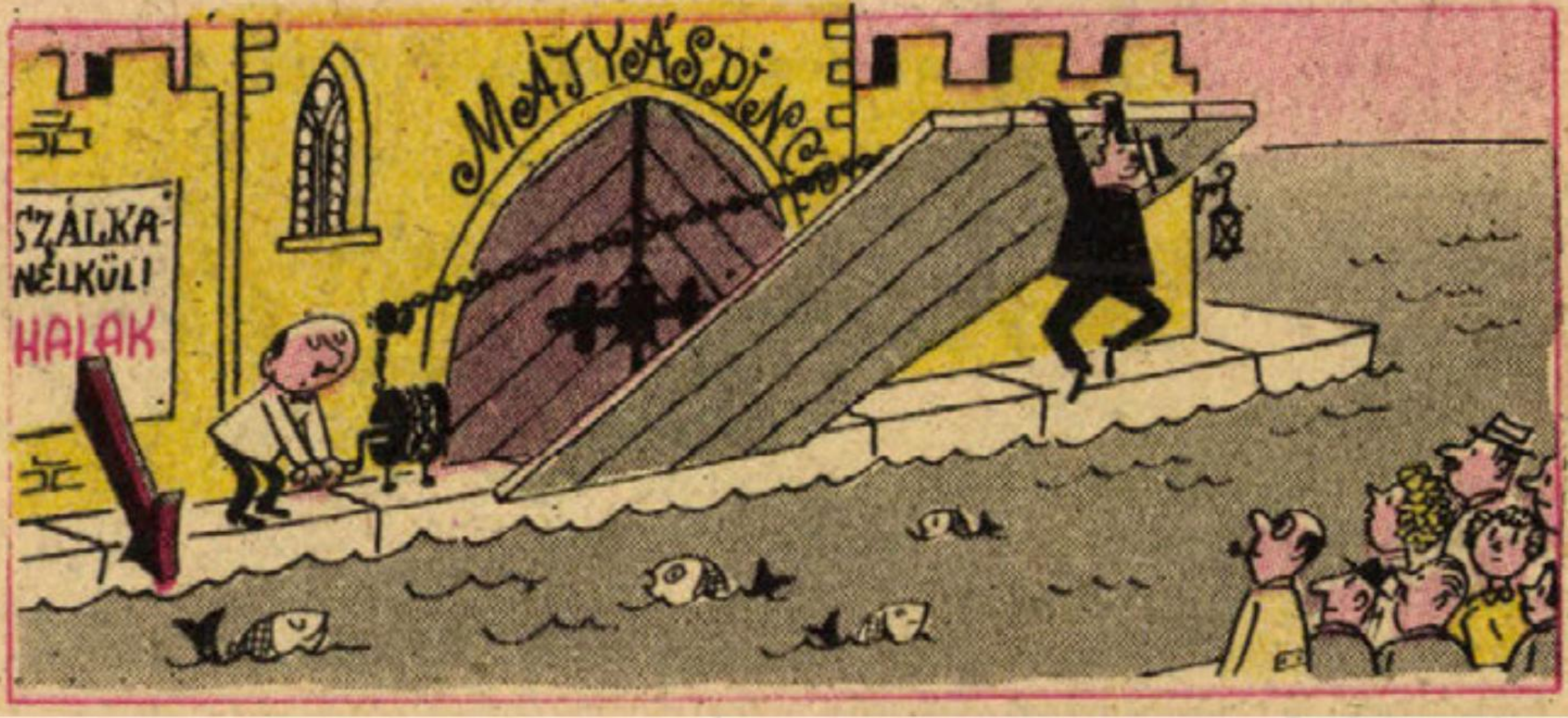

A Mátyás-pince is felkészült a vendéglátásra és egy stílusos, vár-szerűen kiképzett éttermet nyitott a vásár területén. Ígéret szerint csupán az étterem vár, a közönség viszont gyors kiszolgálásban részesül. A vár halastavában a legjobb minőségű, szálka nélküli halakat hozatták. A fogyasztást várurak fogják számlázni, öt százalékos kísérteti pótlékkal. A záróra egyszerű megoldással történik: a függő hidat felvonják, a fogyasztás és az erőszakos vendégek a másnapi nyitásig függőben maradnak.

(Sándor–Somogyi)

Zsíroskenyér

Barátom és hivatali kollégám megnősült. A gépírónőjét vette el, egy kedves, bűbájos kislányt. Hallatlanul boldogok. Afféle romantikus ügy volt, sok zűrzavarral, felfokozott érzelmekkel és egy lakáscserével, amely az esküvő előtti napon bonyolódott le. Mindez rengeteg pénzbe került, s a következő fizetésig bizony alig maradt valami pénzecskéjük.

— Nem baj, drágám — mondta az ifjú férj. — Addig majd zsíroskenyeret eszünk. Melletted azt is rántottcsirkének érzem.

Az asszonyka szószerint vette a dolgot, s ettől kezdve minden délelőtt előkerült a nylonzacskóból a két karéj zsíroskenyér, melyet a férj boldog csámcsogással behabzsolt. Az első napon. Mert a másodikon már nehezebben csúszott le torkán a falat, a harmadikon úgy kellett lenyomni, a negyediken felfordult a gyomra tőle.

— A zsíroskenyér lesz a halálom, szerelmünk gyilkosa — támolygott be szobámba az ötödik napon. — Ha arra gondolok, hogy tíz perc múlva előkerül a nylonzacskó, s nekem bele kell harapnom abba az átkozott zsíroskenyérbe, kiver a verejték.

Megsajnáltam.

— Figyelj ide — szóltam — megmentelek.

— Hogyan?

— Megeszem helyetted a zsíroskenyeredet. Már gyermekkoromban nagyon szerettem.

— Igen — mondta boldogan, de némi aggódással — akkor viszont én éhen maradok.

Borús szemébe néztem és átnyújtottam száz forintot.

— Kölcsön. Ebből vegyél magadnak mást. Majd elsején megadod.

E perctől kezdve naponta tíz órakor megjelent szobámban a zsíroskenyérrel. Az első napon kifejezetten jólesett. A másodikon már nehezebben csúszott le a torkomon, a harmadikon úgy kellett lenyomnom, a negyediken... de nem folytatom. Az ötödik napon így szóltam:

— A kenyeret nem eszem meg többé. Bedobjuk a szemétkosárba és kész.

Elsápadt.

— Halálomat akarod? — kérdezte. — A napról napra kosárba kerülő zsíroskenyér gyanút kelthet a takarítónőben, elhíreszteli a dolgot, a feleségem megtudja és nekem befellegzett. Milyen szerelem az, amelyből kétheti zsíroskenyérre való erő sem telik?

— Edd most egy kicsit te!

— Soha!

Elszánt arcába néztem és tudtam, hogy nincs menekvés. Megöl, de ennem kell.

Most itt ülök, s ha eszembe jut, hogy tíz perc múlva megjelenik a nylonzacskóval, s nekem bele kell harapnom abba az átkozott zsíroskenyérbe, kiver a verejték. Pedig már jön. Hallom közelgő lépteit. És dúdol a nyomorult. Könnyű neki, virslit evett a büfében. Tormával és mustárral. Az én pénzemből.

Túri András

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.